De acelaşi autor:
Naissance des fantomes, *P.O.L, 1998.* LeMaldemer, *PO.L, 1999.* Precisions sur Ies vagues, *P.O.L, 1999.* Bref sejour chez Ies vivants, *P.O.L, 2001.* Le Bebe, *PO.L, 2002.* Wliite, *RO.L, 2003.*

MĂRIE DARRIEUSSECQ

Schimbarea la trup

Traducere din limba franceză de CLAUDIU CONSTANTINESCU
• ., Prefaţă de ALEXANDRU MATEI
Editura PANDORA-M 2003

Editura PANDORA-M CP. 68-Of. Poştal 1, cod 130170 Târgovişte - România Tel.: 00-40-4.*i-216.531 00-40-45-614.257 Fax: 00-40-45-215.980
Director editorial: *Magdalena Cojocea*
Tehnoredactare: *Laurenţiu Bro/hă*
Corectură: *Victoria Mateescu*
Pre-press: *Viorel Mihart*
Editor: *Ion Mărculescu*
Pe copertă: Auguste Rodin - *Curcubeu*
CO 1996 EDITIONS P.O.L,
Mărie Darrieussecq, „Truismes"
© 2003 EDITURA PANDORA-M, Târgovişte, pentru prezenta versiune
Tipanil executat de tipografia Editurii *PARALELA 45*
str. l-raţii Goleşti, 128-l30, L'iteşti, 0300, tel./fax: 0248-21,45.33; 0248-63.14.92; 0248-63.14.39
Şef secţie tipografie: *Traian Toacă;* rotoniontaj: *Geta Toacă, Mariana Marin, (îabriela Stăncilă;* Legătorie: *Ioana Ciobănit, Ancuţa Stăncilă*
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DARRIEUSSECQ, MĂRIE
Schimbarea la trup / Mărie Darrieussecq ; trad.: Claudiu Constantinescu. - Târgovişte : Pandora-M, 2003 ISBN 973-8330-50-5
I. Constantinescu, Claudiu (trad.)
821.133.l-31=135.1

Apoi cuţitul pătrunde. Servitorul împinge de două ori în el pentru a-l face să străpungă pielea, după care lama cea lungă pare că se topeşte, intrând până la prăsele prin osânza de la gât.

La început, vierul nu-şi dă seama ce se întâmplă. Rămâne întins câteva secunde, încercând să se dumirească. Da! El înţelege acum că-l omoară şi prinde a scoate nişte zbierete înăbuşite, până ce puterile îl părăsesc.

Knut Hamsun

Omul ca aiitiTial şi **literatura** ca autoficţiunc

Un tnip tânăr de femeie care se transformă într-unui de scroafă s-ar putea să vă amintească, *a rehours,* de copilăria basmelor; de *Povestea Porctdut,* a lui Ion Creangă şi, de-aici, de fel de fel de poveşti în care din diverse carcase respingătoare, de broaşte râioase, de cai răpciugoşi, izbucnesc fascinanţi prinţi, multă vreme blestemaţi. Schimbarea la faţă din basme, cea aducătoare de adevăr şi fericire, reapare brusc în această carte care, publicată în 1996 la Editura P.O.L (Paul Otchakovski Laurens a fost cel mai iute de mână dintre editorii care au acceptat manuscrisul), devine cel mai tradus roman francez al anului, înaintea *Testamentului francez* al lui Andrei Makinc. Autoarea avea atimci 27 de ani şi se afla la debut. Absolventă a Şcolii Normale Superioare, lucra deja la o teză de doctorat în filologie, pe tema autoficţi-vmii în literatura franceză contemporană. Dar, după cum mărturisea într-un interviu, bursa care-i fusese acordată în acest scop îi înlesnea mai degrabă scrierea de literatură decât studierea ei. Trebuie spus că Mărie Darrieussecq este una dintre foarte puţinele romanciere-teoreticiene din literatura franceză de azi. Dar nu vorbește niciodată ca un teoretician atunci când este intervievată pentru literatura scrisă, nici nu scrie ca un romancier atimci când publică studii de teorie literară. Reuşeşte să-şi gestioneze foarte bine vocile, într-o polifonie din care cititorul poate auzi numai ce-i place. Multe referinţe culturale au fost avansate de comentatorii acestui roman: de la *Metamorfozele* lui Ovidiu s-a ajims desigur la Katka şi Eugen lonesco. Gândacul celui

deal doilea şi rinocerii ultimului îndreptăţesc comparaţia cu femeia-scroafii a Măriei Darrieussecq, ca şi caii şi maimuţele lui Swift, ca şi animalele fabulelor lui La Fon-taine sau, de ce nu, ale lui Grigore Alexandrescu. Procedeul rămâne, motivaţiile utilizării lui sunt, însă, acum, (şi) altele. Mi se pare că ele pot fi subsumate crizei prin care umanismul, împrevină cu pandantele lui (stabilirea frontierei natură-cultură, drepturile omultii, liberul-arbi-tm etc), trece azi.

Romanul de faţă are două mize importante, simbolică şi social-politică. Despre prima se poate spune că intră în coliziune cu cea a năpârlirilor miraculoase din basme. Acum, nici un Făt-Frumos nu se mai iveşte din bube, mucegaiuri şi noroi. Dimpotrivă, în spiritul cinic al romanelor feminine franceze din anii '90, în spiritul umii nou feminism care, depăşind stadiul revendicărilor, îşi afirmă în diatribe identitatea, manifestă brusc şi brut *ceea ce pot* femeile - naturaleţea cu care cheamă şi rezistă experienţelor liminare - *Truismes* este un *bildungsroman* ultramodern în care drumul spre sine presupune metamorfoza. Protagonista, lucrătoare într-o parfumerie, este, tot mai puţin discret, folosită - şi se lasă - în scopuri concupiscente. Tot mai puţin umană - pentru că este obligată tot mai mult să ducă o viaţă de animal, aceea de prostituată - ea devine, încet-încet, într-un proces ireal, relatat după modelul *Rinocerilor* lui lonesco, fizic, un animal. Povestea ei de dragoste cu un om-lup, Yvan - canibalul care, atunci când amândoi comandau pizza la domiciliu, îi lăsa ei toată porţia pentru că se sătura cu carnea *deliverer-xAyn* - umanizează o poveste ce ameninţa să cadă în grotesc.

Pe de altă parte, protagonista ajunge să-şi piardă u-manitatea prin pactul semnat fără să ştie cu societatea-diavol care nu face decât să o exploateze, omorându-i sufletul şi profitând de trup. înainte de a deveni scroafă pe de-a-ntregul, tânăra mai are vreme să devină pentru vin timp amanta lui Edgar, viitorul preşedinte al Republicii, în timpul campaniei acestuia pentni „o lume mai sănătoasă". Tema vieţii toxice duse de politicieni, care avi grijă să-şi expună o imagine publică tară pată, nu apare în

romanvil Măriei Darrieussecq pentru prima oară. De curând, un episod din serialul *Totul despre sex* o relua, cu mai multă indvilgenţă. în orice caz, satira neagră a autoarei franceze i-a făcut pe comentatori să creadă că au de-a face cu o revoltată. Şi era adevărat, în măsvira în care un anume binecunoscut spirit revolviţionar francez animă o întreagă literatviră, facvită să desţelenească habitudinile mentale netede ale cititorului burghez mai mvilt decât săi reconfirme cadrele în care s-a obişnuit să gândească. Scriitoarea mărtviriseşte că scrie „împotriva lumii în care trăieşte" şi arată că şi-a propus într-adevăr, cu acest prim roman, să şocheze: felvil de a gândi, laolaltă cu simţurile.

Dincolo de aceste mize, care sunt acelea ale vinei întregi literaturi scrise astăzi şi vândute sub formă de produse-cvilt - în linia genului *trash* adus în Franţa de japonezvil Murakami Ryu, scriitor punk tradus pentru prima oară în limba franceză în anul 1976 -, dincolo de ceea ce sociologul Jean-Claude Kavifmann numeşte „extensia sinelui", care elimină orice altă avitoritate morală în materie de filosofic de viaţă, cred că scoaterea la lumină a animalităţii omului, a svibstratului săvi biologic în detri-mentvil raţionalităţii logocentrice, vine să pvină în discuţie ceea ce filosoful german Peter Sloterdijk numeşte „reguli pentru parcul uman". „Domesticirea omvilui este marea nechibzviinţă în faţa căreia umanismvil - din Antichitate şi până în prezent - a închis ochii", afirmă unvil dintre cei mai provocatori gânditori actviali ai crizei prin care trece ideea de om în prezent . Mărie Darrievissecq nvi face altceva decât să demonstreze că vimanitatea omvilui nu poate fi descoperită decât la graniţa ei cu animalitatea, acolo vinde, conştient în sfârşit de consecinţele vinei domesticiri forţate, omul se poate, la capătul alienării, regăsi pe sine.

Peter Sloterdijk, *Reguli pentru parcul uman,* Bucureşti, Humanitas, 2003, p. 51 (trad. Ion Nastasia).

Biografia unui gen recent

Genvil în care acest roman se înscrie este auto-ficţiunea. Despre el voi vorbi în continuare.

Povestea autoficţiunii începe ca aceea a unui *home-less* care şi-a găsit, provizoriu, locuinţă, prin intermediul unor agenţi imobiliari mai mult sau mai puţin binevoitori. Franţa este şi ţara lui Descartes. Nimic nu există, aici, dacă nu face parte din Ordine, dacă nu i se acordă şi apoi recunoaşte oficial un nume. Incomodă, locuinţa generică a autoficţiunii este, vorba ceea, autorizată, dar nu şi acreditată.

în 1975, Philippe Lejeune scrie o carte. *Pactul autobiografic,* astăzi de referinţă pentrvi studenţii de la Litere, în bun obicei strticturalist, teoreticianul desenează un tabel taxinomic al diferitelor practici de scriitură, în funcţie de strategiile narative prin care autori şi cititori cad de acord asupra semnării unor „pacte de lectură". O căsuţă rămâne liberă: căsuţa cea urâtă, aceea unde pactul romanesc (deci nu autobiografic, cele două funcţionând diferit, deşi cu rezultate vizate comune) ar fi fost încheiat cu cititorul de către un autor în acelaşi timp narator şi personaj homodiegetic, în virtutea omonimiei („protocolul nominal"; vezi de pildă cazul lui Marcel Proust). Posibilitatea ca autobiografia să se cupleze cu ficţiunea i s-a părut lui Lejeune contra naturii . Protocolul modal romanesc l-ar exclude pe cel nominal autobiografic. Decizia prohibitivă a lui Lejeune, cartezian în spirit şi-n practică, l-a provocat pe Serge Doubrovsky, care începuse deja lucrul la lungul şi experimentalistul roman *Fils* (ce avea să apară în 1977). Romancierul i-a scris poeticianului autobiografiei, sugerându-i că în căsuţa liberă s-ar putea instala el: „...nu sunt deloc sigur cu privire la statutul teoretic al întreprinderii mele, nu evi simt în măsură să-l stabilesc, dar am ţinut din tot sufletul să umplu această «căsuţă» pe care analiza dumneavoastră

Lettre du 17 octobre, în Philippe Lejeune, *Moi ausst,* Paris, SeuU, 1984, p. 63.

a lăsat-o goală, iar această dorinţă a stabilit brusc o legătură autentică între textul dumneavoastră critic şi ceea ce eram pe cale sa scrm .

Aşa s-a născut, din spirit de frondă, de aventură, în anii *punk,* autoficţiunea. Atunci când Barthes sau Sartre încă erau în viaţă, autoficţiunea venea în sprijinul tezei „morţii personajului", argumentând în favoarea luării la cunoştinţă a actului scriptural ca exerciţiu autoreferen-ţial asimptotic. Doubrovsky defineşte autoficţiunea cu acea inconfundabilă retorică a paradoxului pe care De-rrida o va transforma în scop în sine: „Ficţiune alcătuită din fapte şi evenimente absolut reale; sau, altfel spus, autoficţiunea de a încredinţa limbajul unei aventuri aventurii limbajului [...] sau, şi mai bine, o răbdătoare «au-tofricţiune» onanistă, care speră să-şi împartă acum plăcerea solitară cu altcineva".

Nu voi insista mult asupra conceptului, dar voi încerca să citez şi să comentez nişte definiţii, pentru ca apoi să discut motivaţiile recrudescenţei autoficţiunilor în literatura franceză contemporană (după 1990), cu precădere cea feminină.

Cea a Măriei Darrieussecq - cea mai bună cred - este următoarea: „...o naraţiune la persoana I care se prezintă drept fictivă, dar în care autorul apare în mod homodiegetic cu propriul său nume, şi unde verosimilitatea este o miză menţinută prin multiple «efecte de viaţă»." Alte definiţii sunt diferite sau/şi mai amănunţite. Cel mai bun studiu despre autoficţiune îi aparţine lui Vincent Colo-nna - *Autoficţiunea. Eseu despre ficţionalizarea de sine în literatură* (teză de doctorat susţinută la EHESS, în 1989, sub conducerea lui Genette; Mărie Darrieussecq va susţine şi ea o teză pe aceeaşi temă), foarte disputat, pentru că se lasă dominat de prudenţa carteziană a naratologului francez, neacceptând intrarea autoficţiunii în tabloul genurilor literare omologate. Genette va găsi,

' Serge Doubrovsky, *Fils,* Paris, Galilee, 1977, coperta a patra.

Mărie Darrieussecq, „L'Autoflction, un genre pas seriexjx , în *Poetique,* septembrie 1996.

după teza elevului său, în *Ficţiune şi Dicţiune* (1991), două tipuri de „autoficţiune", în fimcţie de proporţia dintre autobiografic şi ficţiune. Am avea astfel autoficţiunile „adevărate, al căror conţinut narativ este, dacă pot spune aşa, autentic ficţional", în rândul lor putând fi inclusă *Divina Comedie* sau *Don Quijote* (accentul cade pe ficţional) şi „falsele autoficţiuni", „care nu sunt ficţiuni decât pentm vamă: altfel spus, autobiografii ruşinoase." Reputatul naratolog se vădeşte astfel un purist incorigibil care păcătuieşte în primul rând printr-o idee imuabilă despre literatură, aceea care o suprapune fără rest funcţiilor estetică şi didactică. Din acest punct de vedere, „falsele autoficţiuni", cele contemporane, sunt, cred, nişte texte hibride care fac trecerea de la acea *literatură estetică* la ceea ce s-ar putea numi „literatură contextuală", în spiritul „artei contextuale", definită de Paul Ardenne .

Termenul are o origine anglo-saxonă, conform lui Mounir Laouyen , şi anume cuvântul-valiză *faction,* rezviltat prin telescopaj din *fact* şi *fiction.* Dar şi semantic se pare că avem de-a face cu o noţiune telescopată, rezultată din întâlnirea paradoxală a unui „protocol modal ficţional" (specific romanelor cu narator omniscient) şi „protocolul nominal" mai sus amintit.

Exemplu. în anul în care căuta domiciliu autoficţi-unii. Mărie Darrieussecq publică romanul pe care urmează să-l citiţi. Sub influenţa lui Kafka, autoarea-nara-toare-personaj se transformă din femeie, încet-încet, în scroaă *(Jruie}.* Acest artificiu literar, întrebuinţat pe larg

Gerard Genette, *Fiction et LHction,* Paris, Seuil, 1991, pp. 86^7.

** Paul Ardenne, *Un art contextuel,* Paris, Flamarion, 2002. Este vorba despre o artă angajată, produsă intermitent în şi rupând din inima vie a lumii.

*** Mounir Laouyen, „L'autoflction: une reception problema-tique", in Mounir Laouyen, coord., *Perceptions et realtsations du Moi,* Universite Blaise-Pascal, Clermont-Ferrand II, 2000. Autorul este doctorand şi face parte din Centrul de Cercetări asupra Literamrilor Moderne şi Contemporane (CRLMC).

de Kafka, Boris Vian sau Eugen lonesco (procedeu cu rădăcini şi efecte suprarealiste), se numeşte materializare simbolică (şi, în cele din urmă, are ca strămoş fabula). Protocolul nominal specific autobiografiei este respectat. La un moment dat, ca la lonesco, impresiile devin realitate „obiectivă" (în cadrul diegetic), iar cititorul este încurajat să creadă că femeia din debutul textului este o scroafă (personificată, desigur). Pe de altă parte, evident, prin acest salt ficţional, autorul sugerează cititorului - pe baza unei experienţe pragmatice comune - că ceea ce citeşte de-acum este ficţiune. Aceasta ar fi, în mare, povestea unei autoficţiuni, care-şi leagă totuşi faima de numele lui Herve Guibert, romancierul şi nuvelistul homosexual, mort de SIDA, în 1991. Cele mai cunoscute romane ale sale relatează tocmai experienţa cât se poate de reală a maladiei secolului XX, a autorului-narator sau, în alt caz, a lui Michel Foucault. Tocmai datorită bogăţiei referenţiale cred că biografiile guibertiene nu sunt autoficţiuni în sensul practicii ei actuale.

Dincolo de aspectele formale, predominante în studiile citate, care se ocupă de autoficţiune, ar trebui să ne oprim cred la specificul ei ideologic şi la motivaţiile socio-antropologice ale succesului ei. Evident, literatura modernă, de la Baudelaire încoace, dar, desigur, şi fragmente mai mult sau mai puţin cunoscute din cea medievală şi antică pot fi considerate autoficţiuni. Motivul este simplu: textul literar (recunoscut ca atare) se sprijină pe convenţii din ce în ce mai bine stăpânite şi diversificate de autori tot mai vizibili pe scena socială, iar rc> manul, pe o retorică a persuasiunii, politicoasă odată, tot mai perversă în vremea din urmă, cu intenţia vădită, azi, de a scoate pe cititor din ţâţâni. Mi se pare de aceea absurd să separăm fără rest autobiografia - atunci când face parte dintr-un patrimoniu literar - de ficţiune. Pentru că, pe măsură ce criza identităţii sporeşte printre indivizii unei societăţi, e normal ca textele literare apărute s-o ilustreze mai mult sau mai puţin acut printr-o îndepărtare crescândă de la reprezentarea realistă clasică -holistă - şi apropiere concomitentă de individual (ceea

ce poate primi o mulţime de nume - sine, eu, subconştient, C7M-U1 etc.) Tot mai puţin stăpân pe realitate, sau ştiindu-şi cititorii astfel, creatorul de literatură dezvoltă universuri referenţiale compensative şi, cu bagajul psihanalitic făcut, adăugat unei experienţe istorice traumatizante, aceea a Occidentului modern, cercetează microvmiversuri rămase până nu demult în suspensia ano-miei. Concurează la proliferarea autoficţiunii atât hedonizarea individualismului contemporan, cât şi prăbuşirea metanaraţiunilor, constatată de Lyotard: „Autoficţiunea s-ar fl născut deci din cuceririle psihanalizei, impunând o concepţie despre literatură ca inevitabilă ficţiune. Cu Freud, autobiograful a realizat că, imediat ce ' **
există poveste, adică punere in text, apare ncţiimea."
Nu e de mirare că autoficţiunea a fost inclusă în postmodernitatea literară, tocmai datorită ambigviităţii sale formale şi pragmatice: „Dacă la moderni, literatura înseamnă căutare de adevăr şi valoare, la postmo-derni, ea şi-a pierdut total această dimensiune." . A-cest diagnostic pus „literaturii postmoderne" este însă departe de a da seamă de diversitatea formelor ei şi, astfel exprimat, îşi ratează obiectul: conţinutul conceptelor de valoare şi adevăr se modifică (adevărul nu se mai confundă, platonician, cu frumosul, de pildă, valoarea nu se mai cuantifică în termeni de conformitate normativă etică şi estetică), însă nu putem postula dispariţia lor dintre scopurile literaturii - în nici un caz - şi tocmai permanenţa lor între finalităţile actului scriptural îi conferă literaturii bruma de notorietate de care se mai bvicură încă. în cele din urmă, ce altceva exprimă autoficţiunea decât convingerea că literatura este un act de autentificare cu virtuţi, eventual, cathartice?
Vezi Peter Sloterdijk, *Sphären I. Blasen,* trad. fr. *Bulles I. Spheres,* Pauvert, 2002, pp. 373-433-Mounir Laouyen, *Op. cit.* Manet van Montfrans, „Vers une issue de l'impasse postmoderne: â propos de Robbe-GriUet", în *Litterature et postmodemite,* studii reunite de A. Kibedi Varga, *CRIN, n°* 14, 1986, p. 82.

14

Autoficţiunea se dezvoltă în literatură ca un fenomen, reperabil în primul rând formal şi apoi pragmatic, al unei crize antropologice de mult clamată şi recunoscută. Dar nu regimul său generic ambiguu interesează în ultimă instanţă. Chestiunile formale, protocolul nominal şi mai ales statutul enunţătorului sunt, e drept, centrale în teoria literară franceză a anilor '70, dar ele au surse ideologice şi chiar ontologice. Pentru că zona marginală, liminaritatea, de la avangarde încoace, dacă nu mai devreme, fascinează, şi sunt puţini scriitorii care rezistă apelului. Eu-ri spectralizate, agonizante, absurde, locuitoare ale unor cadavre (în anii '90), voci înşelătoare, golemi-ce, teratologice, homunculoide, confuze, isterice, paranoice - enervante, teroriste - invadează textele literare postbelice. în loc să cerceteze noile forme ale literaturii şi să-i reevalueze rolul în contextul societăţii urbane, tehnicizate, ritos individualiste şi totuşi masificate (cum constată Peter Sloterdijk), Lejeune şi Genette continuă sârgu-incios şi autarhic, cu dispreţuitoare suficienţă, în câmpul literaturii, o lucrare stearpă. Ţintuit de mirajul neostoit al definiţiilor de dragul lor, prea didactic, iată cum vede Cienetle diferenţa pragmatică dintre enunţurile „de ficţiune" şi cele „de realitate" (de tip istoric), pe baza căreia numeşte false autoficţiunile contemporane: „Trăsătura specifică a enunţului de ficţiune este că, contrar enunţurilor de realitate, care descriu în plus (!) o stare de fapt obiectivă, el nu descrie nimic altceva decât o stare mentală" , ca şi cum ar exista un obiect numit realitate şi un locutor imic, care-l cunoaşte perfect.
Studiile culturale ar spime mai mult decât naratolo-gia, în cazul autoficţiunii (pornind de la observaţii formale, dar depăşindu-le), şi, mai ales, ar răspunde la alte întrebări. Pimctul de vedere al esteticii receptării este foarte interesant, lată ce crede Mounir Laouyen: „Autoficţiunea este deci, înainte de toate, forma modernă a autobiografiei în era suspiciunii. Or, autoficţiunea nu
" Gerai-d Genette, *Op. cit.,* p. 53. Semnul exclamării îi aparţine.

presupune existenţa unui orizont de aşteptare; în consecinţă, ea n-are nimic de a face cu omologarea obişnuită. Cititorul, cu dispoziţia sa schizofrenă, se găseşte astfel în faţa unei aserţiuni a cărei veracitate rămâne indecidabilă. în faţa acestei categorii textuale, trebuie luate în calcul două injoncţiuni antinomice: a citi textul, în acelaşi timp, ca pe o ficţiune şi ca pe o autobiografie". La aceeaşi ţintă, a naturii raportului cititor-text, ochează şi Mărie Darrieussecq: „Autoficţiunea [...] pune sub semnul întrebării o întreagă practică de lectură, repune problema prezenţei autorului în text, reinventează proto-colurile nominal şi modal şi se situează, în acest sens, la intersecţia mai multor tipuri de scriitură şi a mai multor vecinătăţi literare" .

Epoca *Realiterature* * i , ,

Lucrurile sunt mai simple şi, aici, împărtăşesc punctul de vedere al Măriei Darrieussecq: autoficţiunea începe ca o autobiografie şi continuă ca un roman la persoana întâi.

Interesant este de ce literatura franceză contemporană, cel puţin, dar şi cea autohtonă (iată, Cecilia ŞteHnes-cu, până la un punct) recurg frecvent la autoficţiuni şi la retorica impetuoasă şi directă pe care autoficţiunea o cere: dintr-o nevoie compensatorie care ţine atât de ceea ce autorii înţeleg prin rostul literaturii, cât şi de supunerea la ceea ce cititon.il aşteaptă de la literatură. Primii ştiu că oglinda plimbată odinioară pe marginea drumului e mincinoasă dacă în cadrul ei apare altceva/altcineva decât cel care o plimbă, dar ştiu şi că astăzi *eu* poate fi orice/oricine. Cititorii, dezvrăjiţi, confirmă pnidenţa primilor, dar acceptă orice convenţie care le-ar mai garanta posibilitatea de a-şi pune în paranteză vigilenţa deconstnictivă. Chinul scriitorului de a scrie şi credibil şi frtimos se întâlneşte cu acela al cititonilui de a crede şi în ce e frumos.

Autobiografia apare astăzi ca fiind textul autentic prin excelenţă, delestat de pretenţii reprezentative

Mărie Darrieussecq, *Op. cit.* 16

„realiste" şi moralizatoare, a căror autorizare a expirat (unul din motivele pentru care texte ale scriitorilor români ai generaţiilor trecute se văd demolate de percepţia estetică tânără). Dar constrângerile formale, deontologice şi, nu în ultimul rând, economice ale autobiografiei sunt prea chinuitoare, şi-atunci ficţionalizarea explicită vine ca o descătuşare mult râvnită în teritoriul imens al literaturii.

Are „dreptate" Genette când numeşte autoficţiunea, aşa cum e practicată ea astăzi, „autobiografie ruşinoasă": într-adevăr, în 2000 nu se mai scrie literatură pentru exact aceleaşi motive ca în 1977. Nu mai există decât foarte puţine proiecte colective (cum e *Noua ficţiune),* iar membrii lor rămân în umbră. Scriitorul recurge la tactici ale autentificării (şi acestea sunt atât explicit tematice, stilistice, cât şi, subliminal, pragmatice) din ce în ce mai brutale, care încep să lase o anumită literatură în urmă: dacă ne gândim la ultimul roman al lui Houellebecq, ancorat până la saturaţie în istoria contemporană, urmat de altele, după acelaşi calapod, sau la autobiografia lui Catherine Millet, de o fidelitate fotografică, rezultat al unei selecţii programatice - pe care autoarea declară că n-o consideră literatură -, avem imaginea felului cum scriitorii contemporani înţeleg *să reprezinte* prin intermediul scrisului, dar şi a ceea ce publicul aşteaptă: *„realiterature".*

Autobiografia sau, în cel mai rău caz, romanul personal abundă în peisajul editorial literar de astăzi, iar supralicitările tematice (pansexu;Uismul) ori stilistice (ingenuitatea *de-la-om-ki-om,* sau cinismul) vin să coloreze scrieri de care autorii cred că cititoail, în lipsa acestor pigmenţi, s-ar plictisi repede. Acesta din urmă creează la rândul lui frisoane scriitonilui, concurat de televiziune şi *en-tertainment,* cu vocea publică sugrumată de cea a specialiştilor sau a vedetelor media. De aceea salvarea lui nu mai vine din elocvenţa calităţii artistice intrinsece producţiei lui, care oricum nu-i mai asigură nici un fel de prestigiu sociiU. Atare scriitor (un Pierre Miclion de pildă, stilist desăvârşit, căniia i se consacră deja colocvii universitare) nu va fi luat în seamă dacă oferă doar atât. Scriitorul se află

dintotdeauna în faţa unei încercări capitale: nu-i ajunge să confecţioneze o formă „după chipul şi asemănarea sa", mai trebuie şi să-i insufle viaţă. Azi, însă, contează mai pviţin forma, prevalează suflul. Şi întotdeauna a fost aşa, deşi anii mincinoşi ai ştiinţei literaturii au încercat să oblitereze o evidenţă pentru a-şi aduce obolul la naşterea omului nou. Scriitorul va fi apreciat de contemporani în măsura în care varianta de adevăr pe care năzuieşte să o exprime corespunde celei în curs. Suntem în plină „istorie a fiinţei umane, care trebuie şi vrea să fie singură", aşa sună diagnosticul lui Peter Sloterdijk*.

Autoficţiunea poate fi privită aşadar ca o formă de neorealism polemic - ima care contestă în primul rând pretenţia realismului holist, fie ea socială, fie psihologică sau metafizică. Ea încearcă să reducă obstacolul spaţiului mediator dintre viaţă şi reprezentarea ei literară în exerciţiul conversiunii acestuia în timp printr-o sintaxă incantatorie şi hipnotizantă. Spaţiul înseamnă descriere; timpul, naraţiune. Autoficţiunea este reprezentarea literară a unei dialectici cu un efect verificat în altă parte, în filosofia subiectulvii. Absorbit de şuvoiul autobiografic iniţial, cititorul îi urmează mecanica, convins de autenticitatea relatării şi, în consecinţă, de faptul că nu se află în faţa unei simple poveşti (teza). Pentru aceasta, naratorul recurge tacit la o tehnică testimonială, formulată magistral de Beckett: „Astfel, din când în când îmi revine în minte existenţa mea reală, despre care cea pe care o povestesc nu poate oferi decât o vagă idee" . Esteticul este aici lăsat în suspensie (antiteza) pentru a fl revelat în clipa reconversiei fantastice, suficient de clară pentrvi a lămuri cititorul că nu se mai află, formal, în faţa autobiografiei începute. Este revelaţia reapariţiei spaţiului; *în vreme ce* citea, cititorul a ajuns *dincolo.* Acest salt într-un spaţiu ireal reintroduce ca într-o anamneză miza estetică, fără să anuleze totuşi pactul autentificator, şi inserează textul în seria celor literare (sinteza). De pildă.

^J'eter Sloterdijk, *Op. cit,* p. 220.

**Samuel Beckett, *Molloy,* Paris, Minuit, coli. DOuble, 1999, p. 82.

descrierea femeii devenite scroafa, sau, de ce nu, *transpunerea* eroului din *Matrix.* Protagonistul continuă să fie naratorul; două dintre mărcile sale identificatorii rămân: numele şi cele care ţin de enunţare - ritmul, tonul, sintaxa şi lexicul - nu se modifică - vocea povestitoare este aceeaşi, ea însă trimite, formal, către altceva (altcineva). Raportul dintre cititor şi text devine astfel spinos, într-un sens foarte propriu: primul este un „Făt-Frumos şi merele de aur" care, dacă nu este ţinut pe ghimpi, adoarme. Aici intervine geniul fiecărui autor în parte: cititorul de astăzi, puţin la număr cum este el, e mult mai circumspect, mai subtil, mai greu de ademenit decât altădată. Un lucru e sigur: pactul nominal este în stare măcar să antreneze cititorul în lectură, la începutul cărţii. Apoi, evenimentul ficţionalizant decisiv îl surprinde şi-l duce cu zăhărelul: în principiti, asta visează orice scriitor. Dar autoficţiunea nu este reţeta succesului sigur. într-adevăr, ceea ce foarte inspirat Mărie Darrieussecq numeşte „efecte de viaţă" şi nu de realitate pare a fi una dintre maniile autorilor de autoficţiune. *Viaţa bate filmul,* suna titlul unei emisiuni TV, şi nu alta este deviza multor scriitori contemporani în cărţile cărora adesea „viaţa" bate „literatura".

într-o realitate *efectuată* prin tot mai multe procedee virtuale de realitate, tocmai efectele de viaţă sunt la mare preţ. Prezenţa lor în romanul Măriei Darrieussecq, odată descoperită, credem că va face lecuira pasionantă şi va alunga din memorie, fie şi temporar, statutul ontologic al literaturii, acela de succedaneu de viaţă.

Alexandru Matei

Ştiu câtă tulburare şi nelinişte va putea isca povestea asta şi cât de tare îi va dezorienta pe bieţii oameni. Bănuiesc că editorul care va accepta să se ocupe de manuscrisul meu se va expune unor nesfârşite neplăceri. Probabil că nici de închisoare nu va fi scutit, aşa că ţin să-i cer de la bun început iertare pentru deranj. Trebuie să scriu însă cât mai grabnic această carte, căci dacă voi fi găsită în starea în care mă aflu acum, nimeni nu va vrea să mă asculte sau să mă creadă. Or, simpla mânuire a unui stilou îmi provoacă dureri îngrozitoare. Nu am nici lumină, sunt obligată să mă opresc la căderea nopţii şi scriu foarte, foarte încet. Nu vă mai spun cât de greu a fost să găsesc caietul ăsta, nici de noroiul care murdăreşte totul şi care întinde cerneala abia uscată. Sper că editorul care va avea răbdarea să descifreze acest scris mizerabil va binevoi să ţină seama de eforturile teribile pe care le fac

pentru a caligrafia cât mai citeţ cu putinţă. Chiar şi să-mi amintesc îmi este foarte greu. Dacă mă concentrez însă foarte tare şi încerc să cobor în timp cât pot de mult, adică până în perioada premergătoare celor ce aveau să se întâmple, încep să-mi revină anumite imagini. Trebuie să mărturisesc că nici noua viaţă pe care o duc, nici mesele frugale cu care mă mulţumesc, nici adăpostul ăsta rustic, întru totul satisfăcător pentru mine, şi nici această uimitoare capacitate de a suporta frigul care se Iasă o dată cu apropierea iernii - nimic nu mă face să regret aspectele cele mai neplăcute ale vieţii mele dinainte. îmi aduc a-minte că în perioada în care a început toată povestea mă aflam în şomaj, iar căutarea unei slujbe însemna trecerea prin nişte chinuri pe care astăzi nu le mai înţeleg. îl implor pe cititor - pe cititorul şomer, mai ales - să-mi ierte vorbele astea indecente. Din păcate, însă, nu va fi singura indecenţă din această carte, aşa că-i rog să mă ierte pe toţi cei care ar putea fi şocaţi de cele ce vor urma.

Aşadar, îmi căutam de lucru. Mergeam la tot felul de interviuri, dar lără nici un rezultat. Până în ziua în care aveam să trimit o *candidatură spontană,* îmi reamintesc exact cuvintele, la un mare lanţ de parfumerii. Directorul parfu-meriilor mă luase pe genunchi şi îmi tot pipăia sânul drept, găsindu-l în mod vizibil de o elasticitate încântătoare. în acea perioadă a vieţii mele,

toţi bărbaţii începuseră să mă găsească de o elasticitate încântătoare. Luasem puţin în greutate - două kilograme, poate - întrucât începuse să-mi fie foame continuu; cele două kilograme mi se repartizaseră însă armonios pe întregul corp, vedeam asta în oglindă. Fără nici un sport, fără vreo activitate specială, carnea mi se făcuse mai tare, mai cambrată, mai plină de relief ca înainte. Astăzi îmi dau seama că acea creştere în greutate şi acea formidabilă calitate a cărnii mele au fost, fără îndoială, cele dintâi simptome. Directorul lanţului de parfumerii ţinea într-o mână sânul meu drept, iar în cealaltă, contractul. îmi simţeam pieptul tresăltând: era emoţia de a vedea acel contract atât de aproape de a fi semnat, dar mai era şi acel aspect, cum să zic eu, *pneumatic,* al cărnii mele. Directorul îmi spunea că, în domeniul parfumurilor, esenţial este să fii întotdeauna frumoasă şi dichisită, că voi aprecia cu siguranţă croiala foarte strâmtă a halatelor pe care le voi purta şi că ele îmi vor veni foarte bine. Degetele sale coborâseră ceva mai jos şi desUceau nasturii care erau de desfăcut, iar pentru asta, directorul lanţului de parfumerii fusese nevoit să pună contractul pe birou. Citeam şi reciteam contractul pe deasupra umărului său, o jumătate de normă plătită cu aproape jumătate din salariul minim legal, asta avea să-mi permită să cotizez şi eu la chirie şi să-mi cumpăr o rochie, două; totodată, în contract se preciza că, în momentul lichidării de stoc anuale, voi avea dreptul la anumite produse de înfrumuseţare.

Mărcile cele mai mari vor putea fi ale mele! Par-fumurile cele mai scumpe! Directorul lanţului de parfumerii mă pusese în genunchi în faţa lui, iar în timp ce-mi Sceam treaba, mă gândeam la acele produse cosmetice, la cât de frumos aveam să miros, la ce ten odihnit urma să am. Probabil că-i voi plăcea şi mai mult lui Honore. Pe Ho-nore îl întâlnisem în dimineaţa în care, pentru a cincea primăvară consecutiv, vrusesem să scot din dulap vechiul meu costum de baie. Atunci, în momentul în care l-am încercat, mi-am dat seama că şoldurile mele se fâcuseră tari şi rozalii, musculoase şi rotunde în acelaşi timp. Mâncatul îmi făcea bine. îmi oferisem, aşadar, o săptămână la Aqualand. Afară ploua, dar la Aqua-land e întotdeauna cald şi frumos. Intrarea acolo însemna aproape o zecime din ajutorul de re-inserţie pe care-l primeam lunar, iar maică-mea n-a fost deloc de acord. A refuzat chiar şi să-mi dea un tichet de metrou, aşa că, pentru a trece de bariere, am fost nevoită să mă lipesc de un domn. întotdeauna se găsesc nişte domni care aşteaptă tinerele fete la barierele de la metrou. Am simţit clar că făcusem impresie asupra lui; ca s-o spun pe şleau, mult mai multă impresie decât :fâceam de obicei. în vestiarul de la Aqualand a trebuit să-mi spăl discret fusta. Trebuie să ai întotdeauna grijă, în vestiarul ăsta, ca uşile să nu rămână întredeschise şi mai trebuie să ştii s-o ştergi atunci când încăperea este deja ocupată de un cuplu; şi aici se găsesc de fiecare dată nişte domni care aşteaptă în faţa uşilor din sectorul

rezervat femeilor. Poţi să câştigi un ban frumos la Aqualand, dar eu am refuzat mereu s-o fac, chiar şi în momentele în care maică-mea mă a-meninţa că mă dă afară. Sala fiind goală, m-am grăbit să mă dezbrac şi să-mi pun costumul de baie - şi din nou, acolo, în oglinda aurită în care era o plăcere să te priveşti, mi s-a părut că sunt, îmi cer scuze c-o spun, incredibil de frumoasă. Aşa cum vezi prin reviste, dar şi apetisantă, în plus. M-am săpunit cu nişte eşantioane gratuite, care miroseau grozav. Uşa s-a deschis, dar au intrat numai câteva femei, nici urmă de bărbat, aşa că ne-am putut bucura de o oarecare linişte. Femeile se dezbrăcau râzând. Era un grup de musulmane înstărite, îşi puneau pentru a intra în apă nişte rochii luxoase şi foarte lungi, trupurile li se conturau sub duş prin voalurile translucide. Acele femei s-au strâns în jurul meu şi m-au admirat cât eram de frumoasă, mi-au oferit un eşantion de parfum foarte şic şi câţiva bănuţi. Mă simţeam în siguranţă cu ele. Aqualand este un loc de destindere, dar trebuie, oricum, să ai grijă. De aceea, atunci când Honore m-a abordat, în apă, am întins-o în primă instanţă, băgând un *crawl* viguros, şi poate că asta i-a plăcut la mine cel mai mult (pe vremea aia înotam foarte bine). După aceea, însă, când mi-a oferit un pahar la barul tropical, am înţeles imediat că era un tip de calitate. Ne sorbeam amândoi băuturile acolo, la barul tropical, transpiram în costumele noastre de baie ude, eu mă vedeam roşie toată în oglinzile din tavan, un negru masiv ne făcea

vânt CU un evantai. Beam nişte cocteiluri foarte dulci şi foarte colorate, cânta o muzică din insule, dintr-o dată eram undeva, foarte departe. Era momentul valurilor uriaşe. Honore îmi povestea că pentru anumite recepţii private se băgau câţiva rechini în piscină şi că rechinii aveau la dispoziţie cinci minute, înainte de a muri în apa dulce, pentru a-i ronţăi pe invitaţii prea înceţi. Se pare că asta dădea o ambianţă unică petrecerilor. Apoi, toţi ceilalţi se bălăceau în apa roşie până noaptea târziu. Honore era profesor la un *colegiu* de la periferie. Petrecerile private îl dezgustau. Nu se ducea nici măcar la banchetele studenţilor. Mi-ar fi plăcut şi mie să studiez, i-am spus, iar el mi-a zis că în nici un caz, că studenţii erau toţi nişte stricaţi şi nişte depravaţi, că el venea la Aqualand ca să poată întâlni nişte tinere sănătoase. Honore şi cu mine ne-am simpatizat reciproc. El m-a întrebat dacă mă mai duc uneori la petreceri private. I-am spus că niciodată, că eu nu cunosc pe nimeni. El mi-a zis că o să-mi prezinte nişte oameni. Asta m-a atras la început, că acest băiat, pe lângă faptul că era corect, îmi propunea nişte relaţii; în realitate, însă, Honore nu avea nici o relaţie, nu reuşea să-şi facă nici una, în ciuda ocupaţiei sale, şi poate că spera ca, prin mine, să fie invitat în nişte locuri *selecte.* La ieşire, Honore mi-a cumpărat, dintr-unul din cochetele magazine de la Aqualand, o rochie din voal azuriu, pe care nu aveam s-o îmbrac decât pentru el. în cabina de probă din magazinul acela cochet am lăcut dragoste

prima oară. Mă vedeam în oglindă, vedeam mâinile lui Honore pe coapsele mele, degetele sale brăzdând cu dungi efemere pielea mea elastică. Niciodată, gâfâia Honore, niciodată nu mai întâlnise o fată atât de sănătoasă. Femeile musulmane intraseră şi ele în magazinul cel cochet, le auzeam sporovăind pe limba lor. Honore se îmbrăca la loc, măsurându-mă din priviri; eu, goală cum eram, simţeam că mă cam ia cu frig. Doamna de la magazin avea nişte ceai de mentă şi nişte prăjiturele. Ni le-a strecurat pe deasupra uşii de la cabina de probă, era o femeie discretă şi foarte şic, îmi spuneam că mi-ar fi plăcut să am o slujbă ca a ei. Până la urmă, munca mea la par-fumerie n-a fost tocmai diferită. Exista un salon de probă pentru fiecare parfum, marele lanţ de magazine care mă angajase vindea parfumuri de toate felurile, pe care trebuia să le încerci pe diverse părţi ale corpului, după care, să aştepţi ca mirosul să se schimbe în bine sau în rău, iar asta lua ceva timp. Instalam clientele pe canapelele generoase din saloanele de probă, explicându-le că numai un corp destins poate dezvălui întreaga paletă a unui parfum. Urmasem şi un stagiu de pregătire ca maseuză. Distribuiam, totodată, flacoane de Tamestat şi decocturi din puf de lebădă. Nu era o meserie dezagreabilă. La fel de adevărat e însă că după ce musulmancele au plecat, plătind în jur de cinci mii de euro cu un *Internet Cârd,* vânzătoarea cea foarte şic a pulverizat, sub privirile noastre, nişte parfumuri-aero-sol prin întreg magazinul. Niciodată, i-am spus

lui Honore, niciodată n-aş face o chestie atât de indecentă, dacă aş avea un magazin cochet. Cu un asemenea corp şi cu un aer aşa de fermecător ca al tău, mi-a zis atunci Honore, vei avea toate magazinele cochete pe care le vei dori. Nu s-a înşelat, până la urmă. El, însă, nu ţinea deloc ca eu să muncesc. Spunea că munca le strică pe femei. Totuşi, am fost decepţionată să văd că, în ciuda profesiei sale nobile, salariul nu-i permitea să închirieze decât un amărât de apartament cu două camere, la marginea oraşului. Mi-am spus imediat că va trebui, ca un simplu gest de onestitate din partea mea, să bag la ghiozdan de două ori mai mult, ca să-l pot ajuta.

în perioada aceea, adică încă din primele mele zile la parfumerie, clientele au început să-mi spună că aveam un ten minunat. Făceam o excelentă publicitate firmei. O dată cu venirea mea, magazinul începuse să meargă trăsnet. Directorul lanţului de parfumerii mă felicita. Ce-i drept, uniforma de lucru - un halat alb foarte sobru, ca în clinicile de chirurgie estetică - îmi stătea bine, fiind croită ca să se muleze pe corp şi având un decolteu adânc atât în faţă, cât şi în spate. Or, chiar în perioada aceea, sânii au prins să mi se umfle, la fel ca şi şoldurile. Ajunsesem într-un stadiu în care mă vedeam obligată să renunţ la cupele B, întrucât armăturile mă răneau. Nu-mi primisem încă primul salariu, doar un mic avans, deoarece intervenise o mică defecţiune

la computerele de la contabilitate, aşa că nu puteam să-mi cumpăr un sutien cu cupe C. Directorul, însă, îmi spunea să stau liniştită, asigurân-du-mă că la vârsta mea sânii se ţineau singuri şi că nu aveam nevoie de nici un fel de ham. într-adevăr, se ţineau remarcabil de bine, chiar şi atunci când am trecut la mărimea D; în acel moment, însă, am cedat şi mi-am cumpărat un sutien cu banii de pâine pe care-i pusesem deoparte treptat. Honore a încercat să mă descoasă, ştia că nu fusesem încă plătită, dar eu am dat-o întoarsă, n-am recunoscut nimic, deşi acest mărunt act de trădare mă mai chinuieşte încă şi astăzi. Bietul Honore, n-avea cum să ştie ce înseamnă să alergi fără sutien după un autobuz, când ai un asemenea piept. La magazin, clienţii bărbaţi erau tot mai mulţi şi plăteau bine, directorul lanţului de parfumerii trecea aproape în fiecare zi ca să ridice banii, era din ce în ce mai mulţumit de mine. Masajele mele aveau cel mai mare succes; înclin chiar să cred că directorul bănuia că m-am apucat de masaje speciale din proprie iniţiativă, în condiţiile în care vânzătoarei i se lasă de obicei un oarecare timp înainte de a fi îmboldită să treacă la asemenea proceduri. Prin urmare, mulţumită acestor încasări, nu a mai existat riscul de a fi dată afară după câteva săptămâni, directorul nu a făcut nici o presiune asupra mea, totul sa petrecut într-o discreţie absolută. A fost un drăguţ, directorul. Mi-a dat pace o bună bucată de vreme, probabil se gândea că eram obosită de atâta muncă. în viaţa mea nu

mai fusesem aşa de în formă. Iar asta nu avea nici o legătură cu Honore. Nu avea legătură nici cu noua mea slujbă, deşi îmi plăcea acolo, şi nici chiar cu banii pe care-i câştigam, pentru că, oricum, nu i-am primit decât foarte târziu şi numai în parte, şi nu mi-ar fi ajuns niciodată ca să trăiesc pe picioarele mele. Nu, doar că în mintea mea era întotdeauna, ca să zic aşa, soare, chiar şi în metrou, chiar şi pe noroiul din acea primăvară, chiar şi pe aleile prăfuite din parcul unde mă duceam să-mi mănânc sandvişul, la prânz. Şi totuşi, nu era o viaţă prea uşoară, obiectiv vorbind. Trebuia să mă scol devreme, dar, lucru curios, încă de la primul cântat al cocoşului - mă rog, încă de la ceea ce-i corespunde acestuia într-un oraş - mă trezeam cu uşurinţă, singură, *fk*-ră a mai avea nevoie nici de Tamestat seara, nici de Excidrill dimineaţa, în vreme ce Honore şi toţi ceilalţi din jurul meu se îndopau în continuare cu ele. Pe de altă parte, o chestie nu tocmai confortabilă era că nu aveam niciodată timp să mănânc în tihnă, deşi mi-era foame, mă apuca de cum intram pe alee, brusc aveam un gol teribil în stomac; aerul, păsărelele, nu ştiu, toate câte mai rămăseseră din natură îmi stârneau imediat pofta. Prietenele mele glumeau, *„e primăvară',* ziceau ele, erau geloase din cauza lui Honore şi pentru că mă vedeau frumoasă, dar în acelaşi timp erau flatate de faptul că, în ciuda acestor succese, le mai dădeam uneori câte un telefon. Apoi, mă rog, un capitol nu tocmai vesel câteodată erau clienţii, aveam din ce în ce mai

puţine cliente, cred că le apuca frica în magazin, era o atmosferă ciudată. Clienţii încercau uneori nişte lucruri care-mi displăceau, chestie care, în mod normal, ar fi trebuit să mă deprime; eu însă, nici vorbă, eram veselă ca un cintezoi. Lor le plăcea asta. Toţi ziceau că sunt extraordinar de sănătoasă. Eram mândră - mândră de mine, vreau să spun. Dar nici ăsta nu era motivul pentru care aveam acel moral nemaipomenit, acea senzaţie excitantă că încep o viaţă nouă. Una dintre ultimele mele cliente, o doamnă care continua să vină la mine şi care-mi vorbea fără ocolişuri, m-a pus pe ghimpi. Era *şaman* în viaţa de zi cu zi şi extraordinar de bogată. Eu tocmai o masam în momentul în care mi-a spus că era vorba, cu siguranţă, de ceva hormonal. I-am reprodus ce-mi ziceau prietenele mele, povestea cu clocotul de sevă al primăverii, dar clienta a insistat, *„nu, nu,* mi-a spus ea, *chestia asta vine din dumneata, din interiorul dumitale. Eşti sigură că n-ai rămas gravidă?"'* Exact în luna aceea a încetat să-mi mai vină ciclul. Constatarea acestui fapt mi-a luat, ca să zic aşa, maul. Nu i-am spus nimic lui Honore. Clienta mea era destul de în vârstă, avea o mare experienţă de viaţă, îmi plăcea de ea. Făcea parte dintre acele femei care sporovăiau întruna în timpul masajelor, cred că era, cum s-ar zice, frigidă. Probabil că-i plăcea să mă vadă atât de frumoasă, atât de tânără, atât de sănătoasă, cum ziceau toţi, iar faptul de a mă şti însărcinată pesemne că o excita şi mai tare, nu ştiu cum să spun. Sunt tot mai

puţini copii pe lume. Nu aveam nimic împotriva copiilor, uneori mă uitam la ei şi în parc. în orice caz, senzaţia mea de foame era din ce în ce mai puternică, iar clienta recunoştea pretutindeni simptomele tipice. *„Ai pofteF"* mă întreba ea. Acum venea la masaj în fiecare zi, clienţii ceilalţi începuseră să bombăne, îi ziceau *babeta.* Nu aveam pofte, mai degrabă greţuri. *„E acelaşi lucru",* îmi spunea ea, şi-mi cerea detalii. Nu mai puteam să mănânc sandvişuri cu jambon, îmi întorceau stomacul pe dos, o dată chiar vomitasem în parc. Urât din partea mea! Din fericire, era mult prea devreme pentru ca directorul sau cine ştie ce client să mă fi putut vedea. Trecusem brusc la pui, îl suportam ceva mai bine. *„Vezi,* îmi zicea clienta, *ai poftă de pui, eu la primul băiat nu suportam carnea de porc; în orice caz, când eşti însărcinată, trebuie să te fereşti de carnea de porc, poate să dea tot felul de boli.'"* Ştiam că fidela mea clientă nu avusese niciodată vreun copil, unul dintre clienţi îmi spusese că era lesbiană, lui i se părea asta *de domeniul evidenţei.* C^iclul refuza în continuare să-mi vină. Foamea îmi creştea tot mai mult, iar pentru a varia mâncarea, îmi luam cu mine ouă fierte tari şi ciocolată. Era greu să găsesc legume proaspete la un preţ accesibil, îl rugasem pe unul dintre clienţi să-mi aducă din grădina casei lui de la ţară; tot el îmi dădea şi mere. Trebuia să mă fi văzut cum mai mâneam merele alea! N-aveam niciodată destul timp, în parc, să le savurez, să le mestec bine, îţi umpleau gura de zeamă, îţi

trosneau în dinţi, aveau un gust nemaipomenit! Cele câteva minute de respiro din parc, petrecute cu acele mere, printre păsările, însemnau, ca să zic aşa, toată fericirea vieţii mele. Aveam poftă... de verdeaţă, de natură. Am acceptat să mă duc într-un week-end la un client, pretextasem că e vorba de un stagiu pentru ca Honore să nu zică nimic. Am fost foarte dezamăgită. Casa clientului era frumoasă, înconjurată de copaci, izolată, de jur împrejur era numai câmp, nu mai văzusem aşa ceva. Tot week-end-ul l-am petrecut însă înăuntru, clientul îşi invitase nişte prieteni. Pe fereastră se vedeau câmpul şi desişurile, aveam o poftă, cum s-ar zice, extravagantă să-mi bag şi eu nasul pe acolo, să mă tăvălesc prin iarbă, s-o adulmec, s-o rod în dinţi. Clientul meu, însă, m-a ţinut legată în casă. La întoarcere aveam să plâng tot drumul, în maşină. Nu mai vroiam să-i fac nimic în maşina aia a lui, şi-apoi pe autostradă e periculos, aşa că măgarul m-a dat jos de cum am intrat în oraş, fără menajamente, iar de-atunci n-a mai trecut niciodată pe la magazin. Am pierdut un client bun. Pe drumul spre casă am început să sângerez. Mă durea foarte tare pântecul, abia puteam să merg. Honore mi-a spus că femeile au mereu probleme cu burta. A fost drăguţ, mi-a plătit un ginecolog. Ginecologul m-a expediat din trei mişcări, mi-a zis că pierdusem sarcina, mi-a îndesat acolo o tonă de vată şi m-a trimis la o clinică. A costat foarte mult chiuretajul. Eu însă sunt sigură că nu fusesem însărcinată. Nu ştiu ce m-a apucat aşa, dintr-o dată, să-l contrazic

pe ginecolog; în orice caz, el s-a înfuriat foarte tare şi m-a făcut *iepuroaică.* N-am îndrăznit să-i povestesc ceea ce se petrecuse cu clientul şi cu prietenii lui. La clinică m-a durut rău de tot şi, sunt sigură, am fost chinuită degeaba. Cred că ştii şi tu când eşti gravidă. Mă gândesc că o simţi pe corpul tău, că există un fel de iz al maternităţii, iar eu, care devenisem atât de sensibilă la mirosuri, nu simţeam nimic de felul ăsta. De altfel, sunt convinsă că, în afară de clienta mea cea specială, toţi ceilalţi m-ar fi ocolit imediat dacă ar fi ghicit că sunt însărcinată. Le plăcea lor că sunt sănătoasă, dar nu până într-atât. Şi astăzi mă mai doare puţin pântecul, după tot ce mi-au făcut la clinică. De bine de rău, am rămas totuşi întreagă. Iar ceea ce mă face să susţin chiar şi astăzi că nu fusesem însărcinată este că aproape imediat după aşa-zisa pierdere de sarcină, ciclul mi s-a oprit din nou, iar vechile simptome - foamea, greţurile, rotunjirea formelor - au continuat, în ciuda acestor mici neplăceri - deşi s-ar putea ca una să fi fost legată de cealaltă - moralul meu rămăsese excelent. Clienta cea bătrână mă plăcea mai mult ca oricând. Mă drăgălea, îmi punea mâna pe pântec şi mi-l arăta în oglindă, se rotunjise şi el foarte mult, chiar prea mult, pentru gustul meu. Clienţii mă găseau însă în continuare teribil de sexy, asta era tot ce conta. Uneori stăteau şi la coadă. Clienta cea fidelă petrecea mult timp cu mine, era ultima femeie care mai venea la magazin şi, într-un fel, singura mea prietenă, întrucât *splendoarea* mea, cum

Spunea ea, le descurajase, ca să zic aşa, pe toate celelalte amice ale mele. îmi plăcea să stau la taclale cu bătrâna, corpul ei nu-mi crea repulsie, mi se părea interesant să văd cum aveam să ajung peste nişte ani. Aici m-am înşelat serios... în fine. Bătrâna îmi oferea din rochiile ei încă purtabile, o dată chiar şi o bijuterie de care se plictisise. Clienta mea cea fidelă a fost asasinată. într-o bună zi n-a mai venit, iar trupul i-a fost găsit în păr-culeţul meu, sub un copac. Se pare că nu oferea o privelişte prea plăcută. De-atunci încolo m-am întâlnit adeseori pe stradă cu o prietenă de-a ei, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, care se ducea să bocească sub pomii din parc. E frumos când ai asemenea prietene. Eu n-am mai avut cu cine să mai stau la taclale, aşa că a trebuit să-mi văd singură de povestea mea cu ciclul, într-un fel, mă simţeam uşurată că nu mă mai văd cu clienta, întrucât ştiam precis că nu sunt însărcinată, că ea dorea de fapt ca eu să fi rămas grea şi că de-aia mă zăpăcea de cap. Clienţii bărbaţi, cel puţin, nu aveau asemenea preocupări. Ei nu se uitau la mine ca să vadă cum mă mai simt; de fapt, se ocupau numai de ei înşişi, iar asta îi făcea să se simtă mândri că mă pot pipăi. Mie îmi convenea, în fond, această semi-indiferenţă a lor, deoarece mi se părea că luasem un pic cam mult în greutate şi că nu-mi mai stătea chiar atât de bine ca înainte; cum însă nu-mi veneau la magazin decât clienţii obişnuiţi, nu aveam a mă teme de priviri noi, care să mă fi văzut, ca să zic aşa, sub adevărata mea înfăţişare.

Toţi clienţii mei ştiau că eram pe gustul lor, iar asta le era de ajuns, nu căutau să vadă mai mult, o schimbare a persoanei mele li s-ar fi părut, fără nici o îndoială, *necuviincioasă,* cred că ăsta e cuvântul. Abia după aceea m-am gândit la toate aceste lucruri. începeam să-mi cunosc bine clienţii, mai ales că, pentru a putea primi atâţia oameni, jumătatea mea de normă se transformase pe nesimţite în normă întreagă. îmi veneau tot felul de idei bizare, idei cum nu mai avusesem niciodată, acum pot s-o spun. începeam să-mi privesc clienţii cu un ochi critic. Aveam chiar şi preferinţe, printre ei. Apariţia unora îmi stârnea însă o adevărată repulsie, lucru pe care, din fericire, reuşeam totuşi să-l maschez. Cred, de altfel, că aceste idei noi şi toate celelalte erau legate de absenţa ciclului; chiar dacă-mi păstrasem în continuare acea curioasă bună-dispoziţie, acea sănătate, suportam din ce în ce mai greu anumite capricii ale clienţilor, aveam - ca să spun aşa - opiniile mele. Nu ziceam nimic, bineînţeles, mă executam imediat, doar pentru asta eram plătită, dar simţeam că trupul meu era atent în altă parte, trupul meu cel lipsit de ciclu. La mine, trupul e cel care-i dictează minţii, ştiu asta foarte bine acum, am plătit-o cu vârf şi îndesat, deşi, la drept vorbind, sunt bucuroasă că am scăpat de clienţi. La vremea aia, însă, credeam că poţi să-ţi supui trupul, dacă închizi ochii. De altfel, treaba mergea destul de bine. Abia în momentul în care m-am trezit că mă îngrăşasem un pic cam prea mult (deşi clienţii nu-şi dăduseră încă seama)

am început să fiu dezgustată de mine însămi. Mă vedeam în oglindă şi aveam, într-adevăr, nişte şunci zdravene în jurul mijlocului, cam ca acele burdufuri de câlţi care se pun iarna la ferestre! Astăzi, imaginea aceea mă face să râd. Am încercat să mai reduc din sandvişuri, ajunsesem chiar să nu mai mănânc deloc la prânz, dar de îngrăşat mă îngrăşam în continuare. Fotografiile cu top-modele din parfumerie mă obsedau. Eram convinsă că mă confrvmtam cu un fel de retenţie a sângelui pe toată suprafaţa corpului, pielea mi se fâcea din ce în ce mai roşie, pe nesimţite clienţii ajunseseră să aibă cu mine apucături câmpeneşti. Ei nu-şi dădeau seama de nimic, fiind mult prea preocupaţi de ei înşişi şi de propria lor plăcere, dar noile lor dorinţe făceau ca patul pentru masaj să devină un fel de căpiţă de fân în mijlocul unui câmp, unii începeau să scoată răgete de măgari, alţii grohăituri şi, mai una, mai alta, cu toţii se puneau până la urmă în patru labe. îmi spuneam că dacă ciclul mi-ar reveni, m-aş putea goli de tot acel sânge, aş fi din nou proaspătă ca o fecioară; şi chiar aveam poftă de nişte sângerări. Clienţii erau şi ei din ce în ce mai graşi. Mă dureau genunchii sub apăsarea lor, prin faţa ochilor îmi jucau stele verzi, vedeam în jur numai cuţite şi satâre. Pentru bucătăria lui Honore cumpăram nişte aparate electrocasnice din ce în ce mai sofisticate, el aprecia foarte mult această nouă aplecare domestică a mea. Apoi, n-am mai avut încotro, a trebuit să cedez în faţa evidenţei. întrucât începusem să analizez totul,

Toţi clienţii mei ştiau că eram pe gustul lor, iar asta le era de ajuns, nu căutau să vadă mai mult, o schimbare a persoanei mele li s-ar fi părut, *fă.*-ră nici o îndoială, *necuviincioasă,* cred că ăsta e cuvântul. Abia după aceea m-am gândit la toate aceste lucruri. începeam să-mi cunosc bine clienţii, mai ales că, pentru a putea primi atâţia oameni, jumătatea mea de normă se transformase pe nesimţite în normă întreagă. îmi veneau tot felul de idei bizare, idei cum nu mai avusesem niciodată, acum pot s-o spun. începeam să-mi privesc clienţii cu un ochi critic. Aveam chiar şi preferinţe, printre ei. Apariţia unora îmi stârnea însă o adevărată repulsie, lucru pe care, din fericire, reuşeam totuşi să-l maschez. Cred, de altfel, că aceste idei noi şi toate celelalte erau legate de absenţa ciclului; chiar dacă-mi păstrasem în continuare acea curioasă bună-dispoziţie, acea sănătate, suportam din ce în ce mai greu anumite capricii ale clienţilor, aveam - ca să spun aşa - opiniile mele. Nu ziceam nimic, bineînţeles, mă executam imediat, doar pentru asta eram plătită, dar simţeam că trupul meu era atent în altă parte, trupul meu cel lipsit de ciclu. La mine, trupul e cel care-i dictează minţii, ştiu asta foarte bine acum, am plătit-o cu vârf şi îndesat, deşi, la drept vorbind, sunt bucuroasă că am scăpat de clienţi. La vremea aia, însă, credeam că poţi să-ţi supui trupul, dacă închizi ochii. De altfel, treaba mergea destul de bine. Abia în momentul în care m-am trezit că mă îngrăşasem un pic cam prea mult (deşi clienţii nu-şi dăduseră încă seama)

am început să fiu dezgustată de mine însămi. Mă vedeam în oglindă şi aveam, într-adevăr, nişte şunci zdravene în jurul mijlocului, cam ca acele burdufuri de câlţi care se pun iarna la ferestre! Astăzi, imaginea aceea mă face să râd. Am încercat să mai reduc din sandvişuri, ajunsesem chiar să nu mai mănânc deloc la prânz, dar de îngrăşat mă îngrăşam în continuare. Fotografiile cu top-modele din parfumerie mă obsedau. Eram convinsă că mă confruntam cu un fel de retenţie a sângelui pe toată suprafaţa corpului, pielea mi se făcea din ce în ce mai roşie, pe nesimţite clienţii ajunseseră să aibă cu mine apucături câmpeneşti. Ei nu-şi dădeau seama de nimic, fiind mult prea preocupaţi de ei înşişi şi de propria lor plăcere, dar noile lor dorinţe făceau ca patul pentru masaj să devină un fel de căpiţă de fân în mijlocul unui câmp, unii începeau să scoată răgete de măgari, alţii grohăituri şi, mai una, mai alta, cu toţii se puneau până la urmă în patru labe. îmi spuneam că dacă ciclul mi-ar reveni, m-aş putea goli de tot acel sânge, aş fi din nou proaspătă ca o fecioară; şi chiar aveam poftă de nişte sângerări. Clienţii erau şi ei din ce în ce mai graşi. Mă dureau genunchii sub apăsarea lor, prin faţa ochilor îmi jucau stele verzi, vedeam în jur numai cuţite şi satâre. Pentru bucătăria lui Honore cumpăram nişte aparate electrocasnice din ce în ce mai sofisticate, el aprecia foarte mult această nouă aplecare domestică a mea. Apoi, n-am mai avut încotro, a trebuit să cedez în faţa evidenţei. întrucât începusem să analizez totul,

să am opinii despre toate, nu mai puteam, raţional vorbind, să mă fac că nu văd situaţia în care mă aflam şi să-mi ascund faptul că eram însărcinată. Pusesem şase kilograme într-o lună, cu precădere pe pântece, pe sâni şi pe şolduri, aveam nişte obraji umflaţi şi roşii, aproape ca o mască, mi-era foame întruna. Noaptea visam numai ciudăţenii, bălţi de sânge, caltaboşi, şi mă trezeam să vomit. Mi-e ruşine şi azi de acele vise stranii, dar asta era situaţia. încercam din răsputeri să înţeleg, uneori mă fulgera ca un fel de certitudine, o luciditate care urca dinspre pântec. Mi se fâcea şi frică. Faptul de a fi însărcinată era singura legătură, ca să zic aşa, obiectivă şi logică, între toate acele simptome. Honore vroia să renunţ la slujbă, era îngrijorat, probabil că bănuia el ceva. Pe de altă parte, în mod paradoxal, era foarte mândru de mine. Parfumeriei mele i se dusese vestea în toată capitala, era cea mai şic, oameni celebri veneau de foarte departe ca să mă vadă. în plus, Honore putea constata cu uşurinţă efectele în plan economic - toate acele aparate electrocasnice, de pildă. Şi-apoi, n-avea de ce să se plângă: exceptând câteva week-end-uri, veneam acasă în fiecare seară, oricum eram plătită tot ca pentru o treime de normă. Mă hotărâsem să nu-i spun nimic deoarece, dacă ar fi ştiut că sunt însărcinată, ar fi făcut tot posibilul ca să mă ţină acasă. Aş fi beneficiat vreme de trei luni de alocaţia pentru naştere, care era sensibil superioară salariului meu, iar după aceea, m-aş fi trezit ţintuită lângă Honore. Vroiam să-mi păstrez slujba,

la urma urmelor nu ştiu nici eu prea bine de ce. Era ca un fel de fereastră, puteam să văd parcul, păsărelele. în orice caz, dacă s-ar fi ştiut că sunt însărcinată, n-aş fi putut să păstrez copilul. Cum să-i fi spus asta directorului lanţului de parfume-rii? Era de neconceput. M-ar fi acuzat că n-am fost atentă, numai că eu nu câştigam destul ca să pot fi atentă, iar Honore considera că era treaba femeilor să aibă grijă de chestiile care ţineau de partea de jos. Şi de-asta credeam că sunt însărcinată, fiindcă nu eram atentă deloc. Există totuşi o anumită logică biologică (deşi astăzi pot spune că mă cam îndoiesc). Or, singurul meu atu era acea calitate *pneumatică - o* calitate pe care, trebuie să recunosc, o pierdeam încetul cu încetul. Peste o lună sau două urma să nu mai încap în halat cu nici un chip, pântecul avea să-mi dea pe dinafară, plus că breteluţele şi decolteul deja nu mai erau chiar aşa de excitante, cărnurile mi se revărsau mult prea năvalnic. La prima lichidare de stoc, exact la un an după ce fusesem angajată, am avut dreptul să iau nişte fonduri de ten şi mi-am dat cu ele în fiecare dimineaţă - îmi mai atenuau puţin aerul de ţărăncuţă rumenă-n obraji. Am mai rezistat aşa încă o lună. Mă umflam însă din toate părţile, nu numai în pântec. Iar burta mea nu semăna deloc cu cea a unei femei însărcinate, nu aveam o chestie rotundă ca o minge, ci nişte burdufuri zdravene de osânză. Mai văzusem şi eu femei gravide, ştiam cum arată. Chiar maică-mea, cu nu prea mult timp în urmă, aşteptase până în luna a cincea înainte de

a se duce, plângând, să avorteze - era mult prea mare nevoie de salariul ei acasă. Nu mai mâneam aproape deloc. Ziua aveam ameţeli, iar nopţile tot felul de vise absurde. Honore zicea că-l deranjau gemetele mele; după aceea au început ţipetele ascuţite, iar el n-a mai suportat nicicum să doarmă cu mine. Mă culcam în salon. Era mai confortabil pentru amândoi, puteam să mă sucesc în voie pe-o parte sau pe alta şi să sforăi. Cu toate astea, dormeam din ce în ce mai rău, aveam cearcăne mari la ochi, pe care încercam să le fac să dispară cu nişte cremă Yerling, două tuburi gratuite primite ca bonificaţie la sfârşitul anului. Crema era însă expirată şi făcea cocoloaşe, să fi văzut ce mai mutră aveam! La gândul avortului, mă apucau nişte angoase teribile. Doctorii nu sunt prea tandri cu cele care-l solicită. Se zice chiar că nu le fac nici o anestezie bietelor femei, trebuia să fi fost atente şi-atâta tot. Mai erau apoi şi acele comandouri de temut, nu ştiam foarte exact despre ce-i vorba. La vremea aia nu urmăream ştirile. Acum totul a rămas undeva departe, din fericire pentru mine. M-am dus la clinică. Vândusem pe sub mână nişte rujuri ultraşic, tremurând de frică să nu fiu prinsă. N-am stat decât şase ore, directorul lanţului de parfumerii strâmbase deja din nas pentru acea jumătate de zi pierdută. Un tip se legase cu lanţuri de cele două scăriţe ale mesei ginecologice şi nu ştiu ce tot psalmodia acolo; blegul se prinsese însă prea jos, aşa că nu deranja prea tare. A fost obligat să asiste la toată povestea, iar când poliţia a venit

să taie lanţurile - dat fiind că el înghiţise cheia - era plin de sânge din cap până-n picioare. C;ei de la clinică i-au spus că n-o va mai duce mult dacă va continua să înghită chei. Mie miau zis că dacă nu voi fi atentă după acele două chiuretaje, riscam să rămân stearpă. Mi-au spus, totodată, că nu mai văzuseră niciodată un uter atât de ciudat, că aş face bine să nu stau nepăsătoare, căci sunt atâtea boli care se pot declanşa. Chiar au păstrat *histerografia,* ca s-o studieze mai în amănunt. Tipul cu lanţurile a venit cu mine. Era alb ca varul. Mi-a spus că mă condamnasem singură, că nu puteam să-mi imaginez, nefericita de mine, consecinţele actului meu, că eram pierdută definitiv. Mie prea puţin îmi păsa de ce-mi spunea el, mă sprijineam de braţul lui ca să ajung înapoi la parfumerie. Era drăguţ, în fond, fără el n-aş fi putut să merg. Mă întrebam cum să procedez ca să nu pătez cu sânge peste tot şi să nu mă fac de râs în faţa clienţilor. Am ridicat oblonul de fier al magazinului. Când individul a văzut ce scria pe firmă, s-a albit şi mai mult. S-a îndepărtat şi, arătând spre mine cu două degete, mi-a strigat că sunt o creatură a diavolului. *„Uite, uite/"* a urlat el. Brusc, mă ţintuia cu privirea, mă scruta, ca să zic aşa. *„Semnul Bestiei/",* a urlat el apoi. Asta m-a cam întors pe dos, să te uiţi la mine şi să zici aşa ceva... După aceea, individul a luat-o la fugă. M-am privit în oglindă. N-am observat nimic nefiresc. Eram în sfârşit palidă, nu mai aduceam cu o ţărăncuţă rumenă-n obraji. Până la urmă, toată acea sângerare îmi făcuse bine.

Mi-am reluat munca mult mai uşurată - nu trebuia să-mi mai bat capul ca să aflu dacă eram sau nu însărcinată. Clienţii plăteau bine în continuare. Patronul îmi lăsa acum un procent ceva mai substanţial, era foarte mulţumit de mine, zicea că sunt cea mai bună angajată a lui. La următoarea lichidare de stoc, am avut dreptul la o ceremonie cu medalie, în faţa tuturor celorlalte vânzătoare ale lanţului de parfumerii şi a celor mai înalte oficialităţi, la o cutie de pudră de la Loup-Y-Es-Tu şi la un set de creme Gilda cu *ADN supraactivat pentru înnoirea celulelor şi recombinarea macromoleculelor.* Erau nişte produse noi. La ceremonie am plâns de fericire. S-au făcut şi fotografii. Eram foarte mândră, se vedea şi în poze. Se mai vedea şi că mă îngrăşasem, dar nu foarte tare, căci după avort avusesem din ce în ce mai multe greţviri şi slăbisem un pic. Nimeni nu m-ar mai fi putut suspecta că aş fi gravidă. Ceva însă nu mergea. Trebuia să fiu din ce în ce mai atentă la alimentaţie, aproape că nu mai mâneam decât legume, cartofi mai ales, asta digeram cel mai bine. îmi plăceau la nebunie cartofii cruzi; necurăţaţi de coajă, trebuie să precizez. Honore se uita la mine destul de dezgustat. Brusc, începuse să se întrebe serios dacă nu cumva eram însărcinată. Totuşi, în ciuda aerului său uşor îngreţoşat, cu Honore nu stăteai la tocmeală. Acum mă duceam pe la el în fiecare seară, abia dacă aveam timp să mă spăl un pic pe faţă, că trebuia deja să trec la fapte. Parcă eram cu unul dintre clienţi. Credeam că burdufurile

mele de grăsime aveau să-l dea înapoi, dar nici vorbă. Contrar oricăror aşteptări, s-ar părea că tuturora - chiar şi noilor-veniţi (graţie directorului, aveau dreptul de a se strecura în agenda mea deja supraîncărcată, dar plăteau bine) - le plăceam aşa, mai grăsună. îi lovea un apetit, ca să zic aşa, animalic. Abia începeam şedinţa de masaj că vroiau deja totul, imediat, şi complexul special, şi varianta de *Tehnici exotice,* cu uleiuri, vibratoare şi tot tacâmul, la preţurile care erau; de uleiuri, însă, vedeam că prea puţin le păsa, iar vibratorul mi-l smulgeau din mână şi făceau cu el tot felul de trăsnăi, vă jur. Ieşeam de acolo stoarsă. Femeile, cel puţin, sunt mai rafinate. Clientele mele de odinioară leşinau toate la şedinţa de *Tehnici exotice,* care le era destinată numai lor. începeam să regret că ajunsesem să am o clientelă exclusiv masculină. Vindeam din ce în ce mai puţine parfumuri şi creme, dar pe director asta nu părea să-l nemulţumească. Depozitul din spatele magazinului se aglomera tot mai mult, iar eu ocheam deja produsele pe care aveam să le păstrez pentru mine la următoarea lichidare de stoc. Nu era o meserie rea. îţi oferea totuşi şi unele satisfacţii. După ce-şi făceau suma, clienţii aveau întotdeauna câteva vorbe drăguţe pentru mine, ziceau că sunt *încântătoare,* uneori foloseau şi alte cuvinte, pe care n-aş îndrăzni să le pomenesc aici, dar care, până la urmă, îmi făceau la fel de multă plăcere. Vedeam şi eu că arătam aşa cum ziceau ei, era de ajuns să mă privesc în oglindă, nu mă păcăleau. Cel mai

frumos îmi era acum posteriorul. Uniforma se mula pe el gata să plesnească, uneori trebuia chiar s-o cârpesc pe la cusături, dar directorul lanţului de parfumerii refuza să-mi dea un împrumut ca să-mi cumpăr una mai mare. Spunea că firma se afla pe marginea prăpastiei şi că nu mai erau bani. Toate făceam mari sacrificii financiare, trăind cu frica în sân că lanţul de parfumerii va da faliment şi că vom ajunge în şomaj. Cxle câteva prietene ale mele, vânzătoare, cu care nu mă vedeam decât foarte rar, îmi spuneau mereu că sunt o norocoasă să am un bărbat cinstit ca Ho-nore, care să mă întreţină la nevoie. Erau invidioase, mai ales pentru posteriorul meu. Ceea ce nu spuneau era că primeau bani de la clienţi, bani pentru ele personal. Eu refuzasem întotdeauna, aveam totvişi mândria mea. Nu-mi prea plăcea să mă întâlnesc cu prietenele mele vânzătoare, erau nişte persoane de proastă calitate, ca să nu zic altfel. Clienţii mei ştiau că între noi nu se punea problema banilor, că totul trecea direct în contul firmei, eu urmând să încasez un procent, şi cu asta basta. Eram mândră că am gestiunea cea mai curată din întreaga firmă. Prietenele mele vânzătoare mă denigrau. Făceau matrapazlâcuri mari, păcălindu-l inclvisiv pe director. Norocul lor că nu le denunţam, căci directorul avea metodele lui cu fetele necinstite. De altfel, întotdeauna se găsea până la urmă un client nemulţumit care să le dea în gât şi să participe, după aceea, la şedinţa de reeducare. Eu îmi făceam treaba cinstit. Parfumeria mea era bine

văzută. Acceptam complimentele şi buchetele de flori. Dar atâta tot. Ceea ce mi-e însă greu să mărturisesc aici - deşi trebuie s-o fac, întrucât ştiu acum că asta reprezintă unul dintre simptome - e faptul că eu mâneam acele flori. Mă duceam în spatele prăvăliei, le puneam într-o vază şi le contemplam îndelung. După care, le mâneam. Parfumul lor era de vină, fără îndoială. Toate acele plante proaspete mă ameţeau, la fel ca şi culorile lor. Natura de afară intra brusc în magazin, lucru care, ca să zic aşa, mă emoţiona. Mi-era ruşine, mai ales că florile costă foarte mult, ştiam ce sacrificii făceau clienţii mei pentru a mi le oferi. Prin urmare, mă străduiam întotdeauna să păstrez măcar una sau două, ca să mi le pun în piept. Asta îmi cerea foarte multă stăpânire de sine - într-un fel, era o mică victorie asupra mea însămi. Clienţilor le plăcea să-şi vadă florile atingându-mi sânii. Iar ceea ce mă liniştea era că şi ei le mâncau. Se aplecau spre mine şi hop, mi le apucau cu dinţii din decolteu, după care le mestecau, gurmanzi, privin-du-mă pe sub sprâncene. în general, mi se păreau fermecători clienţii ăştia ai mei. în orice caz, foarte drăguţi. Singura problemă era că se interesau din ce în ce mai mult de posteriorul meu. Vreau să spun - şi-i invit pe toţi cei cu firea sensibilă să sară peste prezenta pagină, din respect pentru ei înşişi -, vreau să spun, aşadar, că aceşti clienţi ai mei aveau tot felul de pofte uş-chite, nişte idei cu totul împotriva naturii, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. La început îmi spusesem

VI
că, în fond, dacă firma putea să câştige nişte bani în plus datorită serviciilor mele, puteam să fiu mândră de mine şi să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru ca lucrurile să meargă şi mai bine. Nu ştiam însă exact când anume clienţii începeau să depăşească limitele - adică unde trebuia să se oprească îndatoririle mele din contract, pentru a nu încălca bunele moravuri. Mi-au trebuit mult timp şi mult curaj pentru a îndrăzni să-mi deschid inima în faţa directorului. Lucru curios, directorul lanţului de parfu-merii a râs cu poftă şi mi-a zis *„fetiţa, fetiţo!...",* mi s-a părut că era o anumită tandreţe în acest mod de a mă numi, iar asta m-a emoţionat până la lacrimi. Directorul lanţului de parfumerii mi-a oferit o cremă specială de la Yerling pentru creşterea supleţei pielii şi a elasticităţii zonelor sensibile, motiv pentru care am izbucnit în hohote de plâns. Pesemne că directorul era într-adevăr mândru de mine, dacă-mi arăta atâta bunătate. Apoi a avut suficientă răbdare pentru a-şi sacrifica din timpul său şi a se ocupa de perfecţionarea mea. Mi-a şters lacrimile de pe obraz. M-a aşezat pe genunchii lui şi mi-a înfipt ceva în fund. A fost mai dureros decât cu clienţii, dar el mi-a zis că era spre binele meu, că după aceea totul va fi bine şi că nu voi mai avea probleme. Mi-a curs mult sânge, dar asta nu se putea numi ciclu. După avort, ciclul refuzase în continuare să-mi vină. Directorul mi-a spus să fiu întotdeauna amabilă cu clienţii. După care s-a petrecut ceva bizar şi total necuviincios - aşa că îi rog din nou pe
cititorii mai sensibili să sară peste aceste pagini. M-am trezit având o dorinţă teribilă - ca să spun lucrurilor pe nume - de a întreţine raporturi sexuale. în aparenţă nu se schimbase nimic, clienţii erau aceiaşi, Honore la fel, şi nici cu scurta şedinţă de perfecţionare pe care mi-o administrase directorul nu avea vreo legătură. De altminteri, în vreme ce clienţii nu mai aveau ochi decât pentru posteriorul meu, mie mi-ar fi plăcut să mi se acorde un alt gen de atenţie. Făceam mişcări de gimnastică pe ascuns ca să-mi mai scadă fesele, urmam chiar şi un curs de aerobic, dar nvx reuşeam deloc să reduc din dimensiunile fundului. Dimpotrivă, luasem în continuare în greutate. Toate privirile se opreau asupra lui. Atunci, pentru i le schimba clienţilor centrul atenţiei, mi-am lăsat decolteul să le explodeze în ochi şi am luat iniţiativa. Prima dată când m-am aşezat călare pe un client a ieşit foarte urât. M-a făcut în toate felurile, folosind nişte cuvinte pe care nu îndrăznesc să le reproduc aici. Am înţeles că va fi greu să nu le las clienţilor iniţiativa şi să obţin, aşadar, ceea ce vroiam eu. Atunci am procedat cum văzusem prin filme. Am început să-i tachinez şi să fac pe cocheta. Asta i-a înnebunit pe clienţi. înainte mă limitam la o atitudine foarte strictă, nici vorbă să-mi fi permis vreo indecenţă cât de mică, ne aflam într-o parfumerie elegantă. Când însă am început să-mi aduc şi eu contribuţia - îmi pare rău că trebuie s-o spun ~, clienţii au turbat, pur şi simplu. Pe unii totuşi i-am pierdut; păreau să

regrete vechiul stil al stabilimentului şi să suporte greu transformarea. Mi-era însă poftă, înţelegeţi. La început m-am temut să nu pierd prea mulţi clienţi şi să se simtă la încasări. Spre marea mea surpriză, însă, mi-a venit un nou gen de clientelă; se dusese vorba, bineînţeles. Aceşti clienţi noi păreau să caute o vânzătoare ca mine, care să aibă într-adevăr poftă, care să se agite şi aşa mai departe, nu mai intru în amănunte. Am înţeles apoi că impietasem asupra bunului mers al lucrurilor în câteva dintre celelalte magazine ale lanţului de parfumerii, că asta produsese o oarecare dezordine. Directorul mi-a zis să mă potolesc, în nişte termeni nu foarte galanţi. Mi-a tras chiar şi o palmă, atunci când l-am întrebat dacă nu vroia să profite de serviciile mele. înainte nu fusese totuşi atât de mofturos. Clienţii pe ' care-i preferam acum erau cei care-mi cereau să-i leg, ca să le fac masajul. Asta mă schimba complet. Puteam să profit de ei după bunul meu plac. în oglindă mi se părea că sunt frumoasă, puţin cam rumenă, firește, puţin cam dodoloa-ţă, dar sălbatică, nu ştiu cum să spun. Era ca un fel de semeţie în ochii şi în trupul meu. Când mă ridicam, clientul avea şi el o strălucire aparte în priviri. Parcă eram în junglă. Unii dintre clienţi erau atât de apetisanţi, că-mi venea să-i mănânc, nu altceva. Iar pe cei care persistau în vechile lor deprinderi, pe cei care încă nu înţele-seseră că stilul casei se schimbase, pe cei care vroiau în continuare fandoseli, sfieli şi buci, să fi văzut cum îi mai puneam eu cu botul pe labe.

Uneori o mţii şi încasam, mai ales de la cei care se obişnuiseră deja să mă bruscheze înainte de a le face masajul. Dar asta nu mă deranja. în mine se petrecea ceva cu totul extraordinar, aşa încât chiar şi încercarea directorului de a mă readuce pe linia de plutire abia dacă mi-a smuls câteva ţipete. Acum i se părea că sunt prea zglobie, alunecasem pe o pantă greşită, *pisicile în călduri* nu se potriveau cu stilul casei. Primise câteva plângeri de la clienţi. Luându-mă trei zile cu el în week-end, împreună cu dobermanii săi şi cu contabilul, directorul lanţului de parfumerii a crezut că mă va face să mă lecuiesc pentru totdeauna de apucăturile mele deşucheate. A crezut că vechii clienţi m-ar putea transforma din nou într-o *fetiţă* cuminte şi ascultătoare, care să-şi facă meseria iară să crâcnească şi lără să ridice privirea din pământ. Ei bine, s-a înşelat. Extraordinara schimbare care se produsese era că acum îmi plăcea ceea ce făceam, vreau să zic, nu numai masajele pe care le poţi afişa în vitrină şi demonstraţiile cu diferite produse cosmetice, nu, absolut totul, cel puţin toate acele lucruri unde eu preluam iniţiativa. Bineînţeles, mai erau şi unii clienţi care ţineau la vechile lor obiceiuri. Nu puteam să nu le fac cât de cât pe plac, şi-apoi, trebuia să fiu foarte atentă, dacă nu vroiam ca directorul să mă trimită la centrul special de reeducare. Directorul lanţului de parfumerii îmi spunea că e foarte mâhnit, că până şi cele mai bune angajate alunecau pe o pantă greşită, că nu te mai puteai baza pe nimeni. Zicea că

devenisem - scuzaţi expresia - o *adevărată căţea,* acestea au fost cuvintele lui. Honore jubila, îşi vedea confirmate teoriile. Munca mă degradase. De la o vreme, începusem să gem când eram sub el. în foarte scurt timp, nu a mai vrut să ştie de mine; zicea că-l dezgustam. Era destul de neplăcut pentru mine, acum eu eram întotdeauna cea care avea poftă şi mă vedeam nevoită să caut să-mi satisfac dorinţele la parfumerie. Honore mă împingea în braţele desfrâului. Mă întreb încă şi astăzi dacă nu cumva Honore remarcase, pe furiş, transformările trupului meu. Poate că cele care-l dezgustau erau burdufurile mele de grăsime şi tenul din ce în ce mai roza-liu, pătat cu un fel de pistrui mari, cenuşii. Nu era deloc comod pentru mine să-mi concentrez întreaga activitate sexuală în cadrul parfume-riei, deoarece, pe lângă faptul că nu găseam întotdeauna nişte clienţi sensibili la noul meu stil, mai trebuia să am grijă să mă şi prefac, ca pe vremuri, cu clienţii mai vechi. Voi încerca să fiu cât mai limpede cu putinţă, întrucât ştiu că nu e uşor de înţeles, în special pentru bărbaţi. Cu noii clienţi, mai ales cu cei care se lăsau uşor legaţi, puteam de-acum să lucrez în ritmul meu, să-mi dau drumul, să ţip cât şi cum vroiam. Cu cei din vechea gardă, însă, trebuia să-mi înfrânez pornirile şi să le accept capriciile contra naturii, dar până la urmă tot aveam şi eu partea mea de plăcere. Unii dintre cei cu obiceiuri vechi s-au găsit chiar să-mi spună, sub formă de reproş, că modul meu de a ţipa se schimbase. Evident, întrucât
înainte mă prefăceam. înţelegeţi ce vreau să spun. Trebuia, aşadar, să am grijă ca ţipetele mele să fie exact ca înainte. Totodată, trebuia să-i ţin minte pe clienţii cărora le plăcea să ţip şi pe cei cărora nu le plăcea. Or, e foarte greu să te prefaci atunci când trupul îţi este cuprins de senzaţii adevărate, nu ştiu dacă m-aţi priceput, îmi dau seama cât de şocant şi dezagreabil poate fi să vezi o tânără exprimându-se în acest fel, dar trebuie să vă mai spun că acum nu mai sunt exact cea dinainte şi că asemenea consideraţii încep să nu mai aibă noimă pentru mine. în orice caz, viaţa devenea tot mai complicată. Pe lângă faptul că eram nevoită să-mi maschez senzaţiile, mă temeam din ce în ce mai mult de vechii mei clienţi, de telefoanele indignate pe care i le-ar fi putut da directorului. Acesta nu mai avea nici un fel de încredere în mine şi tare mi-era frică să nu mă concedieze. Din fericire, a apărut atunci un murabit^ african foarte bogat, care a plătit în aur pentru a beneficia de serviciile mele timp de o săptămână. Directorul era foarte mulţumit de solicitarea bogatului murabit, dar nu vroia să ne întâlnim în parfumerie, chestia cu negrii era destul de delicată. Magazinul a stat închis în toată această perioadă, iar spiritele mai înfierbântate s-au calmat. Mulţi dintre vechii

^ „Murabit" (sau „marabu"): şef al unui ordin islamic, care duce o viaţă contemplativă şi se dedică studierii *Coranului* ***Error! Hyperlink reference not valid.***.

clienţi s-au orientat, de altfel, către o aşa-zisă *perlă* pe care directorul o descoperise în Antile şi o instalase cu tot dichisul pe Champs Elysees, mă şi mir de unde-o fi găsit firma atâţia bani. Murabitul s-a purtat extraordinar de frumos. M-a dus în *Io ft-ul*^ lui din cartierul african şi mi-a zis că de multă vreme căuta pe cineva ca mine. Mai întâi ne-am distrat puţin, avea o deosebită consideraţie pentru caracterul meu. Eu profitam din plin, trebuie să spun şi asta. Nu descoperi în fiecare zi senzaţii noi, iar murabitul ştia tot felul de tehnici speciale din ţara lui. După ce ne-am distrat aşa o vreme, murabitul a început să facă nişte chestii bizare. Mi-a uns corpul cu uleiuri, m-a ascultat cu urechea - ca un doctor, aş putea spune -, parcă ar fi căutat ceva. Pielea i mea reacţiona violent la acele uleiuri, mă ardea, îşi schimba culoarea, vroiam să-l rog să se oprească. Murabitul mi-a dat să beau un lichior preparat din ochi de pelican. A încercat şi să mă hipnotizeze. M-a întrebat dacă mă simţeam bolnavă. Atunci, ca să-l fac să se oprească puţin, m-am apucat să-i povestesc tot ce se întâmplase în ultimele luni. Murabitul mi-a dat cartea lui de vizită şi mi-a zis să mai trec pe la el, *dacă povestea avea să continue.* Ne-am simpatizat reciproc. îl amuza foarte tare faptul că diferenţa noastră de

1 Termen preluat din engleză, cu sensul de „mansardă", dar care în franceza actuală denumeşte o construcţie cu destinaţie comercială sau industrială (o „hală"), amenajată ulterior ca locuinţă *(n.tr.).*

culoare - el atât de negru, iar eu atât de roz, acum - îi deschidea un apetit teribil. Trebuia de fiecare dată să ne punem în patru labe în faţa oglinzii şi să facem ca toate animalele. Bărbaţii sunt totuşi ciudaţi. E încă prea devreme ca să vă povestesc ce am văzut în oglindă, nu m-aţi crede. De altfel, mie însămi mi-a îngheţat atât de tare sângele în vine, încât multă vreme am evitat să mă mai gândesc la acele lucruri. După o săptămână, murabitul m-a trimis acasă. La plecare, m-a condus până la uşă, insistând să trec din nou pe la el, *dacă povestea avea să se agraveze.* Şi, pentru o ultimă oară, m-a mai ciupilit puţin pe sub bluză. Am fost convinsă că făcea asta din simpatie, şi că tot din simpatie îmi oferise şi cei douăzeci de euro suplimentar, care mi-au permis să ajung până la Honore cu taxiul. Pe scări, însă, mi-am dat seama că-mi făcuse o vânătaie. Iar vânătaia, ca să zic aşa, s-a accentuat. Căpătase o tentă brun-movulie. Honore era furios din pricina săptămânii mele de stagiu, bănuia ceva necurat. Eu îmi ascundeam vânătaia cât puteam de bine. Honore nu mai vroia să mă atingă, dar nu-şi pierduse obiceiul de a mă măsura cu coada ochiului în fiecare seară, la duş. Şi mai erau apoi câteva capricii ale sale, cărora trebuia să le cedez; dar numai cu gura. Goală complet şi ocupân-du-mă astfel de Honore, nu-mi era deloc uşor să ascund acea vânătaie, care se afla chiar deasupra sânului drept. Honore n-a părut totuşi să observe nimic şi n-a mai deschis discuţia nici despre creşterea mea în greutate, deşi era cu totul

evidentă. Vânătaia devenise acum un cerc brun-rozaliu. Aveam ceva mai puţină poftă să întreţin relaţii sexuale, aşadar povestea începea să treacă. Clienţii legaţi mă plictiseau. Cei violenţi mă oboseau din ce în ce mai mult. Erau unii, un fel de integrişti, care veneau în grup pentru a mă *îndrepta,* aşa spuneau ei, şi care din *nenorocită* nu mă scoteau. Directorul dirija către prăvălie o clientelă din ce în ce mai specială. într-o zi m-am trezit că vine chiar şi tipul care se legase cu lanţuri de masa ginecologică. M-a chinuit în fel şi chip. Acum eram toată plină de vânătăi, dar numai cea de pe piept nu-mi dispărea. Ajunsese să mă dezguste şi pe mine. Vânătaia se transforma încetul cu încetul în sfârc. Se acoperea treptat de genul acela de broboane de pe pielea mame-loanelor, iar în mijloc, se formase o protube-' ranţă destul de proeminentă, care începea chiar să se ţuguieze. Având de-a face cu atâţia dezaxaţi, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva ispăşeam vreo pedeapsă de la Dumnezeu, puneţi-vă puţin în locul meu. în orice caz, ciclul mi-a venit din nou, era tot ce-mi lipsea. Nu mai aveam chef de nimic, iar munca pe care trebuia s-o fac mi se părea foarte anevoioasă. Mă apucasem chiar să visez la o parfumerie micuţă şi liniştită, dintr-un cartier retras, în suburbii, unde n-aş fi făcut decât demonstraţii. Căzusem jos de tot. Moralul meu era la pământ. Sfârcul acela în plus mă îngrijora foarte tare, şi-apoi şi ciclul, paradoxal. Mă bucuram că-mi venise din nou, dar, ca întotdeauna, mă dobora, eram obosită şi nu mai aveam

tragere de inimă pentru nimic. Se pare că e o chestie hormonală. La urma urmelor, poate că mă neliniştea chiar faptul că nu rămăsesem gravidă, aşa cum mă avertizaseră cei de la clinică. Sângerările mele erau de o amploare extraordinară, adevărate maree, încât te puteai gândi din nou la o pierdere de sarcină. Eram însă hotărâtă să nu mai consult nici un ginecolog. Oricum n-aveam bani. Acum mi-e limpede că şi dacă aş fi fost gravidă, în acel moment, deja nu s-ar mai fi putut ajunge decât la pierderea sarcinii. Şi era mai bine aşa.

Mi-a fost foarte greu să mă obişnuiesc cu noul ritm al corpului meu. Ciclul îmi venea cam la fiecare patru luni, fiind precedat de o scurtă perioadă de *excitaţie sexuală,* ca să spunem lucrurilor pe nume. Problema era că, pe lângă noua mea clientelă, care se cimentase de-acum foarte bine, rămăseseră totuşi şi câţiva dintre cei cu obiceiuri vechi. Cu unii trebuia să mă prefac că sunt într-o continuă stare de excitare, iar cu ceilalţi, să simulez mereu o anumită răceală. Era obositor. Mă năucisem de tot cu strategiile astea; ba trebuia să simulez, ba trebuia să disimulez. Asta nu mai era viaţă! Nu puteam niciodată să fiu *în rezonanţă* cu trupul meu. Or, *Gilda Mag* şi *Frumuseţea mea, sănătatea mea,* revistele pe care le primeam la parfumerie, avertizau fără încetare că neatingerea acestei armonii cu tine însăţi poate duce la declanşarea unui cancer, la

O *dezvoltare anarhică a celulelor.* între doi clienţi, mă refugiam din ce în ce mai des în micuţul meu parc, lasându-i un pic să mă aştepte. Riscam să fiu prinsă de director, dar nu mai puteam, în plus, subtilizam cremele recomandate de reviste şi mă dădeam cu ele metodic, dar fără nici un efect. Eram în continuare la fel de obosită, mintea îmi era la fel de năucă, iar *gelul mi-crocelular, special pentru epidermă sensibilă, cu acţiune contra crustelor dizgraţioase,* de la Yerling, părea că nici nu vrea să pătrundă în piele. Honore zicea că numai el mă putea pătrunde. Devenea vulgar, bănuia cu siguranţă ceva. Pe lângă faptul că adăpostea acum un strat gros de grăsime subcutanată, pielea mea ajunsese alergică la orice, chiar şi la produsele cele mai scumpe. Se îngroşa într-un mod cu totul dizgraţios şi, în acelaşi timp, se dovedea a fi hipersensibilă, ceea ce constituia o mare fericire atunci când eram, ca s-o spun pe şleau, în *călduri,* dar şi un adevărat handicap pentru tot ce însemna farduri, parfumuri sau detergenţi. Or, în meseria mea sau când dereticam la Honore acasă, eram totuşi obligată să folosesc asemenea lucruri. Atunci, era lege: mă umpleam toată de pete roşii, iar la sfârşitul crizei, pielea mi se făcea şi mai roz ca înainte. Degeaba îmi dădusem cu toate cremele din lume pe cel de-al treilea sfârc, nu aveau nici un efect. Sfârcul nu vroia cu nici un chip să dispară. Când am văzut că pe dedesubt începe să se umfle ca un sân adevărat, am crezut c-o să leşin. Dacă avea s-o ţină tot aşa, trebuia să

mă duc la clinică şi să mă operez, iar eu n-aveam un sfanţ. Revistele pentru femei publicau adresele mai multor specialişti în chirurgie estetică, dând de înţeles că ştiau să fie foarte amabili cu pacienţii aflaţi în situaţii mai delicate. Eu însă nu vroiam să mă mai bag în poveştile astea interminabile. Simţeam o teribilă nevoie de linişte. Nu mai dădeam curs nici unei invitaţii pentru week-end. Nu fiindcă n-aş mai fi avut chef de casele acelea mari, de la ţară, dar, cum se spune, mâţa în călduri fuge de apa rece. Un hambar, chiar şi un grajd mi-ar fi plăcut foarte mult, dar să stau acolo singură, liniştită. Grohăiam întruna în somn, iar o dată, trebuie să mărturisesc, chiar am făcut pipi în aşternut. Vedeam prea bine că Honore abia se abţinea să nu mă dea afară, îi sunt recunoscătoare şi astăzi pentru bunătatea lui, pentru răbdarea pe care a avut-o, nimic nu-l obliga să mă mai ţină la el, mai ales că nu-l mai atrăgeam deloc din punct de vedere sexual. I-am telefonat şi maică-mii, să văd dacă la o adică puteam să mă întorc la ea, dar ea a ocolit subiectul. Am aflat apoi că maică-mea câştigase nişte bani la Loto şi că se gândea să se mute la ţară, dar nu vroia să-mi spună nimic despre asta, ca să fie sigură că nu voi veni să-i stau pe cap. Până una alta, îmi petreceam zilele pândind cea mai mică pauză dintre doi clienţi, ca să evadez. Directorul mi-a reproşat o anumită neglijenţă vestimentară, dar nu-şi dădea seama că vechea mea uniformă, pe care nu considerase necesar să mi-o schimbe, nu mai era deloc la fel de sexy ca

înainte. Devenise mult prea strâmtă, albul strălucitor de odinioară i se întunecase, iar burdufurile mele de grăsime făcuseră să-i plesnească mult prea multe cusături. Probabil că arătam destul de jalnic. Mă simţeam extrem de obosită. Părul mi se zbârlea ca un arici şi-mi cădea cu nemiluita, mi-era tot mai greu să mi-l aranjez. îmi dădeam cu balsamuri, încercam să mi-l ondulez ca să pară mai bogat, dar lipsa mea de pricepere în astfel de trucuri devenea tot mai vizibilă. Aveam în continuare erupţii pe piele, pe care nu le puteam masca pentru că nu mai suportam nici pudra, nici fondul de ten; în plus, bineînţeles, nu mă mai machiam deloc, gata cu dermato-grafele, gata cu rimelul, de la ele mi se trăgeau alergiile. în oglindă, ochii mi se păreau acum mai mici şi mai apropiaţi între ei ca înainte, iar fără pudră, nasul meu căpăta un aer uşor porcin, cu totul dezastruos. Doar rujul ce-l mai suportam. Directorul lanţului de parfumerii m-a forţat să scad tarifele, iar pentru a nu prejudicia firma, a trebuit să-mi reduc procentul din încasări, nu mai câştigam decât atât cât să-mi plătesc transportul în comun şi mâncarea, restul de bani dându-i lui Honore pentru chirie. Clientela a început din nou să se schimbe. Cum preţurile scădeau, iar eu arătam mai puţin şic, dar şi mai abordabilă, clienţii cei mai buni s-au ofuscat şi au plecat. Nu v-am spus însă chestia cea mai urâtă. Chestia cea mai urâtă era părul de pe corp. Pe picioare şi chiar şi pe spate îmi creşteau acum nişte fire lungi şi subţiri, translucide

şi puternice, care rezistau la toate cremele de depilat. Eram nevoită să folosesc pe ascuns aparatul de ras al lui Honore, dar la sfârşitul zilei, pielea de pe tot corpul mi se făcea ca şmirghelul. Clienţii nu prea apreciau acest lucru. Din fericire, rămâneau câţiva fideli, o mână de ţăcăniţi cumsecade. Ei mă puneau în continuare să stau în patru labe, mă adulmecau, mă lingeau şi îşi făceau micile lor damblale boncăluind ca nişte cerbi în perioada rutului, în fine, treburi de genul ăsta. Murabitul, care avea şi el astfel de pasiuni, mi-a dat telefon de câteva ori, invitându-mă să-i fac o vizită - pentru *consultaţie,* a precizat el. Eram însă mult prea obosită şi mă temeam de noi tehnici speciale. Din fericire, când am intrat din nou în călduri, m-am recăpătat forma şi, o dată cu ea, interesul pentru munca pe care o aveam de prestat; spun din fericire, pentru că directorul mă aştepta la cotitură. Directorul lanţului de parfumerii nu mai era deloc mulţumit de mine. Mi-a cerut să mai dau jos din kilograme şi să mă machiez, ba chiar mi-a cumpărat şi o uniformă nouă. *„E ultima ta şansă'* mi-a zis el. Cu toată voinţa din lume, însă, n-am mai putut redeveni cea care fusesem. Nivelul prăvăliei a coborât şi mai mult. Aproape că trecusem în categoria cea mai de jos. Clienţii pe care-i primeam acum erau nişte păduchios! lipsiţi de orice educaţie. Parfumeria începuse să miroasă ca o menajerie, dar nu asta mă deranja. Nu, ceea ce mă necăjea, dincolo de toată brutalitatea pe care-o aveam de suportat, era faptul că nu mai primeam

flori deloc. înţelegeţi, aşadar, de ce-mi plăcea să mă refugiez cât mai des în parc, chiar dacă prin asta încălcăm, fără nici o îndoială, regulile elementare ale meseriei. în parc găseam întotdeauna câţiva muguri aurii, era din nou primăvară, şi-i ronţăiam încetişor, pe furiş, mi se părea că aveau un gust de unt şi de iarbă grasă. Priveam păsărelele, ei-au vrăbii, porumbei, uneori şi sturzi, iar ciripiturile lor zglobii mă emoţionau până la lacrimi. Un cuplu de vinderei îşi făcuse cuib chiar deasupra parfumeriei, nu observasem până atunci. Uneori mi se părea că înţeleg tot ceea ce spuneau acele păsări. Mai erau apoi şi pisici, şi câini, câinii lătrau de fiecare dată când mă vedeau, iar pisicile se uitau la mine cu o mutră foarte mirată. Aveam impresia că toată lumea ştia că mâneam flori. Când s-a făcut vară, n-am mai găsit atât de multe flori, aşa că m-am orientat către iarbă, resemnată ca o oaie, iar toamna, am descoperit castanele. Sunt foarte bune, castanele! Nu mă mai osteneam să mă ascund decât de clienţii care ar fi putut să treacă pe acolo; îmi dădusem seama că nu-i păsa nimănui de ceea ce meşteream eu în parc. Castanele le curăţăm de coajă cu uşurinţă, unghiile mi se făcuseră foarte tari şi mai curbate ca înainte. Dinţii îmi erau şi ei foarte puternici, n-aş fi crezut niciodată una ca asta. Castana plesnea în strân-soarea molarilor, lăsând să ţâşnească un suc păstos şi aromat. Din două mestecături era gata, trebuia să iau alta. într-o zi, doamna în negru, prietena bătrânei mele cliente, mi-a dat un euro.

Crezuse că mi-era foame. într-un fel, nu se înşelase. Mi-era foame întruna, aş fi mâncat orice. Aş fi mâncat coji de legume, fructe borşite, ghindă, râme... Singurele chestii care nu mergeau nici acum erau jambonul şi pateul şi, de asemenea, cârnăciorii, şi salamul, tot ce-ar fi dat totuşi foarte bine într-un sandviş. Nici măcar sandvişurile cu carne de pui nu-mi mai făceau aceeaşi plăcere ca înainte. Mâneam sandvişuri cu felii de cartof crud. De departe, puteau fi luate drept felii de ou fiert. într-o zi, Honore a luat nişte caltaboşi de la o băcănie foarte şic. Credea că-mi va face plăcere ocupându-se şi el o dată de cumpărături şi organizând acasă un mic festin mezelă-resc, în *tete-ă-tete.* Ei bine, când am dat cu ochii de caltaboşi, nu m-am mai putut abţine nici o secundă: am vomat chiar acolo, în bucătărie. Honore şi-a strâns pleoapele, dezgustat: într-un fel, erau caltaboşii ultimei şanse acordate relaţiei noastre. N-am putut să mă liniştesc toată seara. Tremuram, aveam transpiraţii reci, care umplu-seră de duhoare întreg apartamentul. Honore a plecat trântind uşa şi lăsându-mă singură cu caltaboşii de pe masă. Eram blocată în bucătărie; ca să ajung în sufragerie, trebuia să trec prin dreptul mesei, chestie pe care nu mă simţeam în stare s-o fac. Am petrecut aşa o noapte înfiorătoare. Abia ce aţipeam pe taburet, că imediat îmi apăreau nişte imagini cu sânge şi cu tot felul de înjunghieri. îl vedeam pe Honore aplecându-se către mine cu gura deschisă, ca pentru a mă săruta, şi muşcând sălbatic din burdufurile mele

de grăsime. îi vedeam pe clienţi părând că vor să-mi mănânce florile din decolteu şi înfigându-şi dinţii în gâtul meu. îl vedeam pe director smulgându-mi halatul şi izbucnind într-un râs nebun când descoperea că aveam şase mame-loane în loc de cei doi sâni. Ăsta a fost coşmarul care m-a făcut să tresar cu putere şi să mă trezesc. Am fugit la baie să vomit, dar mirosul de caltaboşi îmi făcea şi mai multă greaţă. A fost de parcă tot lăuntrul meu - şi stomacul, şi maţele -s-ar fi întors pe dos ca o mănuşă. Am vomat fără să mă pot opri câteva minute în şir. După aceea, am simţit o nevoie presantă de a mă spăla. M-am frecat cu buretele pe tot corpul, m-am săpunit prin cele mai ascunse locuri, vroiam să scap de toată mizeria aia. Pielea mea avea un miros cu totul aparte. Cel mai tare mă dezgusta însă părul I de pe corp. Am luat un prosop curat şi m-am şters cu mare grijă, m-am dat cu talc şi m-am simţit ceva mai bine. După aceea, mi-am ras părul de pe picioare şi, atât cât puteam, de pe spate. M-am tăiat totuşi în câteva locuri - nu-i tocmai uşor să te razi pe spate. Când am văzut sângele, am încremenit. Am rămas acolo, aşezată în fund pe podea, cu sângele curgându-mi şiroaie. Nu reuşeam să-mi scot din cap imaginile cu acele înjunghieri, cu sângele care ţâşnea din carotidă şi cu trupul care se zbătea scuturat de spasme. Totuşi, nu văzusem niciodată pe cineva care să fi fost înjunghiat de-adevăratelea. Singura persoană înjunghiată pe care o cunoscusem era clienta mea de odinioară, cea care fusese ucisă şi a cărei

prietenă trecea uneori prin parc. Prietena aceea îmi spusese că înjunghierea reprezentase doar sfârşitul, că tot ceea ce i se făcuse era o poveste cu mult mai lungă şi că atunci când au găsit-o, era toată plină de sânge uscat. Nici nu vroiam să mi-o imaginez. Ştiu că într-un ziar au fost publicate nişte fotografii, un client ţinuse neapărat să mi-l ofere şi vrusese chiar să-i fac nişte chestii speciale uitându-mă la acele poze. Am refuzat. Clientul i s-a plâns directorului; era pentru prima dată când un client se plângea. Din fericire, imediat după aceea avusese loc ceremonia în cadrul căreia fusesem declarată cea mai bună angajată a firmei. îmi era dragă vechea mea clientă, dar nu neapărat din motivul acesta refuzasem să mă uit la poze, ci mai degrabă fiindcă simţeam deja că nu mai pot să văd atâta sânge. Pe de o parte, visam sânge în fiecare noapte, aveam ca un fel de poftă să bag cuţitul în te miri cine. Pe de altă parte, carnea sângerândă reprezenta pentru mine tot ce se putea mai respingător. La vremea respectivă, mi-era greu să pricep chestiile astea contradictorii. Acum ştiu că natura este plină de contrarii, că totul în lume se cuplează cu perechea sa diametral opusă, în fine, nu vreau să vă plictisesc cu micile mele teorii. Trebuie să ştiţi totuşi că acum mi se întâmplă adeseori să mai crănţăn câte o mică vieţuitoare din natură, fără să simt nici dezgust, nici mâhnire. Cu toţii trebuie să ne procurăm doza de proteine. Cel mai uşor e cu şoarecii, aşa cum fac pisicile, sau cu râmele, numai că ele sunt mai

sărace în calorii. în noaptea aceea, când mi-a curs sânge pe spate, n-am putut să mă ridic vreme de câteva ore. în mod curios, nu mi-a fost frig deloc. Stăteam goală pe podeaua acoperită cu gresie, dar pielea mea devenise atât de groasă, încât îmi ţinea, ca să zic aşa, de cald. Când am reuşit în sfârşit să mă mişc, a fost ca şi cum s-ar fi smuls ceva în mine, ca şi cum voinţa mea le-ar fi cerut atât creierului, cât şi trupului meu, un efort extraordinar. Am dat să mă scol în picioare, dar, într-un mod cu totul ciudat, corpul mi s-a răsucit, cum s-ar zice, sub mine şi m-am trezit stând în patru labe. Era îngrozitor, deoarece nu reuşeam deloc să-mi fac coapsele să se destindă. Parcă toată partea din spate îmi paralizase, aşa cum mai vezi uneori la câinii bătrâni. Mă trăgeam de şolduri, dar degeaba, nu reuşeam cu nici un chip să mă ridic în picioare. Am stat aşa o bună bucată de vreme. îmi era foarte greu să întorc capul ca să mă uit peste umăr. Aveam senzaţia că baia era plină de clienţi vechi, cu gurile rânjite, deşi ştiam prea bine că nu eram decât eu acolo. Mi se făcuse foarte frică. în cele din urmă, s-a petrecut iarăşi un fel de declic în creierul şi în trupul meu, voinţa mi s-a strâns ca un ghem în coapse, m-am împins cu putere şi am reuşit, în sfârşit, să mă ridic în picioare. E cel mai urât coşmar pe care l-am avut în viaţa mea. în urma lui am rămas cu o durere constantă în şolduri, un fel de crampe, şi cu o oarecare dificultate în a-mi menţine poziţia verticală. Eram atât de tulburată de ceea ce tocmai mi se întâmplase, încât

am simţit nevoia să mă privesc în oglindă, să mă recunosc cumva. Mi-am văzut bietvil corp, în ce hal ajunsese! Din vechea mea *splendoare* nu mai rămăsese nimic, sau aproape nimic. Pielea de pe spate era roşie, acoperită cu păr, iar de-a lungul şirei spinării se întindeau, tot mai mari, acele ciudate pete cenuşii. Şoldurile mele, atât de tari şi de frumos arcuite cândva, se prăbuşeau acum sub un morman de celulita. Fundul mi se umflase şi el, şi lucea ca un mugure imens, care stătea să plesnească. Aveam celulita şi pe burtă, dar o celulita ciudată, atârnândă şi plină de tendoane. Şi-apoi acolo, în oglindă, am văzut ceea ce nu vroiam să văd. Nu era ca în oglinda murabitului, dar arăta la fel de înfiorător. Sfârcul de deasupra sânumi meu drept se transformase într-o adevărată mamelă, iar pe piept îmi apăruseră încă trei pete, una deasupra sânului meu stâng, iar celelalte două, perfect paralele, imediat dedesubt. Le-am numărat o dată şi încă o dată, n-aveam cum să mă înşel, erau şase în total, dintre care trei sâni deja formaţi. Se iveau zorile. Brusc, am simţit în mine o pornire de nestăvilit. Mi-am luat iute un palton şi m-am dus ţintă pe Quai de la Megisserie. Am aşteptat mai întâi să se deschidă magazinele, după care am ales pe îndelete. Mi-am cumpărat un cobai drăguţ, cu ochi verzi - o femelă, masculii mă dezgustau puţin cu chestiile alea groase ale lor. Apoi, mi-am cumpărat un câine. Ăsta m-a costat cam mult. în ziua de azi, animalele sunt un lucru destul de rar. N-a fost însă nevoie să cumpăr şi lesă.

Cățelul a venit după mine singur, cu un aer intrigat, mirosindu-mi întruna urmele. Cobaiul dormea în brațele mele, era drăguț foc, avea o mu-triță liniștită și fericită. Cățelul adulmeca circumspect, părea să caute ceva. Persoana mea la captivat pe loc. De fiecare dată când întâlnea pe stradă un alt câine, arăta înspre mine cu vârful nasului. Toți acei câini se uitau la mine cu ochii holbați. în scurt timp am simțit că nu mai rezist. Eu căutam o ființă care să-mi țină companie, aveam nevoie de cineva care să mă înțeleagă și să mă consoleze, nu de cineva care să mă arate ca pe o ciudățenie de la circ. Nu mi-a părut rău după cățel atunci când Honore la aruncat pe fereastră, am regretat numai banii dați pe el. Honore s-a întors acasă beat lemn. Mirosea a femeie, fără îndoială una dintre studentele lui. De cum mi-a văzut *menajeria,* a început să zbiere. Mi-a fost limpede că relația noastră era pe ducă. I-am urlat că dacă se atingea de un fir de păr deal cobaiului, avea să zboare pe fereastră chiar el, Honore. în dimineața aceea, nu m-am dus la parfumerie. Sau mai degrabă m-am dus, dar pe furiș, atât cât să ridic oblonul și să iau niște par-fumuri și niște cosmeticale. Știu că nu e frumos, dar eram puțin debusolată, în mod normal n-aș fi făcut așa ceva. M-am hotărât să-mi joc ultima șansă. Am vândut produsele pe stradă și m-am dus să mă vadă o dermatologa. Trebuia cu orice preț să arăt bine atunci când Honore avea să se întoarcă acasă. în momentul în care s-a apucat să mă examineze, doctoriței nu i-a venit să-și
creadă ochilor. Mi-a zis că nu mai văzuse niciodată o epidermă care să arate așa. Se poate spune că a găsit cuvintele care mă alinau. I-am zis că tot ce vroiam era să mă pot machia puțin în acea seară și să nu mai miros așa urât. Doctorița mi-a spus că ea nu era cosmeticiană. Dermatologa era o femeie într-adevăr foarte șic, mă simțeam jalnic în fața ei. Mi-a lăcut totuși o injecție cu un fel de ser, spunându-mi că există boli care pot fi luate oricând, mai ales prin parcuri, cu atâția gu-guștiuci care-și fac veacul pe-acolo. Apoi m-a întrebat, cu un aer bănuitor, dacă avusesem raporturi sexuale în ultima vreme. N-am îndrăznit să-i răspund. Dermatologa a ridicat privirea în tavan și mi-a făcut o a doua injecție cu ser. Am simțit că mă ia o durere de cap îngrozitoare și că mi se face greață. Doctorița m-a rugat să nu vomit pe mocheta ei. Toată povestea a costat enorm. Seara însă am putut să mă machiez fără a avea o alergie prea puternică, iar rasul pe care mi l-am administrat părea că vrea să țină ceva mai mult timp decât de obicei. Tot în ziua aceea, am făcut și o nebunie: mi-am cumpărat o rochie. Vânză-toarea mi-a spus că la mărimea 48 nu aveau decât modelul acela. Rochia era însă drăguță, amplă, bineînțeles, strânsă ușor sub sâni și cu guler înalt, dar vaporoasă, ușoară și, de ce să nu recunosc, foarte feminină. Când am ajuns acasă, nu mai aveam nici un sfanț. în schimb, am trăit un real moment de destindere. Am reușit să beau o cafea fără să vomit și să mă odihnesc puțin într-un fotoliu.

Când Honore a intrat în casă, mi-a spus că miros foarte frumos. Turnasem pe mine o găleată de Yerling. Honore m-a sărutat pe frunte şi mi-a zis că, deoarece arătam atât de bine în seara aceea, mă invită la Aqualand, în amintirea primei noastre întâlniri. Mi-a venit să plâng de bucurie. Când am ajuns acolo, am găsit o cabină rezervată pe numele lui Honore. Chestia asta m-a emoţionat profund şi mi s-a părut de bun-augur faptul că el organizase totul. în cabină, Honore a făcut un efort supraomenesc şi m-a sodomizat. Cred că nici nu mai putea să se gândească la vaginul meu. Eu, aplecată în faţă, aveam, ca să zic aşa, o perspectivă imposibilă asupra propriei mele vulve şi mi se părea că ea intra în cadru într-un mod ciudat; n-aş vrea să vă plictisesc cu prea multe detalii, dar buzele ei mari atârnau cumva mai mult decât era normal şi de-asta puteam să le văd atât de clar. în *Femeie femeie* sau *Frumuseţea mea, sănătatea mea,* nu mai ştiu exact, am citit că mâncarea preferată a romanilor, şi totodată cea mai rafinată, era vulva de scroafa umplută. Revista se revolta împotriva unei asemenea practici culinare - pe cât de crude, pe atât de *m.achiste* în tratamentul aplicat animalelor. Personal, n-aveam nici o părere asupra acelei chestiuni, n-am avut niciodată nişte opinii clare în politică. Honore a terminat. Am ieşit împreună din cabină. Pentru cină, insistasem să-mi pun din nou rochia cea nouă. O rochie

atât de drăguţă, ar fi fost păcat să nu profit încă puţin de ea, o rochie pe măsura mea, în care puteam să respir. Am avut parte de o cină mai mult decât agreabilă. Erau o mulţime de salate exotice, pe alese. Honore m-a lăsat să mănânc tot ce vroiam, deşi nu era ieftin deloc. Singurul lucru care mă nemulţumea puţin era că-mi lăsasem acasă cobaiul, îi simţeam deja lipsa. Din fericire, Honore era atât de şarmant, încât mă făcea să uit de animăluţul meu cel simpatic. Atunci când Honore a vrut neapărat să gust din porţia iui de pecari cu ananas, a fost cât pe-aci să mi se facă rău, dar am reuşit să mă stăpânesc. Simţeam că machiajul începe să-mi curgă, îmi era foarte cald. Din fericire, nu mă apucaseră încă acele mâncărimi care anunţau declanşarea alergici. Sub frunzele de palmieri, în bătaia ventilatoarelor care imitau briza oceanului, aveai senzaţia că te afli pe o insulă de vis, era minunat. Pe Honore toate chestiile astea îl stimulau. Nu era tocmai rău, dat fiind că eu mă pregăteam să intru din nou în călduri. Honore s-a ridicat înainte de desert şi mi-a zis să mă duc după el în cabină. Mă cam jenam de toţi acei negri care fâlfâiau din evantaie şi care aveau drept veşmânt o simplă bucată de pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, dar cu siguranţă că văzuseră ei altele şi mai şi. în cabină, Honore mi-a întins un pachet frumos ambalat, cu celebra emblemă de la Loup-Y-Es-Tu pe el, cu pamponul din pluş argintiu şi toate celelalte. Mi-au dat lacrimile. Honore m-a bombănit că sunt prea sentimentală. în pachet era

un costum de baie ultraelegant, croit să se muleze perfect pe liniile bustului. Honore mi-a scos chiar el rochia şi a aruncat-o ghemotoc într-un colţ, m-a durut un pic văzându-l că-i dădea atât de puţină atenţie. Apoi m-a pus să îmbrac costumul. Eu nu vroiam în ruptul capului, dar cum să-l refuz? Costumul de baie a plesnit imediat. Honore s-a înfuriat atât de tare, încât m-a obligat să ies din cabină în ţinuta în care eram. Din fericire, negrii n-au ridicat nici măcar o sprânceană. Honore m-a împins în apă. Era momentul valurilor uriaşe. Contactul cu apa mi-a stârnit un neaşteptat fior de groază. Mi-am dat seama că abia reuşeam să plutesc şi că nu mai ştiam aproape deloc să înot. Eram nevoită să dau întruna din mâini şi din picioare, simţeam că articulaţiile îmi înţepeniseră din nou la nouăzeci de grade. Eu, care până mai deunăzi eram înnebunită după apă, eu, care întotdeauna considerasem Aqua-land-ul un minunat loc de recreere, cu albastrul său unduitor şi cald, iată că acum mă sufocam, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, eram panicată, simţeam că nu voi mai ajunge să ies din piscină. Honore era consternat. A trebuit totuşi să accepte evidenţa. Nu mai eram deloc cea pe care o ştia el. Un băieţel mi-a întins mâna, eu i-am apucat-o, numai că obrăznicătura mi-a dat drumul pufnind în râs, şi m-a mai făcut şi *vacă.* Am izbucnit în plâns. Honore a plecat fără să mai privească în urmă, probabil că murea de ruşine. Când s-a întors, era de braţ cu una dintre acele negrese în chiloţi de baie *tanga,* care te

întâmpinau la intrare. Cine nu le ştie pe negresele de la Aqualand?! Honore duhnea a vin de palmier. Mă bucuram totuşi să-l revăd, deoarece cheia de la cabină era la el şi toate lucrurile mele rămăseseră acolo. încercasem să mă ascund sub un manglier din plastic roz, dar câţiva puştani stăteau tot pe capul meu, stârniţi de cel care mă insultase. Mă trăgeau de singura bretea întreagă a costumului de baie şi căutau tot felul de tertipuri pentru a mă face să-mi iau mâinile de pe fâşiile zdrenţuite ce-mi acopereau încă posteriorul. în jurul meu se încinsese un tărăboi de nedescris, vă jur. Honore n-a părut prea încântat. S-a descotorosit de negresă, într-un fel cred că nu vroia să aibă martori, şi mi-a zis că eram chiar sub orice critică, apoi că îl înşelasem şi că eram o târâtură. Sunt exact cuvintele lui. Honore plângea. Aş fi dat orice să-l pot consola, mi se rupea inima să-l văd aşa. Nu puteam să ies însă de sub manglier, era o chestiune de decenţă. Fufa aia de negresă s-a întors după Honore şi mai mult ca sigur că l-a consolat ea, nu-s atât de fraieră să nu-mi dau seama. Ultimul lucru pe care l-a lacut Honore înainte să plece a fost să le spună puştanilor că trebuiau să mă înveţe ce e viaţa. Puştii m-au aruncat în apă. A fost cât pe-aci să mă înec. Erau vreo şase, costumul de baie n-a mai putut să le reziste. Când s-au săturat de mine, i-am rugat să-mi aducă rochia, sau cel puţin un prosop, dar ţi-ai găsit, nu mai există copii în ziua de azi. M-au lăsat acolo, în apă. Nu mai puteam. Se făcuse ora închiderii, iar eu stăteam

acolo ca o proastă, goală-puşcă. Până la urmă a apărut unul dintre negrii cei masivi care făceau pe instructorii de înot şi mi-a zis că, dacă nu mă potoleam cu scandalul, avea să cheme poliţia. Ştiam prea bine că n-avea s-o cheme, cu atâtea chestii dubioase care se petreceau la Aqualand. L-am rugat să-mi dea ceva ca să pun pe mine. A început să râdă, deschizând o gură cât a balenei împăiate care decora fundul sălii. După o vreme, mi-a aruncat totuşi un fel de halat, dar mult prea mic pentru mine. Am ieşit din apă aşa cum am putut. în acel moment, am văzut apărând nişte jandarmi şi mi-am zis că totul s-a sfârşit, că pentru prima oară în viaţa mea eu, care duse-ţ sem întotdeauna o existenţă cinstită, aveam să it fiu luată la secţie. Am început să plâng. Jandarmii nu veniseră însă pentru mine. însoţeau hiai mulţi domni foarte spilcuiţi, care debarcau, iată, pe marginea piscinei. Şi totuşi, la Aqualand era închis acum. Negresele în *tanga* le puneau în jurul gâtului nişte salbe de flori, iar domnii le băgau lor în *tanga* nişte bancnote. Imediat s-au format cupluri între domni şi negrese, dar şi între domni şi negri, mai vezi şi chestii de-astea. Unii n-au mai stat deloc pe gânduri şi s-au apucat imediat de treabă, aruncându-se în apă îmbrăcaţi, cu negrii sau cu negresele lor - mi s-a tăiat respiraţia când am văzut. Ştiam eu că petrecerile private de la Aqualand nu erau triste, dar nici chiar aşa, în apă şi toate celelalte. Apoi, cineva a vorbit la un microfon, iar o masă imensă, plină de mâncăruri şi de băuturi, s-a deplasat

singură până la marginea piscinei. Unii dintre domni s-au aruncat asupra acelor bunătăţi, alţii au deschis sticle de şampanie în apă, împroş-când cu ele peste tot, şi când te gândeşti cât costă!... O patinatoare pe rotile a venit apoi să facă strip-tease pe pasarela de deasupra apei. Eu tremuram de teamă să nu fiu descoperită, mai ales că toţi acei domni începuseră deja să se îmbete, iar eu văzusem la Honore, alcoolul îi schimbă complet pe oameni. Un bărbat care a băut, spun asta pentru fetele cărora li se va îngădui să citească mărturia de faţă, un bărbat care a băut uită să se mai poarte frumos. Fără îndoială că cel mai bine pentru tinerele de azi, îndrăznesc să emit această părere după toate prin câte am trecut, este să-şi găsească un soţ bun, care să nu bea, pentru că viaţa e grea, iar o femeie nu munceşte ca un bărbat, şi-apoi nu bărbaţii sunt cei care se vor ocupa de copii, plus că nici nu mai sunt destui copii, toate guvernele o spun. Patinatoarea pe rotile şi-a încheiat numărul căţă-rându-se complet goală într-un palmier pentru a desfăşura un afiş enorm, moment în care toată lumea a aplaudat. Pe el scria: *„Edgar* nu ştiu cum, *pentru o lume mai sănătoasă"".* Am încercat să ascult discursul care a urmat, dar întotdeauna mi-a fost greu să mă concentrez la astfel de lucruri, probabil din pricină că n-am făcut prea multă şcoală. Din ce spunea domnul acela am înţeles însă că totul mergea înspre bine, că traversam o perioadă de schimbări foarte urâtă, dar că, mulţumită lui, aveam s-o scoatem la

capăt. Am aflat că urmau să aibă loc nişte alegeri. Edgar părea un om de treabă, mi-am zis că n-aveam ce să păţesc şi că la o adică, puteam oricând să-i promit votul meu. Am ieşit de sub man-glier cât mai discret cu putinţă. Absolut toată lumea era beată. Acum se pornise o muzică bubuitoare, luminile se stinseseră, mi-am zis că asta mă va ajuta să scap mai uşor de acolo. Prin sală au început să se rotească şi să se răsucească un fel de lasere, nu ştiu ce erau, toţi se bâţâiau şi-şi dădeau brânci în apă, mi-era cam greu să mă strecor printre ei. Am nimerit până la urmă drept în braţele unui tip care nu era beat deloc şi care mi-a pus un revolver la tâmplă. Am crezut că mor. Tipul m-a împins într-o cămăruţă alăturată. V Nişte domni cu veste antiglonţ mi-au pus o mulţime de întrebări. Le-am spus că venisem cu Ho-nore ca să luăm cina, că el îmi făcuse cadou un costum de baie şi că acesta plesnise pe mine, dar povestea mea nu părea să-i mulţumească. Individul care avea revolverul cel mai mare a discutat ceva la un telefon mobil şi a întrebat ce trebuia să facă acum cu mine. Apoi m-a privit şi a spus: *„Nu, nu e cine ştie* ce". Asta m-a durut. După aceea a închis şi s-a întors spre oamenii lui, rostind următoarea propoziţie: *„Şefii nu ne lasă decât umflatele".* Asta m-a durut şi mai tare. Bărbaţii m-au privit însă ca şi cum pe ei i-ar fi durut cel mai mult. Am înmărmurit de frică. Până la urmă nu m-au omorât. Doar s-au distrat puţin, punând câinii pe mine. Apoi au făcut o mutră, cum s-ar zice, scârbită şi i-au potolit.

exact în ultima clipă. Unul dintre indivizi şi-a scos pistolul şi a zis: *„Trebuie s-o împuşcăm pe căţeaua asta".* Or, eu nu văzusem decât dulăi. Abia acum înţeleg sensul acelei fraze. Chiar atunci însă a intrat în încăpere un domn în costum. A întrebat ce se petrecea acolo şi m-a ajutat să mă ridic, cu un gest destul de galant. Bărbaţii cu veste antiglonţ n-au zis nimic, iar cel cu ameninţarea şi-a băgat pistolul la loc în teacă. Domnul în costum a spus că auzise nişte zbierete ca de porc la tăiere. S-a uitat la mine cu un fel de milă. M-a luat cu el şi mi-a oferit un pahar cu rom. Se vedea că se gândeşte la ceva tot măsurându-mă din priviri. M-a întrebat cum mă simţeam şi alte chestii de-astea. Apoi mi-a aruncat un şervet ca să mă şterg după ce mă spăl pe faţă şi i-a zis unei negrese să-mi caute o rochie. Ia gândiţi-vă puţin, două rochii noi în aceeaşi zi... Şi drăguţe, pe deasupra... Domnul a sunat pe cineva de pe telefonul său mobil şi m-am trezit că apare, n-o să vă vină să credeţi, una dintre fostele mele prietene vânzătoare. N-a zis nimic când m-a văzut, dar era evident că se întreba ce naiba căutam eu acolo şi de ce nu era ea în locul meu. A încercat să-mi aranjeze părul trăgând de el în toate direcţiile, apoi a spus că nu se putea face nimic, iar domnul a zis că nu era nici o problemă. *„Cu cât va părea mai de la ţară, cu atât va fi mai bine",* a adăugat el. N-am îndrăznit să protestez. Vânzătoarea m-a machiat, accentuându-mi, cum s-ar zice, roşeaţa câmpenească din obraji, îmi dădeam seama că o făcea în mod expres, mă pricepeam şi eu acum

la machiaj. Mi-era teamă de un singur lucru, ca nu cumva serul injectat de dermatologă să-şi înceteze efectul tocmai în acel moment. Vânzătoa-rea m-a dat cu parfum Loup-Y-Es-T\i, strâmbând din nas. Apoi domnul a expediat-o de acolo şi m-a dus cu el într-un birou de sus, unde se aflau domnul Edgar şi alţi doi domni foarte bine, împreună cu două sau trei fete. *„Am găsit perla",* a spus cel care mă adusese, cu un aer triumfător. Edgar şi cei doi domni m-au privit atunci extaziaţi. Drept să vă spun, asta mi-a mai reftcut puţin moralul. M-au ciupit de peste tot, mi s-au uitat în albul ochilor şi la dinţi, m-au pus să mă răsucesc într-o parte şi-n alta, să zâmbesc, după care le-au expediat pe celelalte fete. Mă vedeam deja fă-îŢ când carieră în cinema şi, la drept vorbind, nu eram foarte departe de adevăr. N-o să vă vină să credeţi, dar două minute mai târziu, a apărut un fotograf cu un Polaroid, care s-a dezlănţuit literalmente asupra mea. După aceea, domnii nu s-au mai ocupat de mine - toţi trei stăteau aplecaţi asupra fotografiilor. Eu înţepenisem aşteptând, mă întrebam ce găsiseră la mine. *„Pentru o lume mai sănătoasă!"* a început să urle unul dintre domni şi toţi s-au pus pe un râs nebun. Am crezut că-şi băteau joc de mine. Fotograful m-a dus la el acasă. Toată noaptea a trebuit să pozez în faţa aparatului său de fotografiat, şi hai să-ţi schimb lumina, hai să-ţi mai dau cu puţină pudră pe nas, tot aşa am ţinut-o. Serul injectat de dermatologă nu-şi pierduse încă efectul, dar eu eram sfârşită. îmi ajunseseră atâtea emoţii

într-o singură zi. Găseam, iar fotograful mă boscorodea, trebuia să zâmbesc şi să stau ba aşa, ba altfel, puneţi-vă puţin în locul meu. într-un final, fotograful mi-a zis că pot să plec, vârându-mi în mână un teanc de bancnote. Mi s-a părut o chestie corectă. Tot ce regretam era că nu văzusem şi eu cum s-a terminat petrecerea de la Aqualand, eu, care nu fusesem invitată în viaţa mea la recepţii de o asemenea clasă.

M-am întors la Honore pentru că nu ştiam unde să mă duc. Acolo mă aştepta însă o surpriză neplăcută. Honore îmi scosese toate lucrurile pe palier, eşantioanele de produse cosmetice, lenjeria intimă, halatul alb şi pantalonii cei gri, care deja nu mă mai încăpeau. Bine că mă alesesem la Aqualand cu o rochie pe care puteam s-o port. M-am apucat să le strâng. Când a fost să iau de jos halatul, am văzut că era pătat de sânge. I-am dat drumul din mână imediat, dezgustată. Pe ciment s-a auzit o bufnitură moale. Honore îi tăiase beregata bietului meu cobai şi mi-l băgase în buzunarul din faţă al uniformei de lucru. N-am mai putut să ating haina aceea. Am vomitat. Palierul era plin acum de sânge de cobai şi de vomă. N-avea să fie o privelişte prea încântătoare pentru Honore. Am plecat de acolo, dar abia puteam să merg. Coapsele mă ardeau, capul îmi era greu, nasul mă ustura, trebuia să fac eforturi mari ca să-mi ţin gâtul drept. Simţeam ca un fel de junghi în ceafă şi în şale. Am luat-o pe jos, pe

Străduţele acelea de la marginea oraşului. Se crăpa de ziuă. într-un tomberon de gunoi am găsit doi saci de plastic în care să-mi pun lucrurile, aşa puteam să le duc mai uşor. La un moment dat, a trebuit să mă aşez însă pe o bancă, atât de tare mă dureau articulaţiile. Simţeam că o să-mi facă bine dacă stau puţin ghemuită. Păsărelele au început să ciripească. Recunoşteam trilurile mierlelor, iar dinspre fumăraia care învăluia Issy-les-Moulineaux se auzea chiar şi o privighetoare. Nu ştiusem până atunci că puteam să disting cântecul privighetorilor. Am mai văzut apoi câţiva şobolani care căutau de mâncare pe lângă gurile de canal, nişte şoricei gălbui şi un cotoi care stătea la pândă. M-am uitat cu atenţie la tactica motanului. Brusc, m-a apucat şi pe mine foamea. Stătusem toată noaptea doar cu nişte salată tropicală în stomac, plus că mai şi vomitasem. Cerul era gri-deschis, cu nişte dâre rozalii, iar în lumina aceea a zorilor, fumul coşurilor de la fabrici bătea într-un verde-aprins. Nu ştiu de ce, dar toate astea mă impresionau - eram, cum s-ar zice, emoţionată. Mierlele şi privighetoarea amuţiseră, iar ciripiturile care se auzeau acum erau ale vrăbiilor, puişorii lor din cuiburi cereau de mâncare. Mă simţeam nemaipomenit de vioaie şi de înfometată. M-am sucit pe-o parte ca să mă ridic de pe bancă, dar m-am trezit căzând în patru labe. Eram bine înfiptă în pământ, poziţia mi se părea confortabilă, nu mă mai durea nimic; simţeam ca un fel de destindere în tot corpul. Aşa că m-am apucat să mănânc. Am găsit

i

nişte castane şi nişte ghindă. în acel colţ de la marginea oraşului fuseseră plantaţi stejari americani, ale căror frunze se colorau toamna într-un roşu-aprins. Ghinda lor îmi plăcea foarte mult, cu uşoara ei aromă de pământuri virgine. îţi trosnea în dinţi, după care miezul se fărâmiţa, ames-tecându-se cu saliva; era tare şi aspru, ţinea bine de foame. Aveam în gură un gust intens de pământ amestecat cu apă, un gust de pădure, de frunze moarte. Mai erau apoi şi tot felul de rădăcini, care miroseau frumos, a lămâiţă, a hama-melis şi genţiană, când le mestecam erau dulci ca nişte cofeturi şi făceau să mi se prelingă din gură fire lungi de salivă. Stăteam până mă umpleam toată de bale şi apoi, hârşt, mă ştergeam cu limba dintr-o mişcare. La un moment dat, am văzut umbra unei persoane care se apropia şi am reuşit să mă ridic puţin, ca şi cum aş fi căutat ceva pe jos. Umbra a dispărut. La colţul străzii se întrezăreau însă altele. Am strâns din dinţi şi m-am aşezat pe bancă. în coşul de gunoi am găsit un şerveţel şi m-am şters cu el pe faţă. Când m-am uitat, era plin de salivă şi de zgrunţuri de pământ. Nu-mi mai era foame, mâncasem destul. Am stat acolo, nemişcată, o bună bucată de vreme. Păsărelele se aşezau pe mine şi mă ciuguleau de obraji, de dosul urechilor, de colţul buzelor, locurile unde mai rămăsese câte ceva de mâncare. Mă gâdilau, iar eu nu mai puteam de râs, în mijlocul acelei zburătăceli neîntrerupte. Se făcuse ora de plecat la serviciu. Umbrele care defilau pe lângă mine erau acum din ce în

ce mai numeroase. Zorile se ridicaseră de-a bine-lea, cerul era gri-auriu. Oamenii o porneau către staţia de metrou. Nici unul dintre ei nu se uita la mine, deşi treceau chiar prin faţa băncii, ocolind cu grijă cei doi saci de plastic. Cu toţii aveau figuri obosite. Au trecut şi câteva femei cu copii mici în cărucioare - bebeluşii erau rumeni şi dolofani, îmi venea să-i iau şi să-i pun la sân, ori să-i împing uşor cu nasul, să mă joc cu ei, să-i muşc. Cerul se deschidea larg deasupra mea. Din locul unde eram, vedeam blocul-turn în care locuia Honore, luminile aprinse urcau mult deasupra orizontului. Nu-i distingeam prea bine fereastra, dar mi-l imaginam nebărbierit, mahmur, poate şi cu negresa aia lângă el, pregătindu-i cafeaua. -E trist că o spun, dar mă simţeam mai bine acolo unde eram. Atâta doar că negresa nu ştia, cu siguranţă, ce mixtură trebuia să-i facă dimineaţa pentru a-l pune din nou pe picioare după o beţie. Honore avea nevoie de o femeie adevărată, de cineva care să ştie cum să se ocupe de el. Probabil că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă aş fi stat acasă, dacă aş fi făcut un copil şi aşa mai departe. îmi părea rău şi îmi era şi ruşine că nu fusesem la înălţimea aşteptărilor lui, dar în acelaşi timp, îmi doream să văd până la capăt răsăritul soarelui. Ştiu că e greu de înţeles, însă acum nu mai aveam nici un chef să muncesc. Banii aceia din buzunar n-aveau să ţină o veşnicie şi sigur că ar fi fost bine să-i pun deoparte, dar dacă-mi luam un halat nou ca să mă duc în continuare la slujbă, nu-mi mai rămânea aproape nimic. Iată

că începea acum să se audă şi uguitul porumbeilor. Am văzut, apoi, un liliac complet miop care rătăcise drumul spre casă şi care zbura bezmetic de colo colo, îndopat cu musculiţe. Am înţeles că se temea ca nu cumva lumina soarelui să-l prindă pe-afară, ultrasunetele pe care le emitea făceau să-mi vibreze în timpane întreaga lui disperare. Nu prea aveam cum să-l ajut. Mi-era dor de cobaiul meu. în mod ciudat, răsăritul soarelui părea să nu se mai sfârşească. Distingeam din ce în ce mai greu fumul dinspre Issy, culorile se înceţoşau. Tot ce vedeam acum era fondul foarte roşu al cerului, restul se transformase într-un joc de umbre albe şi negre. M-am frecat la ochi. Acum vedeam din nou normal. Mi sa părut chiar că zăresc cum se stinge lumina la Honore. După câteva minute trecea prin faţa mea; ca să ajungă la serviciu, trebuia să ia metroul, apoi trenul. Următoarele două sau trei zile mi le-am petrecut pe aceeaşi bancă, pentru a-I mai vedea pe Honore trecând. Apoi probabil că a fost duminică, fiindcă n-a mai venit. Am stat în cumpănă dacă să mă duc sau nu la biserică. Aveam o stare ciudată, de bună-dispoziţie şi totodată de nelinişte, nu ştiu cum să spun; mă gândeam că poate o împărtăşanie mi-ar fi prins bine. Pe de altă parte, mergeam din ce în ce mai greu, iar cum între timp nu mai cheltuisem nici un ban, deoarece mânca-sem şi dormisem pe sub stejari, îmi spuneam că poate ar fi bine să-mi plătesc o consultaţie la un doctor. Eram tot mai convinsă că aveam ceva la cap, o tumoare, nu ştiu, ceva care în acelaşi timp

îmi înţepenea şoldurile, îmi dădea tulburări de vedere şi îmi deranja puţin sistemul digestiv. Nici nu-mi mai puneam problema să mănânc altceva decât ce găseam pe jos; la ce bun, dacă tot eram bolnavă? Evitam cu mare grijă să mă mai gândesc la carne, la tot ce ţinea de cârnaţi, sângere-te, jambon, slănină... Ceea ce m-a determinat până la urmă să mă duc la biserică a fost faptul că au tăiat stejarii pentru a monta acolo un panou publicitar. Muncitorii nu mi-au dat prea multă atenţie, mi-au mutat numai banca, pentru a lucra mai liniştiţi. Cu drujba n-aveai timp nici să clipeşti. Lemnul proaspăt tăiat mirosea frumos, dar mă cam durea inima să văd acei copaci în-vcordându-se din toate puterile şi apoi căzând la pământ, cu un geamăt prelung. Unde aveam să stau acum? Am ronţăit un pic de rumeguş. Un muncitor mi-a dat un rest de sandviş, spunân-du-mi: *„Ia vezi, poate-ţi place".* Am vrut să-i mulţumesc, dar mi-a fost imposibil să articulez vreun cuvânt. Numai bine pentru o spovedanie, mi-am zis. Sandvişul era cu jambon, i-am dat drumul din mână imediat şi el s-a rostogolit în iarbă - muncitorul n-a părut prea încântat. în fine, ceea ce m-a făcut să mă ridic de pe bancă - şi nu mai spun cu câtă dificultate! - a fost afişul pe care l-au lipit pe panoul abia instalat. în poză eram chiar eu. De fapt, în primul moment mi-am zis că persoana aceea aducea cu cineva cunoscut. Unul dintre muncitori se uita însă lung la mine. Asta m-a ajutat să mă dumiresc. Muncitorul mă recunoscuse - sau, mai degrabă, cred că recunoscuse

rochia. Rochia arăta bine în poză, în orice caz mai bine decât pe mine, pătată toată cu noroi şi cu zemuri de ghindă cum ajunsese. Brusc, a început să plouă. Asta îmi înceţoşa puţin vederea, dar cred că îmi dăduseră şi lacrimile. Rochia era foarte frumoasă, roşie, cu mici broderii şi cu un şorţ alb în faţă; personal, îmi era un pic cam greu să mă recunosc, însă poza era poză, n-avea cum să mintă. Vreau să spun că, în primul moment, mi s-a părut că ceea ce văd este un porc îmbrăcat în acea frumoasă rochie roşie, o purcea mai degrabă, o scroafa, poftim, cu acea privire de câine bătut pe care o am atunci când sunt obosită. Nu e greu de înţeles că-mi venea cam peste mână să mă identific cu fiinţa de pe afiş. După aceea am crezut că era doar o iluzie optică, în sensul că roşul foarte puternic al rochiei îmi dădea acel pronunţat ten rozaliu din fotografie, mult mai rozaliu decât îl aveam în realitate, în ciuda repetatelor mele alergii; şi că acea impresie de rât, laolaltă cu urechile puţin cam proeminente, cu ochii cam mici şi cu toate celelalte nu se datorau decât aerului rustic al imaginii şi, în primul rând, kilogramelor în plus pe care le aveam. Luaţi o fată sănătoasă, puneţi-i o rochie roşie, faceţi-o să ia în greutate şi obosiţi-o puţin, şi veţi vedea ce vreau să spun. După ce am demontat iluzia optică, m-am recunoscut, într-adevăr, pe afiş. Atunci am luat hotărârea fermă de a slăbi şi de a-mi veni puţin în fire. Acea poză m-a făcut să mă ridic în picioare. Acea poză m-a iăcut să realizez că trebuia să mă spăl, să uit

de bancă şi să-mi iau din nou soarta în mâini. Mă obosea numai gândul la câte aveam de făcut, dar trebuia să le fac. Din acest punct de vedere, îi sunt profund îndatorată lui Edgar. M-am hotărât să mă duc la biserică. Acolo, în faţa bisericii, am înţeles că mă cam prostisem la cap, întrucât slujba se ţinea, bineînţeles, duminica, iar eu tocmai văzusem nişte muncitori lucrând. Probabil că era luni sau marţi, ori poate miercuri. Pierdusem momentul trecerii lui Honore sau nu-l recunoscusem. Mi-am dat seama că nici nu-mi mai aminteam foarte bine figura lui Honore, degeaba mă concentram, imaginea lui scăpa, ca un tipar, memoriei mele. Biserica era deschisă. Am împins uşa şi am intrat. Mi-am făcut semnul crucii în dreptul agheasmatarului, după care am vrut să mă aşez în genunchi ca să mă rog. Când colo, ce să vezi, nu mai reuşeam cu nici un chip să-mi amintesc ce urma după *„Sfinţească-se numele Tău!"* Probabil că arătam foarte dezorientată, pentru că un preot sa apropiat de mine şi m-a întrebat ce făceam acolo. I-am spus că vroiam să mă spovedesc. Am intrat amândoi în cabina confesionalului. Nu ştiu de ce, dar nu mă simţeam în largul meu în biserica aia; aveam senzaţia că sunt cam deplasată, ce să mai discutăm. îmi lăsasem sacii de plastic la intrare, ştiam, evident, că nu făceau o impresie prea bună. Cupola cea mare şi toate celelalte erau frumoase, dar nu-mi dădeau acea înălţare a spiritului pe care o vroiam. Poate că de vină era prezenţa preotului. îl auzeam fornăind de partea cealaltă a grilajului.

bine că montaseră acolo un geamlâc cu găuri mărunte, ca la ghişee, altfel m-aş fi temut că o să mă umple şi pe mine de microbi. Preotul m-a întrebat dacă eram bolnavă. I-am spus că nu, dar că mă simţeam ciudat. Atunci preotul mi-a zis să mă rog şi să mă căiesc. M-am căit cât am putut eu de tare. Nu mai mersesem de multă vreme la spovedanie, practic de la prima mea împărtăşanie, dar povestea de-atunci mă marcase puternic, simţisem că îmi făcuse foarte bine să mănânc din trupul lui Cristos. Aş fi vrut să mai mănânc şi acum, dar preotul na vrut să-mi dea. Mi-a zis că nu-i povestisem totul. Mi-a mai zis că existau o mulţime de boli care pândeau din umbră şi că ele îi pedepseau numai pe cei care păcătuiseră; şi că se vedea pe faţa mea că eram bolnavă. Mă uitam la el cum îşi tampona nasul cu o batistă. Chipul preotului era deformat cu totul de sticla dublă a geamlâcului, avea ochii bulbucaţi, botul ca de câine şi nişte cute neclare, un fel de dubluri ale fiecărei trăsături. Preotul mă sfredelea cu privirea, ca să zic aşa. Nu vedeam ce-aş mai fi putut să-i povestesc. încercam să mă concentrez, dar nu reuşeam deloc din cauza privirii sale, a preotului adică, apoi din cauza mirosului pielii lui, ca şi al hainei negre cu care era îmbrăcat. Mirosul acela foarte discret căpăta pentru mine o intensitate ciudată, la fel ca mirosul de tămâie şi cel al tablourilor vechi atârnate pe pereţi, mirosul de salpetru şi cel al ramurilor uscate de merişor. Era rece şi umed în biserică, şi foarte întunecat, distingeam tot mai greu chipul

preotului, îmi venea să strănut, să mă fac ghem pe scăunelul ăla al meu şi să dorm. *„Puteţi plecat'* mi-a zis preotul. I-am plătit prin geamlâc şi am plecat. Sacii îmi fuseseră furaţi, dar nu-mi mai păsa. Aerul de-afară îmi făcea bine. N-am mai avut chef să mă duc la doctor imediat, ajungea cu reintegrarea pe ziua aceea. Mă simţeam foarte obosită. M-am întors pe banca mea şi m-am ghemuit acolo. Am adormit. Ploua în continuare. Când m-am trezit, cerul se mai înseninase, iar soarele trecuse de jumătatea drumului său, vântul aducea cu el mirosurile serii. Mi s-a făcut ruşine. Nu aşa aveam să redevin cât de cât prezentabilă, udă toată cum eram şi nefâcând altceva decât să dorm pe banca aceea. La urma urmelor, acum, că-mi pierdusem slujba de la parfu-merie, trebuia neapărat să-mi găsesc ceva de lucru înainte ca rezerva mea de bani să se termine. M-am ridicat şi am mers cât m-au ţinut picioarele. Ceafa, coapsele şi şalele nu mă slăbeau o clipă. Trebuia să mă opresc tot timpul şi să-mi aduc umerii în faţă ca să mai diminuez puţin din încordarea care-mi încleşta spinarea. încet, încet, am ajuns să merg încovoiată, vedeam asta în vitrine. Arătam foarte caraghios. Brusc, m-am trezit în faţa parfumeriei. Nu prea înţelegeam ce caut acolo. Am adulmecat în aer şi am simţit mirosul unei femei transpirate care-şi dăduse cu Yerling, precum şi mirosul specific al zilelor cu mulţi clienţi: ulei de masaj şi spermă rece. M-am aşezat pe o bancă din părculeţ. Femeia în negru era acolo, dar n-a părut să mă recunoască. Mi-am

Strâns picioarele sub mine ca să-mi atenuez durerea de spate şi m-am aplecat uşor. îmi simţeam sânii atârnând, erau grei şi dureroşi. Deveniseră un fel de povară, poate că de-aia mă şi durea atât de tare spatele când mergeam. De pe bancă puteam vedea vitrina. Pentru moment parfumeria părea goală, perdeaua cea groasă de mătase era trasă. Probabil că tocmai se desfăşura o şedinţă de masaj în spatele prăvăliei, în acel salon elegant, cu canapele aurii, cu amulete de lux pentru creşterea potentei şi cu recipiente în care ardeau esenţe afrodisiace. Aveam impresia că mă aflu chiar acolo, vedeam totul foarte clar, era de ajuns să mă uit ţintă la perdea ca să simt că trec prin ea, că o străpung. La exigenţele pe care le avea directorul, probabil că ia fost foarte greu să aleagă pe cineva în locul meu, trebuia păstrat nivelul. Singurul lucru pe care-l regretam era că nu făcusem şi stagiul de *chiromantă,* cred că aşa se spune. Adică urmasem cursul de manichiură la seral şi toate celelalte, dar aşa-zisul *nec plus ultra* era să ştii să citeşti în liniile palmei. Cum n-aveam prea multă şcoală, directorul îmi promisese că mă va ajuta să obţin măcar acea diplomă la Universitatea Mare din Centru, unde cunoştea el pe cineva. După părerea lui, vânzătoarele titrate dădeau un plus de clasă reţelei sale de magazine. Asta era chestia bună cu parfumeria, pregătirea solidă, şi dacă stai să analizezi, nu era deloc o meserie rea. Mă cuprindea tristeţea la gândul că aveam să rămân o proastă şi o incultă. Mă întrebam ce se va alege de mine.

dar când atingeam teancul de bancnote din buzunar, mă linişteam, îmi ziceam că aveam destul timp să mă gândesc la asta şi că, la urma urmelor, realizasem ceva în viaţă. în spatele perdelei din vitrină s-a aprins lumina şi am zărit-o pe vân-zătoarea care mă coafase, chipurile, la Aqualand. După ce că-şi rotunjea veniturile acolo, nenorocita mai şi avansase în schema lanţului de par-fumerii şi, iată, îmi luase locul. M-a durut văzând-o cât era de frumoasă şi cu câtă satisfacţie i-o îndesa pe la spate clientul de care se ocupa. Puteam să văd, în ciuda perdelei, aveam un fel de al şaselea simţ, extrem de ciudat, ca o a doua pereche de ochi. Individul era un fost client de-al meu, unul dintre acei ţipi foarte spilcuiţi şi foarte în Vârstă, cu plăceri foarte vicioase şi care plăteau foarte bine pentru unguente, instrumente ajutătoare şi amulete de lux. îl zăream în spatele perdelei, era chiar el, unul dintre cei mai buni clienţi ai prăvăliei; simţeam în jurul lui o uşoară tremurare a aerului şi un miros ca de hârtie veche, în fond, dacă vânzătoarei îi plăcea o asemenea clientelă, eu i-o cedam fără nici un regret. Apoi am simţit o prezenţă cunoscută apropiin-du-se dinspre capătul străzii; era murabitul, care venea către magazin. De ceva vreme încoace aproviziona lanţul de parfumerii cu produse africane, ştia să fie discret cu clientela spilcuită şi renunţase la îngrozitoarele lui haine indi-gene, în schimb, directorul îi făcea murabitului un preţ special la cremele de la Loup-Y-Es-Tli *pentru o piele mai albă,* precum şi la toate

serviciile oferite de angajatele firmei. Iată că nu ezita să profite de ele, măgarul, îmi pica destul de strâmb chestia asta, când mă gândeam la săptămâna extraordinară pe care o petrecuserăm împreună. Mă întrebam ce-o fi găsit la fufa aia de vânzătoare, pe care o adulmecai de la o sută de metri, ca pe orice roşcată, putea să-şi dea ea cu toate Yerling-urile din lume! Murabitul se lăuda întruna cu calităţile lui de medium, dar uite că a trecut pe lângă mine fără să mă vadă, în timp ce eu îl depistasem de cum apăruse pe stradă. M-a decepţionat, nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Spre surprinderea mea, însă, murabitul nu a intrat în magazin, ci s-a aşezat lângă doamna în negru. Au stat de vorbă o bună bucată de vreme, după care au plecat împreună. Parcul a rămas gol. M-am simţit dintr-o dată extraordinar de singură. Am auzit un scârţâit discret, care-mi părea cunoscut, deşi abia dacă-l puteai percepe. Era oblonul magazinului, care se închidea. Un oblon acţionat electric. Apoi am simţit mirosul de transpiraţie şi de parfum Yerling deplasân-du-se în josul străzii. Soarele ajunsese la asfinţit. Vedeam din nou ca prin ceaţă, de parcă m-ar fi atins şi pe mine miopia liliecilor. A liliecilor care începeau acum să iasă de pretutindeni... Era o gălăgie infernală. Auzeam, în rămurişul copacilor, cum vrăbiile îşi foşneau penele în amorţeala lor precoce, cum pleoapele li se băteau, mătăsoase, în ultimele tresăriri dinaintea somnului şi le simţeam visele prelingându-mi-se pe trup o dată cu cele din urmă raze ale asfinţitului.

Umbra umedă a copacilor era plină de visele păsărilor, iar cerul era plin de visele liliecilor, căci liliecii visează chiar şi treji. Mă emoţionau toate acele vise ale lor. Un câine a venit lângă mine ca să se uşureze şi am avut senzaţia că vroia, ca să zic aşa, să-mi vorbească; după aceea însă s-a răzgândit şi s-a întors prudent la stăpânul său. Am simţit singurătatea aici, în coşul pieptului, am simţit-o cu violenţă, cu groază, cu bucurie; nu ştiu dacă puteţi înţelege tot acest amestec. Nu mai era nimic care să mă ţină în oraş, alături de oameni. Aş fi putut pleca de-acolo în zbor, aidoma unei păsări, dacă n-aş fi fost atât de grea. Sânii, fundul, toată masa aceea de carne mă însoţeau însă pretutindeni. Pe lângă junghiurile din spate, aveam acum şi o durere puternică în piept, nu vroiam să-mi ridic rochia ca să văd ce ' se mai întâmplase cu petele, dar noua mamelă îmi pulsa dureros sub piele, ca la pubertate. M-am aplecat puţin în faţă şi durerea a dispărut. Rochia stătea ţeapănă pe mine, mirosea frumos a transpiraţie proaspătă, a carne vie şi a sex cald. M-am înfăşurat în propriul meu parfum, ca să-mi mai ţină de urât. Păsărelele au tăcut. Am simţit cum noaptea îmi mângâia trupul. Am coborât de pe bancă şi am dormit acolo, pe pământ, până în zori. în visele mele apăreau visele păsărelelor, precum şi visul pe care mi-l lăsase câinele. Nu mai eram atât de singură. Nu mai visam sânge. Visam ferigi şi pământ umed. Pielea îmi ţinea de cald. Mi-era bine. Când soarele a răsărit, am simţit lumina şiroindu-mi de-a lungul spinării.

iar mintea mi-a fost inundată de un galben-strălucitor. M-am ridicat în patru labe. Am scuturat din cap şi mi-am întins articulaţiile genunchilor. Când m-am uitat în jos, am văzut că mâinile îmi erau proţăpite în pământ. Nu mai aveau decât trei degete. Mi-am sprijinit toată greutatea pe mâna stângă, reuşind astfel s-o eliberez pe dreapta. Am zvârlit din ea de câteva ori, ca să o curăţ de pământ, apoi m-am scuturat din tot corpul. Mâna mea avea din nou cinci degete. Care va să zică, văzusem greşit. Dintr-o dată, însă, mi s-a făcut foarte frică. Mi-am amintit de ceea ce nu vruse-sem să descopăr în oglinda murabitului, de codiţa de la spate, răsucită ca un tirbuşon. Am început să tremur. Degetele îmi erau înţepenite, chircite şi nu reuşeam nicicum să le desfac. Mi-am scuturat mâna stângă şi am observat că degetul mic - *auricularul,* cum i se mai zice - mi se atrofiase. Unghia era lungă şi tare, foarte groasă, la fel ca şi celelalte unghii. Nu mi le mai pilisem de multă vreme, trebuie să recunosc, dar la cum arăta auricularul, ai fi zis mai degrabă că-mi lipseşte o falangă sau, cel puţin, că vârful degetului se retrăsese sub forma unui colţ de copită. Măcar nu mai aveam nici un motiv să regret că nu făcusem stagiul de chiromantă. Am inspirat adânc şi m-am ridicat, mişcare ce aproape că mi-a smuls un ţipăt de durere. Soarele urca pe cer. Rochia mea era sfâşiată toată de ramurile tufişurilor, probabil că mă zvârcolisem mult în somn.

îmi doream cu disperare să găsesc un loc unde să pot face un duş. Cheia de la Honore o pierdusem la biserică, o dată cu sacii. Baia de la parfumerie, cu jacuzzi şi uleiuri parfumate, ar fi putut să fie ocupată chiar şi în zori, ţinând cont că era deseori folosită în *orele suplimentare.* E-xistau şi inconveniente în meseria asta, fără îndoială, oboseala, surmenajul, vă daţi seama. Aveam o stranie senzaţie de naufragiu. Străzile erau pline de noroi din cauza ploilor torenţiale din ajun, dar şi a *degradării generalizate a drumurilor publice,* înaintam cu greu, încercând să ocolesc bălţile pentru a nu-mi murdări şi mai mult sărmana rochie, şi mă gândeam la un eventual hotel, unul nu foarte scump, poate pe şoseaua de centură. Noroiul însă, nu ştiu cum să zic, parcă-mi lua minţile. Am mai făcut câteva sute de metri şi m-am aşezat pe o bancă, într-un părcu-leţ din apropierea unei parcări. Acolo, o femeie care părea destul de tânără se chinuia să plieze un cărucior, pentru a-l băga în portbagaj. Bebeluşul era într-un scaun special pentru maşină, pus pe jos, în mijlocul unei grămezi de sacoşe, valize, coşuri, jucării şi pachete de pampersuri. M-am dus mai aproape. Copilul urla ca din gură de şarpe. Femeia arăta foarte obosită, era buhăită la faţă şi avea ochii injectaţi. Am vrut să intru în vorbă cu ea, dar n-am putut să articulez nici un cuvânt. Trecuseră atâtea zile de când nu mai găsisem nimic să-i spun preotului, atâtea zile în care nu vorbisem cu nimeni... Am deschis, aşadar, gura, dar n-am reuşit să scot decât un fel de

grohăit. Copilul s-a uitat la mine într-un fel ciudat, apoi a început să urle şi mai tare. Când m-a văzut, femeii i s-a făcut, ca să zic aşa, frică. A închis portbagajul maşinii, strivind pe jumătate cărucior şi a luat în braţe copilul, cu tot cu scaun. Aproape că nici nu se mai vedea de el. M-am aplecat către bebeluş şi l-am adulmecat. Mirosea frumos, a lapte şi a migdale. Nu ştiu de ce, dar simţeam că mi-ar fi făcut tare bine să mă lipesc de picioarele femeii şi s-o aud vorbindu-mi cu duioşie, poate chiar să merg cu ea şi cu copilul acolo unde se duceau. Am împins bebeluşul cu nasul, iar femeia a început să ţipe; în ceea ce-l priveşte pe bebeluş, nu mi-am dat seama dacă râdea sau plângea. Mi s-a părut, cum să zic, că mi-ar fi fost uşor să-l mănânc, să-mi înfig dinţii în carnea aceea trandafirie, ori s-o oblig pe femeie să mi-l dea şi să-l iau cu mine. Mirosea foarte frumos şi părea la fel de uşor de rostogolit pe jos ca un dovleac. Femeia a ţipat şi a luat-o la fugă cu scaunul de maşină în braţe. îşi lăsase acolo toate lucrurile. M-am apucat să scormonesc cu nasul. Am găsit un biberon gata pregătit, l-am leorpăit în două secunde, conţinutul era călduţ şi dulce. Am ferfeniţit apoi cu botul pachetul de scutece curate, iar într-un coş am găsit nişte mere delicioase, care m-au înfiorat de plăcere. Am sfâşiat şi valizele, dar înăuntru nu erau decât haine. Am moliait atunci câteva jucării de plastic ca să-mi pregătesc dinţii, după care am spart nişte borcănaşe, să văd dacă erau bune. Nu erau rele, aveau şi proteine. M-am tăiat puţin la limbă

lingând cioburile, pesemne că mi-au mai intrat şi în gură câteva, dar măselele mele le făceau chi-săliţă. Am râgâit şi m-am lăsat în fund, pe pământ. Când am văzut maşina şi toate acele bagaje abandonate, am avut ca un fel de strălumina-re şi mi-am zis că probabil femeia aceea plecase de-acasă de-adevăratelea, luându-şi cu ea copilul şi lucrurile şi lăsând în urmă cine ştie ce catastrofă de soţ. M-au cuprins remuşcările că-i complicasem şi mai mult situaţia. M-am dus lângă maşină şi am încercat să fac puţină ordine, dar n-am reuşit nicicum. în disperare de cauză, am călcat totul în picioare şi am tras cu dinţii o haină care ieşea pe jumătate dintr-o valiză. Mi-am : zis că era numai bună s-o iau în locul rochiei. Am târât haina până în dreptul băncii şi am cocoţat-o acolo cu grijă, cu toată grija de care eram în stare. După aceea, sub bancă, am zărit o băltoacă. O băltoacă minunată, cu noroi încălzit de soare şi cu apă proaspătă de ploaie... M-am culcat pe burtă în balta aceea şi mi-am întins cele patru membre, chestie care mi-a făcut extraordinar de bine la articulaţii. M-am sucit apoi pe toate părţile, era minunat, simţeam cum mi se răcoreşte pielea iritată şi cum mi se destinde fiecare muşchi, cum mi se masează spinarea şi coapsele. Aproape că m-a luat somnul. Miroseam toată a noroi şi a frunze putrede, îmi ţineam nasul în sus, lăsând vântul să-mi bată din spate, o eroare grosolană! Nu i-am simţit pe oamenii care se apropiau. Din fericire, s-au oprit ei în loc. Le-am detectat prezenţa la timp şi m-am întors către ei.

94

Erau femeia, copilul şi un jandarm. *„Groaznica* a exclamat jandarmul, şi şi-a scos pistolul din teacă, tremurând. Tremuratul ăla m-a salvat. Am avut timp să apuc cu dinţii rochia de pe bancă şi să fug, să tot fug, traversând bulevardul printre maşinile care claxonau. M-am ascuns în spatele unei porţi lăsate întredeschisă. Mi-a fost extraordinar de greu, apoi, să scap din acel cartier, întrucât blocaseră toate străzile şi organizaseră o hăituire cu câini. Spre norocul meu, am văzut nişte şobolani bine hrăniţi ieşind de sub un capac de canal care fusese pus strâmb, aşa că l-am împins repede cu nasul şi m-am strecurat înăuntru. Nu ştiu cât am stat acolo, sub pământ, dar n-a fost chiar aşa de rău. Aveai căldură din belşug şi un noroi numai bun să te bălăceşti în el. Când am ieşit, era noapte. Vroiam să mă duc la ţară, simţeam că acolo avea să-mi fie mai bine. în plus, mi se cam făcuse foame în canalul ăla, doar nu era să mănânc ce mâncau şobolanii... Pe strada unde ieşisem, pereţii clădirilor erau plini de afişe electorale. L-am recunoscut pe candidatul *meu,* dacă pot spune aşa; zâmbea, într-un medalion, alături de mine, iar în noaptea aceea, la lumina lampadarelor, mi s-a părut că n-arătam rău deloc, proaspătă şi rumenă cum mă vedeam. Era meritul machiajului, bineînţeles, şi al spoturilor luminoase, dar, oricum, mi-a mai crescut un pic moralul constatând că eram totuşi fotogenică în rochiţa aia roşie, care-mi scotea în evidenţă trupul voinic şi sănătos. *Pentru o lume mai sănătoasă,* scria cu litere mari, între Edgar şi mine.

95

Mi-am spus că era un slogan *oportun,* ţinând cont că eu tocmai ieşeam din canal. Nu-mi pierdusem complet simţul moral. Hai, mi-am zis, merită să faci un efort. Am redescoperit într-un ungher al memoriei acea idee mai veche de a găsi un loc unde să fac un duş, iar într-unui din buzunare, teancul de bancnote, un picuţ umed, dar intact. Am tras adânc aer în piept, apoi am scos un strigăt ca la karate şi hop, am luat poziţia verticală. Durerea din şale mi-a tăiat respiraţia. Când mi-am văzut rochia stând să-mi crape pe burtă şi umflată de cele şase mamele - mai ales că puteam s-o compar cu cea de pe afiş, atât de drăguţă şi de strălucitoare - m-a cam durut sufletul. Arătam, ce să mai discutăm, în ultimul hal. *Un duş,* mi-am repetat în gând. Am mers cât am putut de repede şi am intrat într-un hotel aflat chiar pe marginea şoselei de centură. Am băgat o bancnotă într-un distribuitor automat şi am primit un fel de cartelă magnetică, cu care puteam să deschid uşa de la cameră şi de la baie. Hotelul părea pustiu, dar asta pentru că totul se fâcea cu ajutorul cartelelor magnetice. M-am dezbrăcat în cameră, duşul fiind chiar alături. Am scos un halat curat din punga de plastic în care era ambalat şi pe care scria *with compliments,* apoi m-am dus să mă spăl. M-am frecat cu nădejde. La început, apa mi-a dat o senzaţie ciudată, apoi însă am băut pe săturate, spunându-mi că semăna cu apa de ploaie. M-am scuturat din tot corpul, după care m-am tăvălit puţin pe pardoseala de gresie, dar nu mi-a plăcut, era rece şi tare.

Săpunul *with compliments* mi-a adus aminte de parfumerie şi, totodată, de rădăcinile acelea delicioase; mirosea frumos, a hamamelis. Am muşcat din el o bucăţică, dar la gust era oribil. M-am întrebat la ce anume ţineam cel mai mult, la rădăcini sau la parfumerie? în orice caz, canalul era totuşi prea murdar şi, în primul rând, prea întunecos. Plus că trebuia să te mai păzeşti şi de crocodili... Am plâns puţin acolo, sub duş, chestie care, ca să zic aşa, m-a mai destins. Nu reuşeam să-mi dau seama ce era de făcut în continuare. Hotelul părea un fel de hotar între oraş şi zona extravilană. Totul era automatizat. Mă uitam pe fereastră şi vedeam o sumedenie de oameni intrând şi ieşind. Evitam cu grijă să mă întâlnesc cu ei, cu toţii păreau că ştiu unde trebuie să se ducă şi ce să facă mai departe. Eu nu Sceam nimic, mă uitam la televizor şi mă îmbă-iam. De la fereastra camerei mele mai vedeam fumul de la Issy-les-Moulineaux, câteva păsări pe cer, nişte parcări imense şi nişte supermarketuri. Am petrecut mai multe zile în hotelul acela, zăcând în pat, între două reprize de duş. O dată pe zi coboram ca să mai bag o bancnotă în distribuitorul automat. îmi plăcea tot mai mult să mă privesc în oglinda din cameră. Eram curată. Mă odihneam. Când stăteam în pat, nu mă mai durea deloc spatele. Faţa nu-mi mai era atât de umflată, încercam să-mi recapăt figura omenească, dormeam mult şi mă pieptănam des. Părul îmi căzuse aproape în totalitate cât stătusem în canal, dar acum îmi creştea la loc. îmi tăiam unghiile.
I

mă rădeam pe picioare şi constatam că mamelele mi se dezumflau, că deveneau tot mai puţin vizibile; practic, nu mai rămăseseră decât petele întunecate ale mameloanelor. îmi spălasem chiar şi rochia, ca să fie pregătită în momentul în care aveam să ies. încetul cu încetul, m-am împrietenit cu tipul care făcea curat. Slăbisem mult, tot stând acolo fără să mă mişc. M-am înţeles prin semne cu individul ca în fiecare zi să-mi aducă în cameră câţiva hamburgeri. Chifteaua cu 80% soia mergea destul de bine, la fel şi salata, la fel şi ketchup-ul, aşa că am început să capăt nişte forme ceva mai armonioase. După un timp m-am trezit că nu mai aveam nici o bancnotă pe care s-o bag în distribuitor; am aranjat atunci cu tipul care făcea curat să spargă încuietoarea magnetică, iar el a avut dreptul să mă viziteze de două ori pe zi. Mi-a arătat chiar şi cum pot face duşuri gratuit, înţepenind uşa cu cartela expirată, dar a fost cât pe-aci să mă înec, deoarece nu mă avertizase şi că vana se dezinfecta automat, după fiecare utilizare. M-am ales cu o iritaţie de toată frumuseţea din cauza detergenţilor, însă el a fost drăguţ şi m-a îngrijit. întrucât vorbea arăbeşte, conversaţia n-a fost o problemă, nu ziceam nici unul nimic, ne fâceam doar semne. Ne simpatizam, ce mai. Nu ştiu cum s-a făcut, dar la un moment dat, am încăput din nou în vechile mele haine; vreau să vă spun că rochia pe care o furasem din maşina femeii îmi stătea destul de bine, ba chiar îmi venea la fix în talie. Poate datorită duşurilor, sau a hamburgerilor,

sau a dormitului într-un pat adevărat, ori, cine ştie, poate a contactului zilnic cu cameristul... Se îndrăgostise de mine, drăguţul, trebuie precizat că eram din nou destul de apetisantă, iar eu mi-aş fi petrecut tot restul vieţii în hotelul acela, alături de el. Aveam grijă să pun mereu flori în vază, pe care le culegeam seara de pe marginea şoselei de centură, nu le mai mâneam, nu le mai făceam nimic. Cameristul venea să deretice în fiecare dimineaţă, strălucea de curăţenie la mine. într-o zi mi-a oferit o poză înrămată cu el, iar eu am agăţat-o pe perete. Camera devenea tot mai *cool.* Mi-am dat seama că rămăsesem din nou însărcinată, în privinţa asta nu mai încăpea nici o îndoială. Am izbutit să înţeleg care era numele cameristului, dar nu şi să-l pronunţ, motiv pentru care, din păcate, astăzi nu mi-l mai amintesc. Se purta foarte delicat cu mine, de când pricepuse ce mi se întâmpla. *Edgar* şi mai nu ştiu cum a câştigat alegerile. L-am văzut la televizor, poza în faţa afişului cu mine şi părea foarte fericit. Mă bucuram pentru el. Am putut compara chipul meu de la televizor cu cel pe care mi-l arăta oglinda din cameră, eram din nou cât se poate de prezentabilă. Mi-am zis că n-ar fi o idee rea dacă m-aş duce la Edgar să-i cer o slujbă, doar eram figura lor emblematică, *liderul* lor *carismatic,* am putea spune, sigur partidul lui m-ar ajuta. Până la urmă, iată că-mi făcusem nişte relaţii solide, pariasem pe calul cel bun a-tunci când mizasem pe Edgar. M-am hotărât să fac un efort suplimentar ca să arăt şi mai bine.

Mi-am acordat o săptămână ca să mai dau jos câteva kilograme, să pot sta perfect dreaptă, să reuşesc eventual să mă şi machiez puţin şi să articulez. Refuzam de-acum hamburgerii cameristului, iar el nu privea deloc cu ochi buni faptul nu mă mai hrăneam decât cu salată. Roşeaţa pielii mi se mai estompase. Acele prime săptămâni de sarcină mă oboseau, aşa că eram tot mai trasă la faţă. Apoi au venit jandarmii la hotel şi l-au săltat pe camerist. Nu l-am mai văzut de-atunci decât o singură dată, la televizor, îl urcau într-un avion, împreună cu alţi indivizi, sub ameninţarea mitralierelor, iar el plângea. M-a durut sufletul, dar n-am avut ce face, astea erau primele măsuri din programul lui Edgar. întrucât nu mai găsisi&ră pe nimeni care să cureţe toaletele, să schimbe aşternuturile şi toate celelalte, hotelul ajunsese în ultimul hal de murdărie. Doar duşurile cu dezinfectare avitomată ce mai funcţionau, dar şi ele se defectau uneori, înecândvi-i pe câte unii. Până la urmă au venit şi au închis hotelul, aşa că m-am trezit din nou în stradă. Mi-am zis că din moment ce Edgar dăduse afară toţi arabii, avea să-i fie mai uşor să-mi găsească ceva de lucru; Edgar ăsta era calul câştigător! Nu ştiu însă ce s-a întâmplat, poate emoţia de a mă vedea din nou afară, poate plecarea cameristului, cert e că m-au apucat nişte dureri îngrozitoare, chiar acolo, în mijlocul străzii. M-am strâns ca un covrig şi am văzut că pierdeam foarte mult sânge. Am leşinat. Apoi au venit unii cu o maşină a Salvării şi m-au trezit. Mă simţeam ciudat. L-am

auzit pe jandarmul care era cu ei exclamând: *„Trebuia chemat Serviciul pentru Protecţia Animalelor, nu Salvarea*^ Jos, lângă mine, erau şase chestii mici şi pline de sânge, care mişcau. După cum arătau, mi-am zis că n-aveau s-o mai ducă mult. Jandarmul a dat să se apropie, dar mi-am scos colţii la el. Oamenii de la Salvare nu îndrăzneau să mă atingă. M-am ridicat cu greutate, mă durea foarte rău pântecul. Am înşfăcat cu dinţii cele şase chestii mici, am dat deoparte un capac de canal şi m-am băgat înăuntru. Am lins vietăţile acelea mici cu foarte mare grijă. Când s-au răcit, am simţit că viaţa nu mai avea nici un rost pentru mine. M-am făcut ghem şi nu m-am mai gândit la nimic.
Mi-am revenit abia când cu invazia aceea de peşti piranha. Toată lumea a dat atunci bir cu fugiţii. Până şi eu am fost nevoită să-mi iau tălpăşiţa. Astăzi sunt din ce în ce mai mulţi oameni care adoptă animale bizare, iar când se plictisesc, fleoşc cu ele în canal! Când am văzut peştii piranha şi am simţit primele muşcături, m-am scuturat toată de groază, apoi n-am mai ştiut ce fac şi m-am năpustit afară. Nu bănuiam că mai ţineam atât de tare la viaţă. Păţania aceea, cum s-ar zice, m-a trezit la realitate. Neuronii mei au început din nou să funcţioneze. Afară, la aer, am reuşit să mă calmez, să-mi vin puţin în fire. Am putut să mă ridic în picioare. Trebuia neapărat să găsesc nişte haine, dacă tot urma să mai umblu

pe Străzile acelui oraş, şi aşa m-am întovărăşit cu nişte boschetari. La început a fost un pic mai greu. Eu aveam un miros proaspăt şi puternic, un parfum rustic care-i îmbăta pe toţi; mirosul acelor orăşeni nespălaţi era însă o oroare, nici nu vreau să-mi amintesc. în plus, nu mai fuseseră de mult cu o femeie, mai ales cu una atât de dolofană ca mine. N-au ezitat să profite de ocazie, se înţelege. în schimb, mi-au dat totuşi un fel de pardesiu şi ceva să mănânc. Seara, pe lângă calea ferată, unde dormeau, jocul cel mai tare era cum să scapi de maşinile SAPFAi, adică ale Serviciului de Asistenţă pentru Persoanele Fără Adăpost. Prietenii mei boschetari nu vroiau în ruptul capului să se lase duşi de-acolo... Cu mine aveau, la urma urmelor, tot ce-şi doreau, plus că le făceam şi de mâncare, şi nici nu eram eu aia care să dea întruna din gură; îi satisfăceam, ca să zic aşa, pe deplin. Trăind cu ei, mi-am regăsit o oarecare demnitate. Cei care se duseseră să voteze îl aleseseră pe Edgar şi aşteptau ca Edgar să vină să-i vadă. Am făcut senzaţie atunci când am reuşit să le spun că îl cunoşteam personal. Nu ştiu ce i-a impresionat cel mai mult, faptul că brusc vorbeam, sau că îl cunoşteam pe Edgar. Am vrut să le dau o dovadă palpabilă. Pe un zid de la gară am găsit un afiş electoral vechi şi zdrenţuit, dar degeaba s-au chinuit să compare, nu mă recunoşteau. Eu, una, mă recunoşteam foarte bine, m-a întristat că nu reuşeau şi ei. Seara am avut parte

1 în orig-, SAMU-SDF *(n.tr.y*

de o chelfaneală pentru că minţisem. Vorbisem şi eu o dată... Simţeam că m-am cam săturat de amicii mei boschetari. Ca să-i învăţ minte, mi-am zis că trebuia să-l găsesc pe Edgar şi să apar apoi în faţa lor bine îmbrăcată, coafată şi cu o slujbă nouă. într-o seară am şters-o englezeşte şi m-am urcat într-o maşină SAPFA. Cei din maŞină mi-au spus că de-acum încolo, singurele posturi publice pentru femei erau cele de asistentă particulară sau de *însoţitoare de drum.* Toate parfu-meriile aveau să fie închise, pentru a nu mai fi încălcate bunele moravuri, aşa că mi-am făcut griji pentru directorul lanţului de magazine. Ei mi-au zis însă că dacă ştiam pe cine trebuie, a-veam să-mi găsesc cu siguranţă un post de doică în cartierele selecte, ori de maseuză la Palat, numai că pentru asta trebuia să fii foarte drăguţă. M-a mâhnit puţin faptul că ei au considerat necesar să precizeze acest lucru. Mi-au spus, de asemenea, că ei, SAPFA, aveau să dispară cât de curând şi că bine făceam că profitam acum, că aveau să-mi dea mâncare caldă şi nişte haine decente. Şoferul mi-a zis că dacă aveam nevoie să rămân gravidă ca să mă fac doică, el era dispus să-şi ofere serviciile. Atunci am înţeles că nu era totul pierdut şi că, aşa cum arătam, se mai găseau încă bărbaţi care să mă placă. N-am reuşit însă să rămân gravidă. Probabil că n-a fost momentul potrivit, ţinând cont de perioadele mele de călduri, încă nu-mi era foarte clar mecanismul. La sediul SAPFA am stat câteva zile. Acolo au venit nişte jandarmi şi mi-au făcut acte în regulă,

în schimbul unor informaţii sanitare cu privire la amicii mei boschetari. Când m-am întors la marginea căii ferate pentru a le arăta cât de curată şi de bine îmbrăcată eram, n-am mai găsit nici urmă de boschetar, ci doar nişte cenuşă şi nişte resturi de haine calcinate. I-am căutat peste tot, dar pesemne că plecaseră de-a lungul liniei de tren, aşa cum îi auzisem adeseori zicând. Pe mine, capătul liniei de tren mă făcea să visez cu ochii deschişi. M-am aşezat acolo, lângă calea ferată, şi am încercat să reflectez la viitorul meu. Mi-am zis că dacă nu reuşeam nimic prin intermediul lui Edgar, aveam s-o pornesc şi eu de-a lungul liniei de tren, pentru că la capătul ei treţDuia negreşit să fie un câmp şi ceva copaci. Seara, la sediul SAPFA, erau tot mai mulţi oameni care se întruneau şi discutau aprins, o dată chiar m-au întrebat dacă nu puteam să ascund nişte arme sub saltea, fiindcă pe mine nimeni nu m-ar fi bănuit de nimic. Mi s-a părut că e ceva necurat la mijloc. Apoi au venit jandarmii şi au închis definitiv sediul SAPFA. N-au găsit armele, dar au culcat la pământ câţiva oameni, în faţa porţii, iar pe mine m-au luat pe sus, pentru încălcarea bunelor moravuri. Aveam totuşi acte în regulă... Când i-am văzut pe acei oameni murind, ceva parcă s-a rupt în mine, am început să scot nişte urlete care-mi veneau din străfundul pântecului, ca atunci când mi-au murit copiii. Jandarmii au vrut să-mi tragă câteva scatoalce, dar i-am văzut cum încremenesc, cu ochii holbaţi. M-am zărit în oglinda retrovizoare şi mi-am dat seama

că-i înspăimântam, faţa mi se făcuse din nou ciudat de roşie, cu un nas cât pumnul şi urechile exagerat de mari. Jandarmii n-au mai îndrăznit să mă atingă, iar la scurt timp am fost mutată într-o ambulanţă. Podoaba capilară mi-a căzut complet la azil, dar puteam să mă joc cu urechile aşa cum făceam odinioară, din cochetărie, cu şuviţele de păr. Nimeni nu vroia să se ocupe de mine. Nu mai puteam deloc să merg în poziţie verticală şi dormeam în propriul caca, îmi ţinea cald şi îmi plăcea cum miroase. M-am împrietenit cu mai multă lume. Nimeni de acolo nu vorbea, toţi urlau, cântau, aveau bale la gură, mâncau stând în patru labe şi alte chestii de-astea. Ne distram copios. Nu mai era nici un *psihiatru* pentru că într-o zi jandarmii îi săltaseră pe toţi, iar trupurile câtorva dintre ei putrezeau chiar acolo, în curte - ştiu că se auziseră nişte împuşcături. O ţineam tot într-un chef, pe cuvântul meu, nu venea nimeni să ne sâcâie. în ceea ce mă priveşte, aveam când şi când ca un fel de străfulgerare, îmi ziceam că ar trebui să-l caut pe Edgar. Problema era că porţile fuseseră ferecate cu lanţuri şi că nu mai aveam nimic de mâncare. Unora dintre noi începviseră să le chiorăie maţele. Eu, cu rezervele mele, mă descurcam, însă îi vedeam pe câte unii cum mă ţintuiau cu acea privire a peştilor piranha din canal. Mi s-a făcut frică. Atunci am preluat iniţiativa. M-am dus să adulmec trupurile din curte şi totul mi s-a părut în regulă. Erau calde, fragede, cu nişte viermi mari şi albi care-ţi umpleau gura cu o zeamă dulceagă.

Toţi ceilalţi, sau aproape toţi, mi-au urmat exemplul. Mă duceam în fiecare dimineaţă şi-mi băgăm botul în vintrele leşurilor, care erau partea cea mai bună. Mă delectam cu acea hrană fojgăi-toare, colcăindă, după care stăteam sa mă prăjesc la soare. Ăsta era micul meu dejun. Nimeni nu mai venea atunci să mă deranjeze. Doar câţiva slăbănogi care ţineau neapărat să ne strice cheful ridicau braţele spre cer şi cădeau în genunchi, spunând că vom înfunda iadul pentru faptele noastre. Printre ei l-am recunoscut pe propovăduitorul din ziua în care avortasem. El nu m-a recunoscut. începeau să fie cam mulţi cei care nu mă mai recunoşteau. M-am hotărât să mă spăl din când în când, la singura chiuvetă un-<^*c* mai picura puţină apă. Ca să ajung acolo, trebuia să îmbrâncesc şi să muşc în dreapta şi-n stânga, dar după ce am reuşit să-i sperii pe toţi, m-am putut bucura de o oarecare linişte. Aşa am ajuns să găsesc nişte cărţi în spatele plăcilor de faianţă ciobite din dreptul chiuvetei, apoi şi în alte locuri - o adevărată epidemie, până şi în salteaua mea erau vreo câteva. Iniţial am încercat să le mănânc, dar erau uscate ca iasca. Trebuia să mesteci la ele ore în şir. Tot smulgând foile ca să văd ce se putea face cu ele, am dat peste numele lui Edgar. Văzusem de atâtea ori acel nume pe afişele mele, aşa că mi-a fost uşor să-l recunosc. Prezenţa lui m-a intrigat, te pomeneşti că se vorbea şi despre mine acolo. La început mi-a fost greu, dar mi-am amintit destul de repede, formele celorlalte litere mi s-au conturat rapid

în minte. Edgar - vă spun doar atât - era făcut cu ou şi cu oţet. M-am apucat să citesc toate cărţile pe care le găseam, asta mă ajuta să îmi omor timpul şi să mai uit de foame, pentru că leşurile nu ţinuseră nici ele prea mult. Acum stăteam toată ziua în fund, ascunsă în pod, iar noaptea dormeam pe o saltea nu foarte murdară, pe care o găsisem sub scară. Mă odihneam, părul îmi creştea din nou. Uneori, dimineaţa mă ridicam prea repede şi mă izbeam cu capul de scară, aveam din nou tendinţa de a sta pe labele din spate. în-tr-una din seri, pe când citeam, au încercat să mă prindă. Nu mai era nimic de mâncare în azil, iar în amintirea lor probabil că rămăsesem destul de apetisantă. Nu mă mai văzuseră însă de multă vreme şi trebuie să spun că, la rândul meu, slăbisem binişor. în fruntea lor era propovăduitorul. Când m-a zărit în semiîntunericul din pod, s-a lacut alb la faţă. *„Vade retro! Vade retrot* a strigat el. Probabil că în cele din urmă mă recunoscuse. Am înţeles că nu mai arătam atât de apetisant încât să mă mănânce pe loc şi că aş face bine să profit de asta ca s-o şterg, înainte ca totul să se transforme într-un măcel organizat. M-am năpustit în curte şi am descoperit că din nou fugeam mai repede în poziţie verticală decât în patru labe, şi că ţâţele nu mi se mai bălăbăneau în toate direcţiile. Luasem cu mine o carte, pe care o duceam în dinţi, dar iată-mă reuşind s-o ţin şi în mână - respiram mai bine aşa. M-am ascuns în fostul *oficiu* al psihiatrilor, iar acolo am găsit un halat alb, cu care m-am îmbrăcat.

Asta mi-a răscolit amintirile, nostalgia vremurilor apuse aproape că mi-a umplut ochii de lacrimi, în buzunarul halatului erau o bancnotă de douăzeci de euro şi nişte chei. Aşa am putut desfereca porţile de fier, *incognito,* de îndată ce s-a făcut noapte. Trupul inert al propovăduitorului era agăţat de grilajul porţii, individul se prăbuşise acolo, terminat de foame. Mi-a fost milă de el. L-am tras afară şi l-am lăsat Ia vedere, în piaţeta din faţa unei biserici - m-am gândit că poate cineva îl va recunoaşte. A avut o ascensiune frumoasă după aceea, o să vedeţi cum, şi niciodată nu mi-a mulţumit. La urma urmelor, i-am salvat viaţa. A doua zi, am găsit într-un coş de gunoi un ziar, în care Edgar era felicitat pentru decizia şa de curăţare a azilului cu jeturi generoase de *napalm.* Aerul mirosea în continuare ciudat, firele de cenuşă zburau prin tot cartierul, asemeni unei ninsori nesănătoase. Vânzătoarea de la care am cumpărat o bucată de pâine era foarte mulţumită, întrucât acel *focar de infecţie* pricinuia numai neajunsuri comerţului din zonă. în capătul străzii, tocmai se lăcea o razie, dar din fericire îmi păstrasem actele, plus că aveam un aer foarte serios în halatul cel alb. Am spus că sunt infirmieră şi m-au lăsat să trec. Puteam din nou să vorbesc, probabil pentru că citisem toate acele cuvinte din cărţi - aveam, cum s-ar zice, antrenament. M-am instalat într-o cafenea şi am terminat cartea pe care o aveam la mine, ascunsă în halat. Era un volum de *Knut Hamsun,* sau ceva de genul ăsta. Povestea despre nişte animale

care dispăruseră, despre balene, despre heringi, apoi despre nişte păduri mari, despre nişte oameni care se iubeau şi despre nişte ţipi răi care le luau toţi banii. Mi se părea o carte bună, ce să zic, dar îmi amintesc că era o frază care m-a cam pus pe gânduri, o ţin minte şi acum pe de rost: *„Apoi cuţitul pătrunde. Servitorul împinge de două ori în el pentru a-l face să străpungă pielea, după care lama cea lungă pare că se topeşte, intrând până la prăsele prin osânza de la gât. La început, vierul nu-şi dă seama ce se întâmplă. Rămâne întins câteva secunde, încercând să se dumirească. Da! El înţelege acum că-l omoară şi prinde a scoate nişte zbierete înăbuşite, până ce puterile îl părăsesc'".* M-am întrebat ce era ăla *vier,* simţeam cum mă ia cu transpiraţii reci pe spinare. Am preferat să râd, pentru că altfel aş fi vomitat. Cei din cafenea s-au uitat la mine pieziş, fiindcă aveam un râs ciudat şi au încercat să vadă ce carte citeam. Mi-am dat seama că era mai bine să mă debarasez de ea. De altfel, fraza aceea mi se părea un picuţ cam *subversivă,* cum se spunea în ziarul pe care-l citisem. Atunci mi-a venit o idee. Mi-am zis că n-aveam decât să-i duc cartea lui Edgar ca să iau parte şi eu la marea lui campanie sanitară, că aveam să văd care-i situaţia şi că poate el avea să-mi ofere ceva de lucru. Am găsit uşor Serviciul de Cenzură, era chiar lângă Palat. Ce-i de-acolo au părut foarte plictisiţi de cartea mea. Nimeni nu-l cunoştea pe *Knut Hamsun,* iar eu nu puteam să le dau prea multe informaţii. Atunci au chemat un

Superior. Eu vroiam să-l cheme pe Edgar, dar mi-au zis că nici vorbă să-l deranjeze pentru atâta lucru. Asta m-a cam jignit. Superiorul avea un aer încă şi mai plictisit. A zis că acel *KnutHamsun* nu era, la drept vorbind, un tip foarte uşor de înţeles, dar că nici nu se putea spune că ar fi un duşman al Social-Franc-Progresismului. Şi alte lucruri pe care nu le-am priceput prea bine... Apoi a zis că samavolnicul regim intelocratic, capitalist şi multietnic îi decernase *Premiul No-bel,* sau ceva de genul ăsta, lui *Knut* acela, şi că asta reprezenta o dovadă irefutabilă de subversi-vitate. Aşa a tranşat Superiorul situaţia, hotărând, în deplină cunoştinţă de cauză, trimiterea cărţii la crematoriu. Mi s-a părut că a fost deosebit de i eficient. I-am spus-o şi lui, iar el m-a întrebat ce făceam în seara aceea. Am dedus că mă aflam într-o perioadă bună. Toată după-amiaza mi-am pe-trecut-o într-o cameră de hotel, încercând să mă aranjez, dar orice dregeam se strica la loc. îmi spuneam că prin intermediul Superiorului voi putea cu siguranţă să ajung până la Edgar. Seara, la întâlnire, Superiorul a părut un pic dezamăgit când m-a văzut. M-a invitat la restaurant, dar am trecut repede peste chestia cu masa. Superiorul mă privea într-un mod ciudat. Când am ajuns la el acasă a avut, cum s-ar zice, un mic blocaj, iar asta l-a supărat atât de tare, încât m-a dat afară. Mă durea din nou foarte rău mijlocul. Tentativa de a ajunge la Edgar eşuase. M-am întors printre ruinele azilului şi am găsit o altă carte care, deşi arsă pe jumătate, putea încă reprezenta un

pericol, dacă începea pe mâinile cui nu trebuia. Titlul cărţii nu mi-l mai amintesc. La Serviciul de Cenzură, deşi nu mai fusesem decât o singură dată până atunci, au părut brusc că erau sătui de mine până peste cap - unul dintre ei chiar se ţinea de nas. Abia dacă au catadicsit să arunce o privire înspre carte, după care au vrut să mă expedieze de-acolo. Atunci am apelat la arma secretă. Le-am zis că eu eram muza lui Edgar, că pe afişele electorale se afla chipul meu. Toată lumea a izbucnit în hohote de râs. Superiorul a apărut imediat, pentru a vedea ce era cu gălăgia aceea. Angajaţii i-au explicat, râzând pe înfundate. Din-tr-o dată Superiorul s-a luminat la faţă, m-a privit în ochi şi a spus că sigur că da, că mă recunoştea foarte bine, chiar dacă nu mă mai aranjasem în tot acest timp. în uniformă şi cu caschetă cum era, nici eu nu-l recunoscusem pe domnul care mă scosese dintre câini, la Aqualand - pe descoperitorul meu, într-un fel. Cât ai clipi, angajaţii erau toţi cu nasul în dosarele lor. Superiorul m-a dus la Palat. Edgar a părut încântat să mă vadă, mi-a strâns mâna şi le-a expediat pe cele două maseuze. A ordonat să mi se pună la dispoziţie una dintre camerele centrale ale Palatului. Apoi au venit nişte ziarişti şi mi s-a dat să învăţ pe dinafară un text în care explicam cât bine îmi făcuse Edgar şi cum mă ajutase el să-mi reiau cariera de actriţă. Erau şi camere de televiziune şi tot. Peste noapte, în condiţiile în care a doua zi trebuia să încep repetiţiile pentru o reclamă în locul unei actriţe vinovate de *înaltă trădare,* am

avut din nou nişte junghiuri teribile în şale şi mi-am zis că nu era a bună, că o luam de la capăt exact în momentul în care îmi găsisem şi eu o nouă slujbă. De dimineaţă, întreaga mea podoabă capilară zăcea pe pernă. Mi-am zis atunci că până aici îmi fusese, că nu putea fi decât cancer, că mă confruntam cu o *dezvoltare anarhică a celulelor,* deoarece nu trăisem *în armonie cu trupul meu* pe cât ar fi trebuit. Am vrut s-o şterg pe furiş, dar am descoperit că uşa camerei era încuiată. Când gorilele lui Edgar au venit să mă ia la studioul de televiziune, au cam strâmbat din nas văzându-mă în ce stare eram; până şi ei au înţeles imediat că n-aveam cum să dau bine ca muză.
„Pentru o lume mai sănătoasă", a mormăit Edgar când m-a văzut. A pus să fie chemat un doctor, iar acesta m-a întrebat dacă mă plimbasem pe lângă *Goliat,* nici măcar nu ştiam despre ce era vorba. Era noua centrală nucleară, construită din ordinul lui Edgar. Am spus doar că lucrasem într-o parfumerie, iar Edgar a întrebat dacă nu cumva din cauza produselor chimice... Subiectul părea să-l intereseze pe Edgar. Doctorul a spus că-i posibil, dar numai în doze foarte mari, că nimic nu era sigur şi că, în orice caz, asta presupunea nişte costuri inacceptabile. Edgar a spus că ar fi totuşi nostim dacă închisorile ar putea fi transformate în coteţe de porci, că cel puţin s-ar obţine nişte proteine mai ieftine.

Doctorul şi Edgar au dat-o apoi pe glume. Eu, una, n-am înţeles niciodată nimic din politică. Tot ce ştiu este că eram foarte bucuroasă că încăpusem pe mâna unui doctor care părea a fi deosebit de priceput, la preţurile care sunt... Edgar a apăsat pe butonul unui interfon şi ghiciţi pe cine am văzut apărând? Pe directorul parfume-riei! Purta o caschetă neagră şi era încă şi mai umflat ca înainte. Din păcate, nu m-a recunoscut. Probabil că a fost o gravă neînţelegere, pentru că m-a dus într-o celulă de închisoare foarte rece, unde noapte de noapte auzeam tot felul de urlete care nu mă lăsau să dorm. Mirosea urât acolo, înăuntru. Am început din nou să nu mă mai pot ridica şi să scot acele ţipete din pântec, nu mă puteam nicicum abţine. Chestia cea mai rea era că nu vedeam nici o rază de soare, cât era ziua de lungă. După foarte mult timp, n-aş şti să spun cât, au venit după mine. Edgar în persoană, împreună cu toate gorilele sale. Erau un pic ciupiţi, mie aşa mi s-a părut. îi însoţeau şi câţiva dintre dulăii de la Aqualand, dar toţi m-au salutat cu entuziasm, chestie care m-a uns la suflet. Gorilele mi-au pus un căpăstru şi m-au tras după ei până sus. Ia Palat, în vreme ce Edgar cânta nişte cântecele deocheate de toată pomina, era dat naibii, ce să mai! Eu nu mai puteam deloc să merg - din cauza foamei, fără îndoială. Am ajuns într-o sală mare, puternic luminată, în care mai mulţi oameni dansau. în tavan erau candelabre şi nişte picturi în genul celor care se fac astăzi pretutindeni, dar eu n-aveam ochi decât

pentru platourile cu gustări şi pentru supierele mari, aburinde. Când m-au văzut, cu toţii au scos strigăte de uimire, s-au oprit din dansat şi s-au strâns în jurul meu. Mirosea frumos, a Yerling, toate acele persoane erau foarte elegante şi foarte bine îmbrăcate. Câteva doamne în toalete de la Loup-Y-Es-Tli spuneau că Edgar avea întotdeauna nişte idei sublime pentru petrecerile sale; apoi se lăsau pe spate, suspinând zgomotos. Un domn a ajutat o fată să încalece pe mine, iar eu, slabă cum eram, a trebuit să străbat sala în lung şi-n lat, în cruciş şi-n curmeziş, cu fata aceea murind de râs pe spinarea mea. Toată lumea aplauda, eram pentru prima dată regina unui bal, dar mie tot la mâncare îmi stătea gândul. Din fericire, tânăra fată era atât de beată, încât, din cauza hâţâniturilor, a vomitat până la urmă pe parchet, iaşa că am putut şi eu să gust ceva; mă rog, înţelegeţi. Atunci a fost un delir, oamenii râdeau atât de tare, încât orchestra nici nu se mai auzea, apoi au început să-mi arunce bucăţi de cerb fript, felii de carne de girafă, boluri întregi cu icre negre, prăjituri cu sirop de arţar, fructe exotice... şi mai ales trufe, sunt foarte bune trufele. Ce petrecere! Trebuia să mă las pe labele din spate şi să întind gâtul, în fine, lăceam eforturi serioase pentru a reuşi să mă hrănesc, dar asta era regula jocului. Ne distram copios. Şampania pe care mi-o turnau pe gât mă cam ameţea şi m-a făcut să devin sentimentală, am plâns de atâta recunoştinţă faţă de toţi acei oameni care-mi dădeau să mănânc. O doamnă cu o foarte frumoasă rochie

din voal azuriu, de la Gilda, m-a strâns în braţele sale şi m-a sărutat pe amândoi obrajii - plângea în hohote şi-mi murmura nişte fraze incoerente, ce n-aş fi dat să le înţeleg! Ne tăvăleam împreună pe jos, ce să mai, părea că ţine foarte mult la mine. Scena m-a emoţionat atât de tare, încât lacrimile îmi curgeau acum şuvoi, de multă vreme nu mai primisem asemenea dovezi de afecţi-pne. *„Uite că plânge! Uite că plânge!"* a zis doamna, cu glas înecat. Atunci, celelalte persoane au făcut un cerc în jurul meu, orchestra cânta dansul răţuştelor sau ceva de genul ăsta - în orice caz, o chestie retro. Se poate spune că oamenii aceia foarte şic ştiau să petreacă. Pe jos era plin de icre negre şi de ouşoare de prepeliţă zdrobite, lumea aluneca pe ele valsând. Edgar pusese pe o fată să se dezbrace şi ţinea morţiş să-i miros fundul: zbanghiu a fost de când l-am cunoscut. Apoi, orchestra s-a oprit brusc din cântat, iar una dintre gorile a pus mâna pe braţul lui Edgar Edgar s-a ridicat în picioare cu greu, după care şi-a luat dintr-o dată un aer solemn şi a spus: *„Dragi prieteni, este miezul nopţii"*. Cu toţii au început atunci să urle, de ziceai că venise sfârşitul lumii, nu alta; apoi însă au prins să se îmbrăţişeze, să se sărute, până şi eu m-am trezit că aveam ruj peste tot, de la Yerling, de la Gilda şi cljiar de la Loup-Y-Es-Tu, se vedea că nu eram oriunde. S-au auzit cele douăsprezece bătăi de clopot de la catedrala ce fusese înălţată din ordinul lui Edgar, în locul Arcului de Triumf. Apoi au pocnit din nou dopurile de la şampanii. Eu,

una, nu mai puteam să beau, începuse să mi se facă rău, după îndelungata perioadă de privaţiuni din închisoare. Alunecam pe mâzga aceea de pe parchetul ceruit, veneam tot în nas, raşche-tându-mi ţâţele de podea; lumea râdea, dar nu mai eram atracţia principală a petrecerii, se vedea că se cam plictisiseră de mine. Edgar a adus-o apoi pe cea de-a doua vedetă a spectacolului. Mi-am zis atunci că uite, măcar o dată nu mai cădea tot pe mine măgăreaţa. Mă bucuram că în acel moment nu mai eram atât de sexy; aşa de obosită mă simţeam, că n-aş mai fi fost în stare de nimic. Fata aceea foarte drăguţă pe care o adusese Edgar chirăia şi se zbătea întruna. N-a rezistat prea mult, era doar o puştoaică. După ce s-au amuzat cu ea în fel şi chip, a început să umble bezmetică prin sală, în patru labe, cu ochii daţi peste cap - din cauza oboselii, fără îndoială. Lipsa de obişnuinţă... Cunoscându-l pe Edgar, ştiam că fata n-avea să plece cu mâna goală; m-am dus la ea s-o consolez, dar gura mea nu vroia să scoată nici un sunet articulat. Una dintre gorile a dus-o pe puştoaică într-o încăpere alăturată, l-am văzut pe tip distrându-se puţin cu ea şi trăgân-du-i apoi un glonţ în cap. Purtarea lui m-a decepţionat. Bine că nu l-a văzut Edgar, că s-ar fi îngroşat gluma! După aceea au fost aduse alte câteva fete - şi chiar şi câţiva băieţi - ca să petreacă alături de noi. Parchetul care la început aluneca îngrozitor se făcuse lipicios din cauza sângelui, măcar acum îmi puteam ţine ceva mai bine echilibrul. Mi-era milă de băieţi, ei nu sunt
116
prea obişnuiţi cu asemenea lucruri, aşa că m-am apucat să-i rod legăturile unuia dintre ei, pe ca-re-l uitaseră într-un colţ; nimeni nu-l mai băga în seamă, iar săracul urla ca din gură de şarpe, a-vând băgată în fund o chestie care ardea, sau ceva de genul ăsta. Ar fi fost mai bine să mă abţin. N-o să vă vină să credeţi, dar un tip m-a văzut lângă tânărul acela şi a început să-mi facă nişte treburi foarte urâte. Vroiam să-i explic că se înşela, că nu eram deloc ceea ce credea el - dar în zadar. Pentru îndărătnicia mea, am încasat şi câteva lovituri de bici, dar astea mai mergeau, căci acum aveam pielea tare. în momentul în care toată lumea părea că se distrează mai bine ca oricând, orchestra s-a oprit iarăşi din cântat. L-am văzut intrând pe murabitul meu, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu hainele sale de sălbatic, ca pe vremuri, dar cu un ten foarte deschis. Când priveai mai de aproape, vedeai totuşi că produsele pentru albirea pielii de la Loup-Y-Es-Tu nu erau încă perfect puse la punct, epiderma era toată scorojită. Murabitul a spus: *„Căiţi-vă, fraţii mei!"* şi a plimbat un fel de spirală mare din aur pe deasupra întregii asistenţe. Atunci toată lumea s-a lipit cu burta de podea, femeile au început să se târască înspre murabit pentru a-i săruta poalele hainei, în vreme ce alte persoane erau scuturate de tremurături. Ar fi fost foarte impresionant dacă liniştea ar fi rămas desăvârşită, ca în catedrale; numai că mie îmi chiorăia burta din cauza chestiilor pe care le mâncasem, era jenant, îmi venea să intru în pământ de ruşine.
117

Spre norocul meu, era acolo o tânără care fusese atârnată de păr de unul dintre candelabre şi care făcea încă şi mai mult zgomot decât mine, îşi vărsa maţele şi tot, ne distrasem bine cu ea. în marea lui bunătate, murabitul s-a dus să o dea jos pe sărmana fată şi să le binecuvânteze pe alte câteva care zăceau întinse pe podea, apoi a făcut un semn să se cureţe totul şi a zis: *„Mergeţi acum la casele voastre, fraţilor, reculegeţi-vâ pentru acest mileniu al treilea care începe şi rugaţi-vă ca duhul Spiralei să-l călăuzească întru preafericire pe binecuvântatul nostru conducător^.* L-am văzut pe Edgar aplecându-se şi sărutându-i murabitului poala hainei, apoi apucând în mâini enorma spirală aurie şi ridicând-o deasupra capetelor mulţimii. După aceea, cu un singur gest, Edgar i-a expediat pe toţi acei oameni care stăteau prosternaţi, în ţinute de seară. Murabitul avansase binişor de când îl văzusem ultima dată, la parfumerie. E adevărat că atunci când îl cunoscusem eu, se întâlnea deja, în *loft*-ul său din cartierul african, cu cele mai de seamă personalităţi politice. Câteva femei de serviciu, cu figuri adormite, au venit cu nişte mături şi nişte găleţi. îl auzeam pe murabit discutând cu Edgar în legătură cu o ceremonie la catedrală -bietul Edgar, n-avea să poată dormi prea mult. Se crăpa de ziuă, lumina zorilor dădea nişte sclipiri încântătoare parchetului şi poleielilor din aur, pe mine, una, contemplarea răsăritului de soare mă tulbura teribil. Una dintre femeile de serviciu m-a găsit în dosul unei draperii şi a întrebat: *„Cu*

asta ce mai facem, domnule Edgar?" Edgar, care a iubit întotdeauna poporul, a găsit de cuviinţă să răspundă: *„E cadoul meu de Anul Nou pentru personalul de la Palat.* Am văzut cum femeia se luminează la faţă - trebuie spus că sărmana era numai piele şi os. *„Vai, vă mulţumesc, vă mulţumesc, domnule Edgar!'"* a zis ea. Eram pregătită să-mi vând scump pielea, păi nici chiar aşa, drept cine mă luau ei? Am început să grohăi ameninţător şi l-am văzut pe murabit întorcând capul către mine. *„Stai puţin, Edgar,* a zis el, râzând, *unde ai găsit dumneata un porc, când vremurile sunt aşa cum sunt?' „Ştii cum e,* a răspuns Edgar, *am şi eu relaţiile mele."* Amândoi au izbucnit în râs. *„Serios, acum,* a şoptit Edgar - dar eu aveam urechea fină -*, e un caz destul de interesant, poate un efect al centralei Goliat sau un cocteil de diverse tâmpenii, ar trebui să-i pun pe oamenii mei de ştiinţă să vadă despre ce-i vorba. îţi dai seama ce posibilităţi se deschid, pe termen lung?'* Edgar a început din nou să râdă, dar murabitul a luat dintr-o dată o figură gravă. *„Am mai văzut eu vrăjitorii de genul ăsta, la mine în ţară",* a zis el. *„Fii serios,* a spus Edgar, *doar n-o să ne întoarcem de unde am plecat, spirala este Tamestatul poporului."* Şi a dat-o din nou pe glumă. *„N-are nici o legătură cu spirala", a* zis murabitul, foarte serios. S-a apropiat de mine şi m-a mângâiat cu blândeţe pe şorici. *„Ce mai faci, puicuţo?"* m-a întrebat el, cu voce tare. Mi-am dat seama că mă recunoscuse, chestie care mi-a mers la inimă. *„O să ţi-l*

prezint într-o zi pe patronul de la Loup-Y-Es-Tu, a continuat murabitul către Edgar, *pregăteşte-te să ai o surpriză." „Urăsc surprizele,* a zis Edgar, cu o figură plictisită, *dar îmi place când cineva mă uimeşte; dacă reuşeşti s-o faci, voi pune să fii numit comandor al dreptcredincioşilor, în locul imbecilului ăluia de TrambuUn, numai lasă-mi mie purcica asta, că mă distrează."* După care, n-o să vă vină să credeţi, cei doi înalţi demnitari au prins să mă scarpine împreună pe spinare; murabitul îi promitea lui Edgar nişte caltaboşi excelenţi din Antile, Edgar îi promitea murabitului postul de mai-mare peste drept-cre-dincioşi, dar nici unul dintre ei nu-şi lua mâna de pe mine. Eram extrem de flatată. *„Am să ţi-o aduc înapoi",* a zis în cele din urmă murabitul şi i-a făcut lui Edgar ceva, nu ştiu, o chestie cu podul palmei, cert e că Edgar a rămas ca împietrit şi mi-a dat drumul la codiţă. Am plecat, foarte mândră, cu murabitul. Dintre cei doi, îl preferam totuşi pe el.

„îţi zisesem să mai treci pe la mine, mi-a spus murabitul când ne-am aşezat pe bancheta din spate a maşinii sale cu şofer, *uită-te în ce hal eşti acum.!"* Ce-i drept, îmi era un pic ruşine. Am ajuns la el acasă - îşi luase un *loft* mai mare, în cartierul oamenilor de afaceri -, iar pe mine m-a instalat într-o cameră numai a mea, la etaj, reco-mandându-mi să nu fac caca peste tot. în zilele care au urmat, murabitul n-a făcut altceva decât

să-mi prepare unguente, să mă maseze din cap până-n picioare şi să-mi dea să beau tot felul de licori. Pentru mine a pus să fie uciși şi cei din urmă rinoceri din Africa, întrucât avea nevoie de praful acela obţinut din cornul lor; vă daţi seama cât trebuie să fi costat. Mă făcusem verde, apoi vânătă, dar murabitul era în continuare nemulţumit, coada mea răsucită ca un tirbuşon se atrofia încetul cu încetul, însă urechile şi rătul rămâneau tari pe poziţii. în ceea ce mă priveşte, mă lăsam cu totul în voia lui - el mă hrănea, mă adăpostea, mă alinta, ce vreţi mai mult? M-am apucat să devorez cărţile murabitului, una după alta, dar erau de-a dreptul înfiorătoare, nu vorbeau decât despre zombi, despre oameni transformaţi în fiare sălbatice, despre misterele nedesluşite de la Tropice, se petrec tot felul de lucruri prin părţile acelea. Probabil din cauza climei, în orice caz, murabitul se distra copios vă-zându-mă cum mai buchiseam, ne-am apropiat din ce în ce mai tare. O chestie bună e că mi-am recăpătat treptat capacitatea de a articula şi, astfel, am putut sta împreună la taclale. Eram, ca să zic aşa, mai bine, părul îmi creştea din nou pe cap, aproape că reuşeam să merg în poziţie verticală, aveam iarăşi cinci degete la labele din faţă. Prietena murabitului devenise însă un pic geloasă şi-i spunea acestuia că sigur o să aibă probleme cu SPA-ul - celebrul Serviciu pentru Protecţia Animalelor - dacă va mai ţine mult în casă o asemenea vietate. Prietena murabitului nu era alta decât doamna aceea destul de în vârstă care

fusese amica clientei mele asasinate, acea doamnă care plângea întruna în părculeţ, dacă vă amintiţi. Doamna se consolase rapid cu murabi-tul cel negru, care pe deasupra mai era şi bărbat. Hotărât lucru, năravurile se schimbă şi ele destul de repede! Prietena murabitului îi spunea acestuia că SPA-ul devenise o instituţie foarte influentă; în plus, se părea că unei foste actriţe, prietenă de-a lui Edgar, i se dăduse pe mână Secretariatul Secţiei de Moravuri din cadrul Ministerului de Interne şi că nu era de glumă cu ea. *Jn vremurile de azi,* spunea doamna, cu mâhnire în glas, *apărătorii drepturilor omului înfundă puşcăria."* Murabitul îi spunea în şoaptă ' să vorbească ceva mai încet şi se uita în jur, neliniştit. *Jn orice caz,* zicea el apoi, cu o voce răsunătoare, *scumpul nostru Edgar a găsit o modalitate radicală pentru a scăpa de toată acea mascaradă!"* Şi se uita la mine cu o privire, cum s-ar zice, îngrijorată, mă ungea la inimă când îl vedeam atât de preocupat de soarta mea. Murabitul muncea pe brânci pentru a găsi un *antidot.* Era convins că aveam ceva anormal, chestie care nu putea să nu mă neliniştească şi pe mine. Şi apoi toate acele substanţe pe care mă punea să le înghit... Cu siguranţă că nu erau bune pentru sănătate. Murabitul zicea întruna că o să reuşească el să descopere ceva, că o să înţeleagă ce se întâmplă şi că, în disperare de cauză, ştia el cui să mă adresez. Doamna însă vroia cu orice preţ să scape de mine, iar asta foarte repede. Trebuie spus că de când începusem să stau din

nou în două picioare, să vorbesc şi toate celelalte, murabitul şi cu mine ne reluasem zbenguielile de odinioară. Murabitul îi spunea doamnei că eram *o fiinţă excepţională,* vă daţi seama cum îi pica. Din păcate, perioada aceea de fericire n-a durat prea mult, niciodată n-am avut noroc, într-o dimineaţă, ne-am trezit în *loft* cu un comando de la SPA, iar murabitul şi prietena sa au fost arestaţi. Comandor al dreptcredincioşilor a fost numit Trambulin. Ştiu asta pentru că el a fost cel care s-a ocupat de mine în continuare. Trambulin, pot acum să v-o spun fără nici un fel de risc, este nebunul acela din ziua în care am avortat, tipul pe care l-am scos din azil şi aşa mai departe, vă cam daţi seama cine sunt cei care ne guvernează. Edgar părea că nu prea mai are nici un cuvânt de spus, cred că Trambulin nu-i ierta faptul că intenţionase să pună un negru în fruntea catedralei, sau cam aşa ceva. în orice caz, nu prea mai vedeai negri pe străzi, iar despre soarta murabitului nu mai ştiam nimic. Trambulin a încercat cu mine toate metodele, arătându-se în continuare sceptic. în zadar îl asigurase Edgar că nu eram ceea ce păream a fi - Trambulin nu vroia să-l creadă. Zicea că aşa ceva nu era, Doamne iartă-mă, cu putinţă! Am îndurat chiar şi nişte şedinţe de exorcizare. Mă trosneau pe spinare cu spirale şi cruci, întreaga catedrală era rezervată numai pentru amărâta de mine; au trecut a-poi la bice şi la alte alea, oprindu-se doar atunci când li se părea că înfăţişarea mea se schimba puţin în bine. Ieşeam de acolo complet zdrobită.

Tot ţinând-O pe-a lui, Edgar a căzut până la urmă în dizgraţie; cred că aşa se explică de ce Tram-bulin l-a internat la nebuni - vă amintiţi că s-a vorbit mult despre boala psihică a lui Edgar. Se pare că necheza întruna şi că nu mai mânca decât iarbă, stând în patru labe. Bietul Edgar! în fine, după aceea ştiţi ce-a urmat. A izbucnit războiul, cu toate ale lui, apoi au fost epidemia şi vremurile de foamete. în tot acest timp am stat ascunsă în cripta catedralei, vă închipuiţi ce-ar fi fost dacă m-ar fi găsit. Pe piaţa neagră, fiecare kilogram al meu ar fi făcut pe puţin cinci mii de euro şi nu mă laud când spun asta. Când am ieşit din ascunzătoare, toată lumea mă uitase; în orice c;az, nu ştiu ce s-a ales de Trambulin şi de ceilalţi, de multă vreme nu mai citesc ziarele. Lucrurile se mai liniştiseră, simţeai asta pe străzi. Nu ştiam încotro s-o apuc. Singura adresă pe care-o ţineam minte, în afară de cea a lui Honore - doar nu vă imaginaţi că m-aş fi putut întoarce la Honore?! -, era a murabitului. M-am dus şi am sunat la uşă. Ei bine, n-o să vă vină să credeţi, era acolo, împreună cu doamna. Păreau amândoi teribil de îmbătrâniţi. Murabitul avea pe piele un fel de excrescenţe albicioase, nişte gâlme care-i dădeau aerul unui bătrân elefant. După privirile lor mi-am dat seama că arătam din nou bine - fâ-ră îndoială, datorită acelei îndelungate perioade de linişte petrecute în criptă. Se uitau la mine de parcă m-aş fi întors de pe lumea cealaltă. Murabitul m-a strâns în braţe, dar m-a implorat să-i las acum în pace, fiindcă el, unul, nu mai putea

face nimic pentru mine. Mi-a dat o adresă unde să mă duc. Era a directorului de la Loup-Y-Es-Tu.

Directorul de la Loup-Y-Es-Tu m-a primit cu foarte multă căldură când i-am spus că veneam din partea murabitului. Era, într-adevăr, foarte chipeş, mai chipeş chiar şi decât Honore. M-a mirosit puţin sub noadă, în loc să-mi strângă mâna, dar altminteri era extrem de şic, foarte elegant ca bărbat, foarte bine îmbrăcat şi tot tacâmul. Mi-a spus că auzise adeseori vorbindu-se de mine şi că ştia despre problemele mele. M-am simţit uşurată că nu trebuia să-i mai povestesc nimic, întrucât arătam destul de în formă în momentul acela, dar mă temeam că asta n-avea să dureze prea mult. Directorul de la Loup-Y-Es-Tu m-a servit cu un *Bloody Mary* şi mi-a explicat că asemenea stări apăreau şi dispăreau, că într-o zi erai ca toată lumea, iar a doua zi te trezeai răgind sau nihăind, depinde, dar că prin voinţă te puteai menţine pe linia de plutire. Directorul de la LGup-Y-Es-IVi mi-a mai explicat că în cazul său reuşise să stabilească un ritm în funcţie de fazele Lunii. Nu mă gândisem niciodată la asta. Apoi m-a întrebat ce făceam în seara aceea. Se vedea că mă găsea apetisantă, iar el era atât de frumos, atât de amabil, credeam că visez. Mi-a zis că, de când îl reconstruiseră, cheiul Senei era splendid sub lumina lunii şi că ştia el un restaurant bun în zonă. Mi-a aruncat un zâmbet larg. Avea doi sublimi canini albi, de o lungime impresionantă şi

nişte mustăţi subţiri şi aurii, care se prelungeau până la urechi. Frumuseţea lui m-a dat literalmente pe spate. Seara, târziu, cum ne plimbam noi aşa pe cheiul Senei, directorul de la Loup-Y-Es-Tu (numele lui mic era Ivan) s-a aplecat dintr-o dată spre mine şi mi-a spus, oarecum gâfâind: *„Pleacă! RepedeT* Ne simţisem foarte bine până atunci, nu înţelegeam ce i-a venit. Când am văzut însă ce mutră avea, mi-am luat imediat picioarele la spinare. M-am ascuns după un copac şi m-am uitat în continuare de-acolo, mă durea sufletul să las baltă un asemenea tip. Directorul de la Loup-Y-Es-Tu s-a aşezat pe o bancă şi şi-a apucat capul în mâini. Părea foarte obosit. A stat aşa o bună bucată de vreme. Luna a ieşit dintre nori (ihiar deasupra ruinelor fostului Pont-Neuf, era un tablou încântător. Pe apă tremurau zig-zag-uri de lumină albă, iar *arcele bufante,* sau ce-or fi fost, care rămăseseră încă în picioare în partea dinspre insulă, străluceau puternic pe fundalul întunecat al cerului. Nu mai ieşisem de mult pe malul apei. Palatul fusese distrus în întregime, dar toate acele bolţi uriaşe năruite unele peste altele, toate acele statui culcate la pământ şi toată acea structură piramidală ce se deslușea prin spărtura uriaşă din zid - toate aveau un farmec aparte, după părerea mea, lumina lunii le dădea un aer impresionant, totul era alb şi cretos. Brusc, aproape că-l uitasem pe Ivan al meu. Am auzit ca un fel de ţipăt dinspre bancă. Ivan era în picioare, privind ţintă către lună şi arătându-i ameninţător pumnul. Am încremenit. Apoi Ivan s-a

prăbuşit în patru labe. Spinarea i s-a arcuit. Hainele i-au plesnit în spate, iar prin crăpătura lor s-a ivit o blană gri, stufoasă, după care trupul său a prins a se lăţi, făcând să explodeze cusăturile de la mâneci şi de la umeri. Chipul lui Ivan era complet deformat, prelung şi colţuros, balele şi dinţii îi sclipeau ameninţător, iar părul de pe cap îi crescuse în plete dese, ce-i acopereau umerii în întregime. Luna se cuibărise în ochii lui Ivan, scăpărându-i printre pleoape ca un fulger alb şi rece. îmi dădeam seama că suferă, bietul de el, îl auzeam cum respiră. Degetele i se înfipseseră în pământ, chircite, retezate parcă de la mijloc, erau încleştate în ţărână, pHne de noduri şi gheare. Mâinile lui Ivan păreau că nu se pot desprinde de sol şi, în acelaşi timp, parcă vroiau să sfâşie pământul, săi scoată măruntaiele. Ivan a scuturat violent din umeri şi toată partea din spate a trupului s-a mişcat ca un copac smuls din rădăcini, încălţările i-au explodat, iar mâinile sale au prins să sfârtece glodul, împroşcând cu bulgări în toate direcţiile. Apoi Ivan s-a urnit din loc, aşa cum s-ar rostogoli o stâncă. A început să înainteze, era imens şi-şi răsucea gâtul înspre lună. Ceva a urlat în trupul său, era un urlet care-i urca din pântec, aşa cum mi se întâmpla şi mie când simţeam apropierea morţii. Luna a pălit. Ruinele din jurul nostru au rămas stană de piatră, dacă pot spune aşa, iar undele apei au încremenit. Ivan a urlat din nou. Sângele mi-a îngheţat în vene, îmi era cu neputinţă să mă mişc. Nici măcar nu-mi era frică - inima şi toţi muşchii parcă-mi

paralizaseră. Simţeam cum urletul lui Ivan înmărmurise întreaga fire, ai fi zis că toată istoria lumii, nu ştiu cum să spun, tot ceea ce ni se întâmplase nouă vreodată se sugrumase în urletul acela ca într-un laţ. Deodată a apărut cineva. Ivan a sărit ca ars. Acel cineva fusese contrariat de ceea ce auzise, se simţea în aer excitaţia lui. Apoi nu s-a mai simţit nimic. O străfulgerare de groază şi gata. Nici măcar un strigăt. Ivan dansa acum în jurul cadavrului. Era foarte ciudată scena aceea, cu un Ivan atât de săltăreţ, atât de zglobiu sub razele lunii, rotindu-şi spre cer coada lui argintie, ca pe o morişcă de artificii ale bucuriei. Masa enormă a trupului său şi durerea primilor paşi fuseseră înlocuite de spectacolul blănii lui selenare, al muşcăturilor sale experte, al zbânţu-ielilor lui sălbatice, al rânjetelor lui largi şi albe. în momentul acela, m-am îndrăgostit de el lulea. Nu îndrăzneam încă să ies din ascunzătoare, am aşteptat mai întâi să se sature. Când l-am văzut lingându-se pe bot şi curăţindu-şi labele acolo, pe malul apei, şi când mi-am dat seama că băuse aproape tot sângele, am început să mă apropii încetişor. Ivan m-a zărit imediat. *„Ia te uităr* a zis el. Am dedus că puteam să mă duc mai aproape. I-am prins capul în mâini şi l-am sărutat în dosul urechilor, erau moi şi calde locurile acelea. Ivan s-a culcat pe pământ, răsucindu-se cu burta în sus, iar eu l-am scărpinat pe piept şi m-am întins deasupra lui, sorbindu-i cu nesaţ mirosul îmbătător. L-am sărutat pe gât, pe bot, i-am lins dinţii, i-am muşcat limba. Ivan râdea fericit şi

mă lingea peste tot, se încorda sub mine, iar eu mă răsuceam, trăgându-l deasupra mea, am început să gemem împreună de fericiţi ce eram. Apoi Ivan s-a aşezat în fund, iar eu m-am întins între labele sale. Am rămas aşa foarte multă vreme, simţind cum pluteam de fericire. Din când în când, mă ridicam în coate şi mă uitam la el; îi zâmbeam, iar el îmi zâmbea la rândul său. Ivan era argintiu din cap până-n picioare, avea o figură prelungă, deopotrivă fermă şi delicată, un bot viril, puternic şi elegant, nişte labe lungi, flocoa-se şi un piept foarte lat, acoperit de o blană mătăsoasă. Ivan era *întruchiparea frumuseţii.* A început să se crape de ziuă, iar în momentul acela, Ivan a adormit cu botul pe labe. Am rămas lângă el, ca să-l veghez; dacă cineva ar fi trecut pe a-colo, ar fi putut crede că eram cu câinele meu, un câine foarte mare. Gândul acesta mă făcea să zâmbesc, mă înduioşa. Soarele îi dădea Senei sclipiri aurii, în vreme ce luna dispărea treptat de pe firmament. Ruinele Palatului se învăluiseră într-o ceaţă gălbuie şi simţeai cum peste toate se lăsa un fel de pulbere foarte fină, o pulbere de lumină care cobora încet peste pământ. Cioburile rămase pe structura piramidală străluceau atât de tare, că nici nu le puteai privi, ascunzând grinzile ca sub o poleială de aur. L-am simţit pe Ivan mişcându-se şi atingându-mi genunchii. Mi s-a părut foarte ciudat faptul că soarele avea asupra lui un efect, cum s-ar zice, atenuant, că îi ştergea de pe chip trăsăturile care-l întunecau, că-i topea sclipirea sălbatică a ochilor, că-i micşora

urechile şi făcea să-i dispară blana. Ivan strălucea, aproape că nici nu-l mai puteai distinge în haloul acela care-l învăluia, care-l dizolva; am crezut că avea să mi se topească treptat în braţe, aşa că am început să strig şi l-am strâns cu putere la piept. Totul, însă, cu foarte mare grijă. Soarele a ajuns în dreptul zidurilor care mai rămăseseră în picioare din vechea catedrală, iar strălucirea razelor sale s-a mai domolit. Ivan a ridicat capul şi am văzut că-şi recăpătase chipul de om. S-a sculat apoi în picioare şi mi-a întins mâna. *„Să mergem",* a zis el. Era gol-puşcă, iar eu râdeam ca o apucată. Am mers pe jos până la el acasă, bine că nu era prea multă lume pe străzi. Oricum, după povestea cu Edgar, lumea se obiş-n\ţise cu grozăvii şi mai mari. Atunci a început perioada cea mai frumoasă a vieţii mele. Mă doare sufletul acum, când îmi amintesc. Bietul Ivan! Am rămas împreună mai multe luni, în apartamentul său. De fiecare dată când era lună plină, Ivan ieşea să mănânce ceva. Mi-a arătat cum să-mi reglez propriul ritm în funcţie de fazele Lunii, dar reuşeam mult mai greu decât el, cred că Ivan avea asta în sânge. Bănuia că ritmul meu hormonal încurca puţin lucrurile, nu ştia foarte exact cum stătea treaba în cazul femeilor. Totul era însă să-ţi aduni întreaga voinţă. Când mă săturam să mai flu scroafă - fie că asta durase prea mult, fie că, dintr-un motiv sau altul, nu era momentul potrivit - mă închideam

în camera noastră şi făceam exerciţii de respiraţie, concentrându-mă la maximum. Asta încerc să fac şi astăzi ca să scriu mai frumos, ca să ţin mai bine stiloul, dar de când a murit Ivan reu-şesc tot mai rar. La urma urmelor, de ce m-ar mai deranja acum că sunt purcică? Mă simt foarte bine aşa, nu mă mai întâlnesc cu nimeni, în afară de câţiva congeneri, iar ideea de a mă întoarce în oraş mă oboseşte din start. Momentele cele mai bune cu Ivan erau atunci când intram în călduri. Aveam grijă să nu ţipăm prea tare, pentru a nu ne auzi vecinii, dar ce ne mai distram! Ivan mă iubea la fel de mult şi ca fiinţă omenească, şi ca scroafă. Zicea că era extraordinar cu două feluri de-a fi, că parc-ar avea două femele la preţ de una singură, ce mai râdeam! Ivan îşi lăsase baltă afacerile pentru a se bucura din plin de viaţă alături de mine, vânduse Loup-Y-Es-l\i firmei Yerling, aşa că ne scăldam în aur. Mă îmbrăca în cele mai frumoase rochii. Făcuse chiar şi o donaţie enormă către Guvernul Cetăţenilor Liberi pentru reconstruirea celebrului Pont-Neuf, în amintirea primei noastre nopţi. Ieşeam adeseori să ne plimbăm pe acolo, atunci când arătam destul de prezentabilă pentru oamenii de pe stradă. Mă simţeam teribil de mândră de fiecare dată când vedeam numele lui Ivan pe plăcuţa de pe Pont-Neuf. Din păcate, podul n-a fost niciodată terminat; numai Ivan putea să ajungă pe malul celălalt, luându-şi un avânt zdravăn, în nopţile cu lună plină. Era foarte puternic! O mare parte din banii săi au fost deturnaţi, lucru

care a provocat un scandal uriaş, însă Ivan a declarat că nu-l interesa treaba asta şi că podul arăta foarte bine aşa cum era. Lumea n-a mai ştiut ce să creadă, trebuie spus că pentru trafic nu era deloc comod, numai că Ministerul a avut fericita idee de a folosi spărtura din vechiul Palat pentru a construi o autostradă orăşenească. Mă rog, asta strica un pic peisajul, iar Ivan chiar s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să intervină, numai că opţiunile sale din ultima vreme îl făceau să nu mai aibă aproape nici un contact cu viaţa mondenă sau politică. Prin urmare, a lăsat totul baltă, consacrându-mi-se în întregime. Când şi când, în ieşirile noastre către Pont-Neuf, întâlneam pe drum câţiva *paparazzi;* Ivan nu-mi dădea voie să le citesc articolele, întrucât se părea că nu erau prea drăguţi cu mine, fotografiile lor nu mă avantajau deloc şi mă mai făceau şi *scroafă umflată,* ne prăpădeam de râs amândoi. Nici nu ştiţi cât de puţin îmi păsa atunci de toate acele lucruri. Dacă cei din jur erau invidioşi pentru faptul că celebrul Ivan de la Loup-Y-Es-Tu lăsase totul pentru o scroafă umflată, era treaba lor, n-aveau cum să înţeleagă. Mai ales că tot atunci am aflat din ziare şi despre moartea murabitului. Câţiva experţi analizaseră vechile creme pentru albirea pielii de la Loup-Y-Es-Tu, iar Ivan era cum nu se poate mai bucuros că ieşise oarecum din peisaj. A aranjat să se muşama-lizeze întreaga poveste, prin relaţiile sale de la Minister şi i-a dăruit toate acţiunile lui de la Yer-ling bătrânei prietene a murabitului. Am început

,r
să călătorim. Uneori era un pic mai complicat, întrucât, din cauza schimbărilor de climă, a mâncărurilor exotice, a aparatelor de aer condiţionat, a musonilor sau mai ştiu eu a cui, nu reuşeam să-mi păstrez o formă suficient de omenească pentru a putea ieşi din camera noastră de hotel. Era însă foarte excitant să rămânem închişi acolo amândoi, întinşi în spatele pânzelor subţiri care ne apărau de ţânţari, în vreme ce ziariştii e-miteau cu privire la absenţa noastră supoziţii dintre cele mai ţăcănite. Până la urmă, ne-am luat inima în dinţi şi am ieşit. Ivan, care era celebru odinioară pentru excentricităţile sale, mi-a pus la gât o zgardă cu diamante şi ne plimbam aşa împreună, el în picioare, eu în lesă; eram purceaua particulară a lui Ivan, aşa cum alţii au un pekinez sau un boa. La Paris n-am fi putut face asta niciodată, Ivan ar fi avut foarte mari probleme cu SPA-ul. Aş fi riscat să mă trezesc luată de lângă el şi băgată într-o cocină, sau chiar mai rău. Prin urmare, stăteam cât mai mult în străinătate. Era mai practic şi pentru nopţile cu lună plină, deoarece chinezii sau negrii nu au un recensământ exact, aşa cum au parizienii. Din păcate, atunci când cretinii ăia de Cetăţeni Liberi s-au supărat pe lumea întreagă din cauza ideilor lor de *autarhie* comunitară - bine că Ivan vân-duse la timp Loup-Y-Es-Tu! -, am fost nevoiţi să ne întoarcem la Paris. Viaţa a devenit ceva mai complicată, deoarece toţi oamenii pe care Ivan îi cunoştea în guvern au fost băgaţi la închisoare, după care a venit perioada aceea a Marilor

f

Procese, în sfârşit, vă amintiţi. Noii Cetăţeni au vrut să termine lucrările de reconstrucţie a celebrului Pont-Neuf şi au încercat să ne rechiziţioneze, la fel ca pe toată lumea, pentru muncă obligatorie în folosul comunităţii. Au blocat majoritatea conturilor bancare ale lui Ivan şi au venit să sune direct la uşa noastră. Am crezut că visăm. Bine că Ivan păstrase destui bani în casă pentru a-i unge pe toţi, altfel ne-ar fi înhăţat ca pe nişte şobolani. Din cauza acestor emoţii, sau nu ştiu de ce, îmi menţineam forma porcină trei sferturi din timp. Am devenit din ce în ce mai discreţi. Nu era rău, chiar deloc. Rămâneam în frumosul nostru apartament, nimeni nu venea să ne mai sâcâie, mai ales că Ivan îşi făcuse relaţii noi. Ivan îmi procura fructe şi legume printr-o reţea de pe Internet camuflată în bancă de date culturale; piaţa neagră funcţiona bine. Pentru el cumpăra carne roşie, astfel că puteam trăi într-o perfectă *autarhie.* Trebuia doar să avem puţină grijă când sunau la uşă comisionarii; de obicei, mă ascundeam în camera din spate. Petreceam nişte zile absolut delicioase. în zori, când oraşul încă dormea, ne trezeau întâlnirea de cald şi rece a Soarelui cu Luna şi foşnetul stelelor care treceau în partea cealaltă a lumii. Ivan mă lingea în dosul urechilor, se posta apoi la fereastră ca să respire aerul proaspăt, după care îmi făcea la mixer sucul de cartofi, în vreme ce eu leneveam încă în pat. Ne dezmierdam unul pe celălalt. Apoi, când cerul era auriu pe de-a-ntregul, ieşeam pe verandă să ne bucurăm de soare şi ne tăvăleam

puţin pe jos, iar de-a lungul zilei făceam mai multe sieste, fericiţi ca nişte necuvântătoare sadea. Iniţial ne mai comandam câteva cărţi şi ziare, dar apoi am renunţat şi la ele. Brusc, nu ne-am mai ferit atât de tare, iar atunci a început să se vorbească despre seria de crime de pe cheiul Senei. Ne gândeam că în toată debandada aceea, nimeni nu va lua în seamă câteva cadavre în plus, numai că măgarii de Cetăţeni se descurcau destul de bine, organizându-şi o poliţie teribil de eficientă. Cred că ceea ce îi intriga era felul în care fuseseră sfârtecate cadavrele. Am citit după aceea articolele, vorbeau despre *Maniacul din nopţile cu Lună plină* sau chiar despre *Marea Bestie,* ce ziceţi de chestiile astea? Erau, bineînţeles, şi unii care s-au dus acolo ca să-şi caute *mântuirea* sau *izbăvirea,* dar inclusiv ei au fost omorâţi cât ai clipi. Cetăţenii nu glumeau cu asemenea lucruri. în articolele decupate pe care le-am păstrat pot fi văzute capetele cadavrelor desprinse complet de trup, aşa cum numai Ivan ştia s-o facă. Cel puţin, victimele n-aveau timp să sufere. Anchetatorii au pierdut mult timp căutând arma crimei, evident că ei nu puteau accepta povestea cu fiara, vă daţi seama, de nu ştiu când nu mai fuseseră văzute animale sălbatice în inima Parisului. *Raţionalitatea* este pierzania oamenilor, ascultaţi ce vă spun. Noi am aflat despre tot acel scandal de la unul dintre comisionari. Ivan a hotărât s-o facă pe mortul în casă, dar atunci au început într-adevăr neplăcerile. Prima lună plină, cel puţin, ne-a pus la grele încercări

pe amândoi. Ivan se învârtea ca un leu în cuşcă şi nu-mi mai adresa nici un cuvânt. Am dat drumul la televizor pentru a încerca să mă gândesc la altceva, dar degeaba, cu coada ochiului mă uitam în continuare la Ivan. L-am văzut aşezându-se în fund în faţa ferestrei şi privind ţintă înspre lună. Eu mă uitam mai ales la părul lui, căci el era întotdeauna primul semn. Şi iată, părul a început să-i bată în cenuşiu, de parcă brusc ar fi fost cu zece ani mai bătrân. Apoi toată podoaba capilară i s-a zbârlit şi o blană deasă i s-a iţit pe gât, printre nasturii de la cămaşă, pe obraji, pe dosul palmelor. *„Puţină voinţă, Ivanr* am articulat eu. Costumul de la Yerling i-a plesnit în spate - gata, îl ^cuse praf şi pe ăsta! Spinarea i s-a arcuit îngrozitor, ca la un dromader. După care, povestea binecunoscută: labele care i se îngroşau, ghearele, urechile ascuţite, dinţii din ce în ce mai lungi - nu mă puteam obişnui deloc cu un astfel de tablou, vă jur. înfâţişarea lui Ivan, în asemenea momente, era de-a dreptul şocantă. Apoi Ivan mi-a aruncat o privire ca de nebun, făcân-du-mă să simt un fel de arsură în pântec; nu mai văzusem aşa ceva decât în miez de noapte. *„Să sunăm repede la Bip Pizza",* mi-am zis atunci şi am dat fuga la telefon. Bine că numerele astea cu trei cifre le ţii minte uşor, uneori e o chestiune de viaţă şi de moarte. Groaza m-a llcut să rostesc cuvintele salvatoare. *„Alo,* am ţipat eu, o *pizza pe Quai des Grands-Arlequins, la numărul* 7, *repedea* Ştiam că cei de la *Bip Pizza* vin în mai puţin de douăzeci de minute. Au fost cele mai

lungi minute din viaţa noastră de cuplu. Mă în-cuiasem în cameră şi îl auzeam pe Ivan zgâriind cu ghearele uşa şi urlând, apoi plângând aşa cum numai lupii ştiu s-o facă şi blestemând Pământul în lungi tremolouri guturale. Suferinţa lui era insuportabilă. M-am concentrat foarte tare, încercând să-mi păstrez calmul, nu era momentul să mă pierd şi eu cu firea. Apoi am deschis încetişor uşa de la cameră şi am început să-i vorbesc, pentru a-l linişti. Am ieşit, în sfârşit, în vârful picioarelor. Ivan nu mă slăbea o clipă din ochi. M-am apropiat încetişor de el şi, la fel de încetişor, i-am prins capul în mâini. Când stă în fund, Ivan îmi ajunge până la umeri. I-am simţit spinarea tresărind cu putere, ca străbătută de un fior, iar în ochi i-am văzut, preţ de o clipă, o sclipire oarecum omenească; apele tremurătoare ale irişilor săi îi trădau durerea pricinuită de în-frânarea instinctului. Mă uitam în ochii lui Ivan şi vedeam cum dragostea lupta împotriva foamei. Am început să-i vorbesc din nou, cu blândeţe. I-am vorbit despre stepă, despre zăpezile de vară din taiga, despre pădurile din Galia, despre Gevaudan, despre colinele basce, despre stânele din Cevennes, despre ţinuturile sălbatice ale Scoţiei, apoi despre ploaie şi despre vânt. I-am făcut lunga listă a fraţilor săi morţi, cu numele fiecărei haite. I-am vorbit despre ultimii lupi, aceia care trăiesc ascunşi printre ruinele din Bronx şi de care nimeni nu îndrăzneşte să se apropie. I-am vorbit despre visele copiilor, despre coşma-rele oamenilor mari şi despre Pământ. Nu ştiam

de unde-mi veneau toate astea, erau nişte lucruri pe care le descopeream undeva, în străfundul meu, laolaltă cu cele mai dificile, cele mai necunoscute cuvinte. De-aia şi scriu acum, pentru că-mi amintesc de tot ce mi-a dat Ivan în seara aceea şi de tot ce i-am dat eu lui. Ivan a gemut încetişor, s-a strâns ca un covrig şi aproape că a adormit. Vedeam cum îi treceau visele pe sub pleoapele mătăsoase. Apoi luna a smuls parcă ceva dintre noi, am simţit asta până în adâncul pântecului. încăperea devenise toată albastră, sub lumina acelei luni ajunse la zenit. Ivan a sărit brusc în picioare. A auzit cum sângele îmi gâlgâia în vene, a simţit mirosul muşchilor mei încordaţi, mi-a văzut carotida zvâcnindu-mi sulb pielea gâtului. Irişii săi galbeni s-au despicat în două. Vocea i-a urcat într-un urlet prelung, după care şi-a cambrat toţi muşchii, pregătindu-se să sară. Blana de pe spate i s-a zbârlit ca o perie, iar coada i s-a făcut băţ. Vedeam cum nervii, fibrele, venele i se întindeau pornind de la gât şi până pe labele noduroase. *„Asta e,* mi-am zis, *o să fie o moarte frumoasă."* în acel moment, s-a auzit soneria de la intrare. Ivan a şovăit puţin, după care a întors capul spre uşă. Nici n-am avut timp să-l salut pe bietul comisionar, că pizza a şi sărit cât colo. Apoi, sângele nu s-a mai putut deosebi de sosul de tomate. Mi-am zis că, în mod clar, livrarea la domiciliu era o chestie foarte practică.
După aceea, aveam să ne comandăm în mod regulat, de fiecare dată când era lună plină.

:m
tb

Eu mâneam pizza, iar Ivan se ocupa de comisionar. Pentru a evita mirosurile, Ivan trebuia să devoreze tot, aşa că se făcuse un pic mai rotofei, era foc de drăgălaş. Ca să fim siguri că nu ni se va da de urmă, am apelat la toate pizzeriile din oraş - la *Speedo Pizza, Mobylette Pizza, Flash Pizza, Vroum-Vroum, Pizza, Solex Pizza* şi mai câte altele. De fiecare dată comandam la o adresă fictivă, căci Ivan închiria în prealabil câte o garsonieră, sub un nume fals. O altă problemă o constituia debarasarea de vehiculele comisionarilor, dar pentru asta aveam la dispoziţie Sena. Aşteptam nopţile fără lună şi bâldâbâc cu ele în apă! Trăiam o viaţă cu adevărat aventuroasă, eram noii *Bonnie and Clyde.* Pe de o parte, ne bucuram de un trai cotidian cât se poate de agreabil, cu un apartament superb, cu dragoste şi toate celelalte, iar apoi, o dată pe lună, puneam la cale un nou şiretlic, cu situaţii mereu diferite, cu noi şocuri senzoriale, cu mirosuri inedite, cu gusturi dintre cele mai exotice. în urma catastrofei de la Los Angeles, Parisul a fost invadat de o nouă varietate de emigranţi, care se specializaseră cu toţii în *fast-pizza* şi care, după spusele lui Ivan, erau de-a dreptul delicioşi, având grăsime din belşug şi lăsându-ţi în gură o uşoară aromă de Coca-Cola; Ivan, probabil că dintr-un snobism de clasă, a fost întotdeauna un mare a-mator de *iunk food.* în ce mă priveşte, simţeam totuşi o uşoară plictiseală şi aşa se face că am început să mă uit din ce în ce mai des la televizor. *Fiinţa care vă lipseşte* m-a tulburat foarte tare.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Ivan, care detesta chestiile acelea lacrimogene. Emisiunea avea un succes considerabil pentru că vorbea despre cei care dispăruseră în vremea Războiului şi a Marilor Procese. La un moment dat, a apărut pe ecran şi maică-mea, de care uitasem cu desăvârşire. Ea, însă, nu. Ţinea în mână câteva numere din *Aces-ta-i Parisul* şi din *La fel ca noi,* în timp ce pe fundal se succedau nişte fotografii cu mine şi cu Ivan. Maică-mea plângea în hohote, abia se mai înţelegea ce spune, zicea că m-a recunoscut şi că vroia s-o revadă pe scumpa ei fetiţă. Apoi, spre marea mea derută, ecranul a fost ocupat în întregime de nişte fotografii cu mine când eram • mică, ba chiar şi de nişte poze cu maică-mea în timp ce mă alăpta. Ivan se tăvălea pe jos de râs; dacă ar fi ştiut, săracul, unde avea să ne ducă toată povestea asta!... Mama a zis că taică-meu murise în război, am făcut un efort teribil ca să-mi amintesc de el; apoi a spus că ea trăia de azi pe mâine, nemaiavând nici o slujbă, că ajunsese, cum s-ar zice, în stradă şi că nu vroia decât să-i dau un semn de viaţă. Comentatorul a insistat îndelung asupra relaţiei mele cu Ivan, spunând că bogaţii se hrăneau din sudoarea noastră, că ne vor lua şi pielea de pe noi şi că nu ne vor lăsa decât ochii, ca să avem cu ce plânge. Am crezut că Ivan o să se sufoce de râs. După ce a reuşit totuşi să se calmeze, am încercat să discut cu el la rece despre toate acele lucruri, dar Ivan a zis că maică-mea nu vroia decât să obţină nişte bani. A fost pentru prima dată când ne-am certat. Ivan
susţinea că era foarte puţin probabil ca acea casă de la ţară a maică-mii, cumpărată cu câştigul de la Loto, să fi fost distrusă în timpul războiului, că maică-mea nu ajunsese deloc în stradă şi că sigur mai avea ea ceva bănuţi puşi deoparte, în ceea ce mă priveşte, trebuie să spun că fusesem şocată de povestea de la televizor, nu ştiu de ce, poate pentru că o revăzusem pe mama, poate din cauza acelor fotografii cu mine când eram mică sau poate pentru că mă văzusem pe ecran, în fundal, aşa cum eram în prezent. N-am suportat ca Ivan să vorbească aşa. I-am spus că habar n-avea ce înseamnă să fii sărac şi să suferi de foame, şi alte asemenea absurdităţi; mă doare sufletul când mă gândesc că m-am putut supăra pe el doar pentru atâta lucru. în momentul acela nu ştiam cât de numărate erau clipele de fericire pe care le mai aveam de trăit împreună. Ivan s-a îmbufnat şi a declarat că era oricând dispus să-i trimită maică-mii bani, dar că o eventuală întâlnire cu ea ne-ar fi expus la nişte riscuri incalculabile. Ivan ştia prea bine că Cetăţenii vroiau, de fapt, să-i vină de hac, iar tot acel tărăboi de la televizor îl neliniştea, era convins că o împingeau pe maică-mea în faţă pentru a scoate, cum s-ar zice, lupul din bârlog. Pe mine mă podideau lacrimile când îl auzeam vorbind aşa, atât de logic şi de rece. Ivan mi-a explicat că emisiunea aceea aranja pe toată lumea, deoarece lăsa să se creadă că acuzaţii de la Marile Procese puteau fi încă în viaţă, eu însă n-am înţeles niciodată nimic din politică, strigam întruna că nu

era vorba decât de maică-mea şi de mine. Ivan nu se punea nici o clipă în locul nostru, maică-mea, taică-meu şi cu mine locuiserăm ani întregi într-un bloc amărât din Garenne-le-Mouille, habar n-avea Ivan cum era acolo... Povestea cu maică-mea îmi stătea ca o piatră pe inimă. Ideile mi se învălmăşeau în cap, nu reuşeam să mă calmez şi să mă gândesc la ce era de făcut. Acum mă vedeam la televizor în fiecare seară. O voce spunea că încă nu-i dădusem mamei mele nici un semn de viaţă, în timp ce pe ecran apăreau o fotografie cu mine când eram fetiţă, o fotografie cu mama la Garenne-le-Mouille, iar apoi, nişte poze cu mine şi cu Ivan. Muream de ruşine când vedeam câtde urâtă eram acum, iar pe de altă parte, mu-reain de ruşine că maică-mea reuşise totuşi să mă recunoască. E o chestie mare instinctul ăsta matern - *vocea pântecului,* cum i se mai spune. Ivan se făcea negru de furie când mă vedea cum reacţionez şi-mi spunea că eram mult mai proastă decât ar fi putut crede cineva. Ţipam unul la altul ca nişte apucaţi. Ivan pleca noaptea de-acasă şi bântuia pe străzile Parisului, nu ştiu prea bine ce făcea, dar întotdeauna se întorcea beat şi cu hainele ude. Singurele noastre momente de reală înţelegere rămăseseră cele în care ne ocupam de comisionarii cu pizza. Detectivii de la *Fiinţa care vă lipseşte* erau tot mai aproape de noi, am fi putut să fim ceva mai discreţi cu adresa de pe Quai des Grands-Arlequins, numai că eu, trebuie să recunosc - şi mă doare sufletul când îmi a-mintesc! -, am sunat de mai multe ori în timpul

emisiunii, aşteptând să mi-o dea pe mama la telefon şi închizând întotdeauna în ultimul moment. Astăzi mă întreb dacă nu cumva tocmai acele apeluri repetate i-au ajutat să ne localizeze. Pe post se difuzau înregistrările cu «/o-urile mele mereu întrerupte, chestie care mă culpabi-liza îngrozitor, apoi îi vedeam cum se jucau cu fizicul meu complicat, pentru a mă face antipatică în ochii lumii. Mama a apărut de mai multe ori la rubrica *Sunt vii,* plângând şi repetându-mi întruna numele. Era destul de dureros, credeţi-mă. Pe ecran afişau cu roşu un fel de scor, niciodată audienţa nu fusese atât de mare. Ivan a aruncat televizorul în Sena şi ne-am hotărât să ne mutăm. Numai că Ivan iubea mult prea mult Sena, n-am fost atât de înţelepţi încât să plecăm din Paris. Graniţele erau închise, dar am fi putut măcar să ne ducem undeva, la ţară. Am fi fost şi astăzi împreună. Noul apartament pe care ni-l aleseserăm era pe malul celălalt al Senei, în apropiere de fostul pod Mirabeau. Detectivii de la *Fiinţa care vă lipseşte* ne-au pierdut pentru moment urma, după care - dată fiind scăderea audienţei, întrucât vedeta emisiunii era acum mama directorului de odinioară al lanţului de par-fumerii - ne-au lăsat pur şi simplu în pace şi nu s-a mai vorbit despre noi aproape deloc. De maică-mea n-am mai auzit nimic. Mă simţeam ca într-o vacanţă. Aveam grijă să urmăresc în continuare emisiunea la televizorul portabil din Mercedes, ca să văd dacă mama fostului meu director va reuşi să-şi reîntâlnească fiul, dar altminteri.

relaţia mea cu Ivan reintrase, cum s-ar zice, pe făgaşul cel bun. Am avnt parte din nou de câteva momente de fericire împreună. Apoi lucrurile s-au precipitat. în ziua mutării eram, bineînţeles, un pic agitată, nu-mi place când trebuie să ies din vizuină; în momentul respectiv arătam ca o scroafă sadea, cu rât, cu copite la cele patru picioare şi cu şalele pliate la orizontală, ce să mai deghizezi?! Ivan a fost nevoit să mă bage într-un sac, numai că eu, ca purcea, sunt foarte cla-ustrofobă, îmi era imposibil să stau acolo. De îndată ce am ajuns la destinaţie şi Ivan a parcat Mercedesul, am sărit ca arsă afară din sac, nu m-am mai putut abţine. Fuseserăm cât de cât pre-, cauţi şi fâcuserăm toată mişcarea pe înserat, când lucrurile capătă contururi neclare; probabil însă că vreunul dintre vecini ne-a văzut totuşi şi ne-a denunţat, altfel nu-mi explic. SPA-ul a venit peste noi în toiul nopţii. Ghinionul cel mare a fost să se nimerească exact într-o noapte cu lună plină. Ivan tocmai mâncase şi dormea ca un prunc, iar eu moţăiam lângă el, îndopată bine cu pizza. Nu mai ştiu ce formă aveam în acel moment, că am început să le cam încurc, dar când am auzit *„Suntem de la SPA! Deschideţi!",* am simţit cum îmi zbârnâie coada, răsucită ca un tirbuşon cum era. Dacă n-ar fi fost blestemata mea de emotivitate, poate că Ivan ar mai fi trăit şi astăzi, vedeam noi cum ne descurcam. Cei de la SPA au spart uşa şi ne-au încercuit, aţintindu-şi înspre noi mitralierele. Ivan s-a trezit şi şi-a arătat colţii. Celor de la SPA nu le venea să creadă că

un lup atât de mare putea sta împreună cu un porc, şi încă într-un apartament din centrul Parisului. Din comisionar nu mai rămăsese nici o urmă, doar motoreta din stradă, dar nu asta era problema. Măcar dacă am fi închiriat şi în seara aceea o garsonieră, aşa cum făceam de obicei atunci când vroiam să ne fie livrată o pizza!... Cum însă abia ne mutaserăm la noua adresă din apropierea podului Mirabeau, ni se păruse inutil să începem deja să ne ferim. Ce naivi! Comunicam pe muteşte cu Ivan, îi spuneam mai ales să rămână calm, în speranţa că, având burta plină, cel puţin nu-i va mai fi foame şi se va lăsa dus de-acolo fără să opună rezistenţă. Numai că tipii de la SPA nu mai văzuseră niciodată aşa ceva şi se temeau. O femeie în uniformă făcea turul apartamentului şi întocmea un proces-verbal, ştiu că în ziarele de a doua zi s-a putut citi cum că Ivan, fostul patron de la Loup-Y-Es-Tu, lăsase singure nişte animale sălbatice în locuinţa lui din centrul Parisului, iar el fugise cu amanta nu se ştie unde, dovedind prin aceasta depravarea bogaţilor, că doar din cauza lor se umpluseră canalele de crocodili! Ziariştii nu înţeleg niciodată nimic, absolut nimic. Femeia în uniformă şi-a terminat de scris procesul-verbal, apoi s-a uitat spre tipii care-şi ţineau în continuare armele îndreptate către Ivan şi a spus: *„Bun, să începem cu porcur.* Unul dintre ţipi s-a apropiat de mine cu o plasă, iar un altul mi-a aruncat un juvăţ în jurul gâtului. Ivan a sărit imediat. Zgomotul împuşcăturilor s-a întrepătruns cu cel al fălcilor

care sfârtecau în dreapta şi-n stânga. Ivan a avut timp să decapiteze doi sau trei ţipi, după care s-a târât într-un colţ şi a murit. Sufletul meu a murit o dată cu el. Am vrut să mă întind deasupra lui Ivan şi să plâng, dar m-am împiedicat în ochiurile plasei. Cei de la SPA m-au urcat într-o camionetă, după care m-am trezit băgată într-o cuşcă, la grădina zoologică. Am urlat zile în şir. Nu vroiam să mănânc nimic. Vizitatorii îmi aruncau alune şi cartofi prăjiţi, dar degeaba. La un moment dat, uitându-mă pe o foaie de ziar plină de pete de grăsime, am văzut ultima fotografie a lui Ivan. Fusese împăiat şi pus în holul de la intrare al Muzeului de Istorie Naturală. M-am întins pe jos, aşteptând ca moartea să vină să mă ia. îmi .amintesc că nişte copii au aruncat cu petarde printre gratiile cuştii. Veterinarii roiau în jurul meu, mi s-au făcut tot felul de injecţii, iar un mu-rabit care a venit să mă ungă cu nişte creme a spus că niciodată nu mai văzuse un porc într-o asemenea stare. Până la urmă, cred că au zis că-s moartă, aşa că am ajuns într-un camion frigorific, care se îndrepta, bănuiesc, către abator. M-am trezit din cauza frigului. Eram goală complet şi aveam din nou înfăţişare de om. Probabil pentru că ajunsesem la limita suportabilităţii. M-am ridicat şi am apăsat pur şi simplu pe clanţa din interiorul acelui imens frigider. Uşa s-a deschis, am aşteptat până ce camionul s-a oprit la un semafor şi am sărit. Am ridicat capacul de la o gură de canal şi m-am refugiat înăuntru, unde era cald şi unde nimeni nu mă putea vedea. Trebuia

numai să fiu atentă la crocodili. Am găsit un culoar către galeriile subterane şi aşa am ajuns în subsolul Muzeului de Istorie Naturală; ţineam neapărat să-mi iau un ultim rămas-bun de la Ivan. Nu vreau să vorbesc despre acel moment. Apoi i-am dat la mir unei măturătoare de noapte cu propria ei mătură şi i-am furat halatul. Am sunat la televiziune, cerând să vorbesc cu prezentatorul de la *Fiinţa care vă lipseşte.* Le-am explicat că deţineam informaţii cu privire la amanta lui Ivan. Mi-au dat numărul telefonului său de acasă. L-am sunat şi i-am spus cine sunt. Mi-a zis să vin la el imediat. M-am dus, având asupra mea coada de mătură. Eu sunt cea care l-a ucis pe prezentatorul emisiunii *Fiinţa care vă lipseşte.* I-am scotocit prin sertare, până am dat peste adresa maică-mii scrisă pe coperta unui dosar. Am băgat în buzunar toţi banii pe care i-am găsit, iar în zori eram deja în tren.

V' ■ Din precauţie, m-am urcat într-un vagon pentru animale. Acolo, în compania vacilor, m-am simţit ceva mai bine. Am băut şi lapte. M-am relaxat şi am dormit pe săturate; când trenul a ajuns la destinaţie, trupul meu oscila între cele două forme. Atunci când pielea mi se subţia, îngheţam de frig, numai cu halatul pe mine; atunci când se îngroşa, nu mai simţeam nimic. Apoi am văzut că halatul îmi plesnise pe la toate cusăturile. Am luat din fânul vacilor şi am băgat zdravăn la ghiozdan, gândindu-mă la zilele care vor

urma. De cum s-a ^cut noapte, am coborât din vagon şi am zbughit-o către casele de la marginea orăşelului. Fânul pe care-l înghiţisem îmi venea înapoi (fiindcă eu nu ştiu să rumeg şi fânul e destul de greu de digerat), iar de câteva ori a trebuit să mă opresc, fulgerată de nişte colici cumplite. Poate şi unde atât timp nu mai mâncasem nimic... Mi-am dat seama că arătam mult prea rău ca să mă pot întâlni cu maică-mea, mai ales că halatul de pe mine ajunsese în ultimul hal. Niciodată nu i-au plăcut maică-mii chestiile excentrice. Când am dat să intru pe acele străduţe mărginaşe, am văzut câţiva copaci desfrunziţi legănându-se uşor în bătaia vântului. Mi-am zis că o să mai aştept puţin înainte de a suna la uşa Oiaică-mii. Aveam emoţii. M-am apropiat de copaci. Era pentru prima dată când vedeam nişte arbori atât de înalţi şi atât de frumos mirositori. Le-am adulmecat scoarţa, seva sălbatică ce li se strânsese de-a lungul trunchiului, toată acea putere mocnită a iernii. Pământul dintre rădăcinile groase ale arborilor era răscolit, muşuroit, de parcă rădăcinile l-ar fi scormonit dinăuntru, în-figându-se tot mai adânc. Mi-am băgat nasul acolo. Pământul mirosea frumos - a frunze moarte, din toamna ce trecuse - şi se desfăcea în mici bulgări sfarâmicioşi, cu aromă de muşchi, de ghindă şi de ciuperci. Am râcâit, am scurmat, mirosul acela mă făcea să simt cum intră în mine întreaga planetă, amintindu-mi de fiecare anotimp, de zborul gâştelor sălbatice, de ghiocei, de fructe, de vântul dinspre miazăzi... în straturile

humusului regăseai urmele tuturor anotimpurilor, iar ele coborau spre ceva anume, spre ceva care se contura din ce în ce mai clar. Am dat peste o trufă mare, neagră şi gândul mi-a zburat pe dată la acea zi de Sfântul Silvestru din anul 2000, când mâncasem cu zecile, în compania acelor oameni atât de zgomotoşi; apoi imaginea mi s-a şters, am muşcat din trufă, aroma mi s-a mutat din nas înspre fundul gâtlejului şi am simţit că ceea ce înfulecam era pur şi simplu o bucată din Terra. în gură mi-a ţâşnit întreaga iarnă a planetei, brusc n-am mai ştiut nici de mileniul care începuse, nici de tot ceea ce trăisem, ceva parcă s-a strâns în mine, făcându-mă să uit de toate. Preţ de o clipă, mi-am pierdut memoria complet. Am mâncat pe săturate. Trufele aveau parfumul mlaştinilor îngheţate, gustul mugurilor care aşteaptă, chirciţi, venirea primăverii, aroma lăstarilor mustoşi care se opintesc în pământul rece, forţa răbdătoare a grâului abia încolţit, în pântecul meu se lăsase acum întreaga greutate a iernii, dimpreună cu dorinţa de a găsi puţin noroi în care să pot trage un pui de somn, cât mai aveam de aşteptat. Am săpat cu cele patru picioare, am lăcut caca, apoi m-am răsturnat pe spate şi m-am zvârcolit, obţinând o groapă lunguiaţă, plină de râme trezite din amorţeală şi de seminţe de mărul-lupului intrate în germinaţie. Fundul gropii era cald, aburii au început să se ridice de jur împrejurul meu, aşa că m-am răsucit pe burtă şi mi-am culcat capul pe picioarele din faţă. Am stat aşa o bună bucată de vreme, simţind

cum mi se rostogoleau de pe spate zgrunţurii de pământ. Apoi a răsărit soarele, mângâindu-mă pe rât cu lumina lui. Am adulmecat trecerea lunii către partea cealaltă a Pământului; ea stârnea o adiere uşoară în aerul zorilor, însoţită de un miros ca de nisip ud. M-am gândit la Ivan, iar asta m-a făcut să sar din culcuşul meu noroios. O durere violentă mi-a cuprins atunci pântecul, tre-zindu-mă la realitate. M-am temut să nu mă pierd de tot, aşa cum îl pierdusem pe Ivan, şi am zvâcnit cu putere, ridicându-mă în două picioare. Durerea mă copleşea. Fără Ivan, îmi venea foarte greu să continuu. Era mai uşor să te laşi în voia sorţii, să mănânci, să dormi, asemenea lucruri nu cereau nici un efort, doar energie vitală, iar asta aveam din plin în muşchii mei de scroafă, în vulva mea de scroafa, în creierul meu de scroafă - destul cât să trăiesc o viaţă întreagă în noroi. M-am prăbuşit la loc în culcuş. M-am răsucit din nou, în corpul meu, cu acea mişcare a Terrei rotindu-se în jurul propriei axe, am respirat cu şuierul vânturilor venind din cele patru zări, inima mi-a bătut cu puterea valurilor care se izbesc de stânci, iar sângele mi-a curs asemeni zăpezilor rostogolite-n avalanşe. Recunoaşterea copacilor, a parfumurilor, a humusului, a muşchilor de pământ şi a ferigilor mi-a fîîcut muşchii să tresară. Am simţit zvâcnindu-mi în vene chemarea celorlalte animale, lupta pentru supremaţie şi împerecherea, mirosul ispititor al semenilor mei în perioada rutului. Pofta de viaţă îmi clocotea în trup, urca în mine de peste tot.
150
tropăindu-mi în creier ca un galop de mistreţi, străbătându-mi fiecare fibră ca o fulgerare, urca în mine din străfundul vântului, din străvechi-mea vietăţilor de azi ale pământului. Simţeam până în cea din urmă celulă a sângelui meu suferinţa dinozaurilor şi încăpăţânarea crosopteri-gienilor, mă impresiona teribil faptul că o specie a acelor peşti uriaşi supravieţuise până în prezent, acum n-aş şti să vă spun de ce simţeam aşa şi nici cum de ştiam acele lucruri. Nu râdeţi. Astăzi, totul e din nou tulbure în mintea mea. Pe Ivan, însă, n-am putut să-l uit. în fiecare noapte cu lună, chipul său reapare pe cer; în fiecare noapte cu luna plină ca un pântec, mi se redeş-teaptă durerea dragostei mele pentru Ivan; în fiecare noapte cu lună, scroafa se ridică în cele patru picioare şi plânge. De aceea scriu, fiindcă pot să rămân eu însămi, cu durerea mea pentru Ivan. Chiar şi când sunt în pădure, alături de ceilalţi porci, aceştia mă adulmecă uneori cu neîncredere, simţind că înăuntrul meu e cineva care gândeşte în continuare ca un om. Nu sunt la înălţimea aşteptărilor lor. Nu m-am obişnuit pe de-a-ntregul cu stilul lor de viaţă, deşi eu sunt cea care i-a scăpat de principalul pericol care-i pândea. După ce am reuşit să ies din culcuş, mulţumită soarelui care urcase în înaltul cerului şi care mă trăgea, ca să zic aşa, de urechi, după ce am reuşit să uit de mirosurile îmbătătoare şi să revin, cum s-ar zice, cu picioarele pe pământ, am pornit-o spre casa maică-mii. Ajunsă acolo, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Mama îşi
151

construise o mică fermă, unde creştea găini, vaci şi niscaiva porci. Acum câştiga bani frumoşi, se vedea asta cu ochiul liber, avea un BMW nou-nouţ şi un aparat propriu pentru reciclarea apei, iar sigla cu normele SPA era pusă peste tot - şi pe pereţii staulului cu mai multe niveluri, şi pe cei ai abatorului sofisticat, şi pe cei ai boxelor strălucind de curăţenie. Am dat o raită *incognito.* Câţiva porci răscoleau în voie prin mocirlă şi veneau din când în când să mă miroasă, era o plăcere să-i priveşti, bine hrăniţi cum arătau. M-am ascuns în staul şi am făcut un duş sub jeturile laterale pentru igienizare ale mulgătoarei ultimul răcnet. Era o senzaţie pe care o cunoşteam parcă de-o viaţă - deşi, de născut, m-am născut în Garenne-le-Mouille. Miroseam puţin a dezinfectant pentru vaci, dar cu salopeta pe care am găsit-o în staul, atârnată într-un cui, şi mulţumită unui considerabil efort de voinţă, aveam din nou o înfăţişare omenească. Cred că numai gândul la Ivan mă ftcea atât de hotărâtă. Vroiam s-o întreb pe maică-mea dacă dorise într-adevăr să mă revadă sau urmărise doar să obţină nişte bani, vroiam să ştiu dacă Ivan avusese dreptate atunci, înainte de a muri, şi să terminăm o dată cu toată povestea. în ciuda mirosului de dezinfectant pentru vaci, mama m-a primit cu braţele deschise şi m-a întrebat ce mai făcea Ivan. Era neschimbată, părea un pic mai obosită, dar, în acelaşi timp, avea un aer înfloritor, era mai frumoasă, mai durdulie, mai sigură pe ea. Prin ferma aceea, îşi luase, fără îndoială, o frumoasă
152
revanşă în faţa vieţii. I-am spus că Ivan a murit. Mama mi-a zis că m-am schimbat foarte mult şi că abia m-a recunoscut. Apoi m-a întrebat încotro aveam de gând s-o apuc, acum, că Ivan murise, şi dacă-mi lăsase el ceva. Am înţeles că era inutil să mai insist. M-am ridicat în picioare. Mama mi-a zis că bleaga am fost de când mă ştia şi bleaga am rămas, că aş fi putut măcar să mă aleg cu nişte bani şi că n-am ştiut să mă orientez. Mi-a mai zis că dacă am ajuns într-adevăr la sapă de lemn, putea s-o dea afară pe îngrijitoarea de la fermă şi să mă ia pe mine cu jumătate din salariul minim legal, plus masa şi casa asigurate, doar era loc destul în staul. Apoi m-a întrebat dacă vroiam să beau o cafea. Am plecat fără să-i răspund, căci nu mai puteam articula nici o silabă. Odată ajunsă la boxele pentru porci, m-am simţit ceva mai bine; puteam în sfârşit să mă relaxez. M-am întins pe jos, nemaireuşind să mă gândesc la nimic. Mintea îmi era copleşită de mirosuri -un buchet dulceag, plăcut, bogat. Câţiva porci au intrat şi m-au adulmecat, erau nişte masculi castraţi, mari şi destul de simpatici, iar într-un colţ se mai afla o scroafa gestantă, care s-a îmbufnat toată când m-a văzut. Mirosul proaspăt şi intens îmi mergea drept la inimă, mă refugiam, ca să zic aşa, în interiorul lui, mă refugiam în corpul meu masiv, protector, printre celelalte corpuri masive şi protectoare. Mirosul acela mă apăra de toate; îl regăseam undeva, în străfundul memoriei mele, dându-mi senzaţia că mă întorsesem cumva acasă... Apariţia maică-mii.
153

care venise cu raţia de grăunţe, m-a făcut să tresar. A fost foarte mirată să vadă acel porc în plus. Mi-a tras un şut ca să mă întorc cu spatele şi m-a mirosit şi ea, după care pe chip i-a apărut un rictus ciudat. A ieşit val-vârtej, închizând uşa în urma ei. S-a auzit un *clic-clac,* iar aerul s-a umplut de o tensiune teribilă. N-am putut să dorm deloc din cauza acelor unde de angoasă; erau asemeni unor vibraţii care năruiau tot ce însemna echilibru. Congenerii mei se foiau întruna, mirosul lor plăcut şi proaspăt devenise acru, înţesat de hormoni malefici, de stres, de frică. Mirosul se scinda în blocuri izolate, câte un miros în jurul fiecărui porc, râturile lor căutau - pe la colţuri, pe sub uşi - un spaţiu cât de mic pe unde să fugă, fiecare vrând să-i lase celuilalt propriul său miros de victimă. Când am înţeles că turma îl va sacrifica pe cel mai slab, am început să tremur din toate încheieturile. Am raţionat rapid şi mi-am dat seama că trebuia să-mi recapăt înfăţi-şarea de om, numai că, din cauza panicii, nu reuşeam să mă concentrez. Auzeam, simţeam cu fiecare fibră camionul care se apropia; era încă departe, dar mergea foarte repede, venea mâncând pământul, venea să ne ia. Trebuia, prin urmare, să procedăm aşa cum procedează maimuţele sau câinii cei mai inteligenţi, adică să găsim singuri soluţia. Cel care a intuit-o a fost unul dintre masculii castraţi; porcii sunt şi ei foarte inteligenţi. Numai că masculul respectiv nu reuşea să ajungă până la concluzii. Ridica doar râ-tul spre partea superioară a uşii, uitându-se fix

la clanţă. în momentul acela, mi-am amintit de ivăre, zăvoare şi alte lacăte, apoi mi-am adus a-minte de povestea cu camionul frigorific şi de faptul că uşile care par definitiv închise se pot totuşi deschide. M-am apropiat de uşa cu pricina, împingându-i de-acolo pe toţi. Corpul meu de om încerca să se smulgă din corpul meu de porc şi să iasă la suprafaţă; îmi vedeam copita piciorului drept din faţă fremătând, subţiin-du-se şi tendoanele agitându-mi-se sub piele, dar fără să dea nimic la iveală, nici măcar un vârf de deget. Am încercat să trag blestematul acela de ivăr cu copita, cu râtul, dar în zadar, corpul meu nu înţelegea de ce trebuie să se lupte cu o biată piesă de oţel, aşa că se mişca farâ convingere, în vreme ce toţi neuronii mei se chinuiau de mama focului să-mi ţină trează în minte o singurâ idee: *ivărul, ivărul...* Era epuizant să lupţi aşa cu tine însăţi. Ceva mi-a venit însă în ajutor. De undeva, de foarte departe, am simţit ridicându-se un parfum. Un Yerling pentru bărbaţi. Se apropia de boxele noastre, o dată cu camionul. Am reuşit să mă salt în două picioare, parfumul acela îmi amintea de viaţa mea de odinioară, de par-fumerie, de directorul lanţului de magazine. Brusc m-am trezit invadată de valul unei repulsii mai vechi, îngropate până atunci în adâncul meu. Parfumul cu pricina nu era altul decât parfumul directorului din ziua interviului meu pentru angajare. Am încercat din nou să trag ivărul. Ceilalţi, văzându-mă pe jumătate transformată, au prins să urle şi mai tare, ignorând vibraţiile tot

r

mai puternice produse de motorul camionului. Am auzit-o pe maică-mea ieşind din bucătărie şi îndreptându-se către boxele noastre. Asta m-a făcut să cad din nou în patru labe. Tot corpul îmi era acum zgâlţâit de groază, o groază care mi se revărsa din străfundul pântecului. Maică-mea aducea cu ea un iz de oţel inoxidabil, iar în aer vibra o hotărâre tăioasă, ceva inexorabil... în jur a început sa miroasă înfiorător a moarte. Porcii au zbughit-o prin hală care încotro, călcându-mă în picioare şi uraplându-mă de mizerie. Nu eram obişnuită cu asemenea sprinturi panicate. Astăzi ştiu că şi în cazul furtunilor, fie ele mai mici sau mai mari, trebuie să te concentrezi ca să-ţi păstrezi calmul, ca să nu cedezi nebuniei ce-ţi urcă din pântec, ca să pui cât de cât stavilă terorii ce încleştează de fiecare dată măruntaiele necuvântătoarelor, de la prima furtună de pe pământ şi până astăzi. La fel e şi cu moartea. Moartea poate ţopăi în jurul meu, dar eu trebuie să rămân calmă. M-am ghemuit într-un colţişor, în spatele acelor porci panicaţi, iar de acolo am văzut uşa deschizându-se. în aceeaşi clipă a apărut şi camionul. A oprit în dreptul halei, iar din cabină a coborât directorul. Directorul parfumeriei se îngrăşase peste măsură. L-am văzut prin deschizătura uşii aplecându-şi umerii de taur şi sărutând-o pe maică-mea pe gură, apoi pipăin-du-i posteriorul cu o oarecare tandreţe. Pe camion scria *Welfare Electronics,* dar dinăuntru venea un miros de hoit de-ţi muta râtul într-o parte. Maică-mea şi directorul parfumeriei vindeau

carne la negru; la preţurile de azi, cred că le mergea foarte bine. Directorul era îmbrăcat ca un agent comercial, dar mama i-a dat un şorţ alb şi o frânghie, după care au intrat amândoi în hală. Maică-mea ţinea în mâini un cuţit mare, un lighean de alamă pentru sânge şi nişte ziare pentru pârlit şoriciul. *„Acolo, în spate",* a zis ea. A pus jos ligheanul şi ziarele, apoi au venit amândoi spre mine. Porcii ceilalţi au fugit în toate direcţiile, creând o busculadă teribilă. în jurul meu s-a făcut un mare gol. M-am pregătit să-mi vând scump pielea. După ce că era o criminală, maică-mea mai era şi o hoaţă, avea de gând să omoare un porc care nici măcar nu era al ei. Mi-am arătat colţii, iar directorul a început să râdă. Mi-a aruncat frânghia în jurul gâtului. Brusc am revăzut în minte ultima scenă cu Ivan şi am simţit cum o tensiune puternică îmi urcă în neuroni, în pântec, în muşchi; m-am ridicat atunci cu tot corpul, cu toată ura din mine, cu toată groaza, nu ştiu, cu toată dragostea mea pentru Ivan, poate. Directorul s-a făcut vânăt la faţă. Şi-a scos tremurând pistolul din buzunar, dar i l-am smuls imediat din mâini. Am tras de două ori, primul foc spre el, al doilea spre maică-mea. Cuţitul a căzut cu un zdrăngănit metalic în ligheanul de alamă. Apoi am plecat în pădure. Câţiva dintre porcii maică-mii m-au urmat - ceilalţi, mult prea ataşaţi de confortul halei lor moderne, probabil că au fost preluaţi de SPA sau de vreun alt fermier, în orice caz, nu mi-ar plăcea astăzi să fiu în locul lor.

De-atunci încoace sunt scroafă în cea mai mare parte a timpului, e mai practic pentru traiul în pădure. Ca tovarăş am un mistreţ deosebit de frumos şi de viril. Uneori, seara, mai trec pe la fermă şi mă uit la televizor. La un moment dat, am sunat-o pe mama fostului meu director, iar în ziua în care şi-a ftcut apariţia echipa de la *Fiinţa care vă lipseşte,* am urmărit totul din pădure. Pe pistolul de lângă cele două cadavre au găsit amprentele mele, audienţa va atinge cote explozive. Acum, însă, pot să mă caute ei mult şi bine. Eu, una, sunt destul de mulţumită de viaţa pe care o duc. Hrana e gustoasă, luminişul e confortabil, godacii mă distrează... De multe ori mă las în voia instinctelor. Ce poate fi mai plăcut decât să simţi pământul cald în jurul tău, când te trezeşti dimineaţa, sau decât mirosul propriului corp amestecat cu mirosul humusului, sau decât primele îmbucături pe care ţi le oferi, fără a trebui să te ridici - ghindă, castane şi tot ce s-a mai rostogolit în mocirlă sub izbiturile de picior din timpul viselor? De scris, scriu de îndată ce freamătul din mine se mai domoleşte un pic. Pofta îmi vine când luna urcă pe cer şi când recitesc, la lumina ei rece, tot ce am notat până atunci în caiet. în acest caiet, pe care l-am furat de la fermă... încerc să fac cum mi-a arătat Ivan, dar fo-losindu-i metodele în sens invers: eu întind gâtul spre lună ca să-mi recapăt forma de om.